

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

«ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΙΜΗΣ...»

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ενα μάθημα από την Τουρκία. Αυστρά, μέτρα, αναφέρουν οι δημοσιογραφικές πληροφορίες, θεσπίστηκαν για τα εγκλήματα που προέρχονται από τη βενετία. Φαίνεται, ότι υπάρχει κι εκεί το έθιμο, ανθρώποι που δεν ενοχλήθηκαν, να σκοτώνουν άλλους ανθρώπους, που δεν ενοχλήσαν ούτε αυτούς, ούτε κανένα από τους δικούς τους.

Πριν από είκοσι χρόνια κάποιος προσέβαλε ένα μέλος της οικογένειας από την οποία προέρχεται. Δεν τον γνωρίζατε αυτόν τον κάποιον. Ούτε εκείνος που τον προσέβαλε, βρίσκεται πια στη ζωή. Βρίσκονται όμως οι συγγενείς του. «Ας είναι και μακρυνοί. Δεν έχει σημασία. Μακρυνοί κι εσείς συγγενείς εκείνου που προσεβλήθη, υποχρεώστε από το έθιμο να σκοτώσετε κάποιον από τους απογόνους. Ωραίο έθιμο...»

Η Τουρκία αποφάσισε να το εξαλείψει από τη χώρα της. Η ποινή του θανάτου σε όλους επιμένουν να σέβονται μια παράδοση που στάζει αίμα. Είναι τόσο επιεική τα δικαστήρια στα εγκλήματα της μορφής αυτής. Ίδιος τα δικαστήρια των ενόρκων. Ο ένοχος περιβάλλεται από το φωτισμένο του ήρωα, που εκτίθεται σε κινδύνους και αφαιρεί μια ανθρώπινη ζωή, για να ακολουθήσει το έθιμο, που βρήκε από τους πατέρες του.

Ακριβώς όπως γίνεται στον τόπο μας με τα δράματα «τιμής». Σε αυτά θέλω να φθάσω. Δεν απέμεινε χώρα της Ευρώπης, που να διαπράττει εγκλήματα με επίκεντρο την τιμή. Την τιμή όπως τη βλέπει ο Έλληνας.

Δεν μιλούμε για την τιμή του συζύγου, όπου κυρίως πρόκειται για ζηλεια, για τραυματισμό του έραστου, για προδοσία της αγάπης, για όλες εκείνες τις περιπτώσεις που σαλεύουν τις φρένες καί, σε στιγμές εξάντλησης, οδηγούν τον άνθρωπο στο έγκλημα.

Η ιδιορρυθμία των εγκλημάτων για την τιμή, όπως εκδηλώνεται στην Ελλάδα, είναι ότι έχουν πολύ λιγότερο «πλατείες βάσεις». Πριν έρθει η ώρα του συζύγου, έρχεται η ώρα του πατέρα, του αδελφού, του εξαδέλφου, του θείου. Κάποτε και του απλώς συχωριστού.

Θυμώμαι ότι συνέβη κι αυτό κάποτε. Ένας χωρικός που ήρθε στην Αθήνα και σκοτώσε μια υπρέτρια. Τιμωρία για τον άτακτον βίο της.

— Είπα πατέρας της; — ρώτησαν το φονιά στην ανάκριση.

— Όχι.

— Είπα αδελφός της;

της ανθρώπινης ζωής.

Η γυναίκα στόχος του άντρα. Ποτέ το αντίθετο. Τι να την κάνει την ψήφο, που της δώσαμε, όταν εξακολουθεί να είναι στη διάθεση του άρσενικού; Την πατάς κάτω και της τραβάς τη μπανταλιά. Και μιλάμε για χειραφέτηση...

Μη βλέπετε την Αθήνα. Πηγαίνετε να δите τι γίνεται στην υπαίθρο. Η ιδιότητα του πατέρα και του αδελφού συμπίπτει με την ιδιότητα του δημίου. Σφάζουν με όση ευκολία δεν θάσφαζαν τη γουρούνα τους.

Κι' ύστερα, οι αιμοσταγείς δολοφόνοι παρουσιάζονται στην εξουσία με όση περηφάνεια δεν παρουσιάζονται οι νικητές από τα πολεμικά πεδία.

— Την έσφαξα για την τιμή του σπιτιού μου. Ατιμάστηκε το σπίτι μ' ένα έρωτικό άσπασμα και δεν ατιμάστηκε με το μαχαίρωμα μιας κοπέλας... Πόσες δε φορές που ούτε καν ο άσπασμος έχει ανταλλάξει... Σκοτώνουν γιατί έχουν άλλους υτόνοους. Έρχεται ύστερα ο ιατροδικαστής να κάνει τη νεκropsία του και βεβαιώνει ότι η κόρη που δολοφονήθηκε δεν έχει γνωρίσει την έρωτική περιπέτεια.

Για εγκλήματα όμως τέτοιας μορφής που στιγματίζουν τον πολιτισμό ενός τόπου δεν υπάρχουν ανάλογες με τη θρησκεία τους κυρώσεις. Δεν υπάρχει προηγούμενο φονιά που καταδικάστηκε σε θάνατο ύστερα από το φόνό της κόρης του. Δεν εκτελέστηκε εμπρός στους συχωριστικούς του ο αδελφός, που έσφαξε την αδελφή του.

Μια τέτοια εκτέλεση, και βλέπατε αν θα ξανατολούσε κανείς από τους παλληκαράδες μας να πλύνει στο αίμα την τιμή του. Σκοτώνουν όμως εκ του ασφαλούς. Τι έχουν να χάσουν.

Συνήθως απαλλάσσονται «λόγω συγγένειας». Κι' αν δεν απαλλάγουν, εξοφλούν με λίγων ετών φυλάκιση.

Βλέπετε, το έθιμο επιβάλλεται στους ενόρκους. Πόσοι απ' αυτούς δε θάκαναν το ίδιο αν βρίσκονταν εμπρός σε κρούσμα παρεκτροπής της αδελφής τους...

Η Τουρκία τώρα θεσπίζοντας την ποινή του θανάτου για τα εγκλήματα της βενετίας, μάς ανοίγει το δρόμο που θαπρεπε από καιρό να πάρουμε.

Καταδίκες χωρίς ελαφρυντικά. Χτύπημα στην κακή παράδοση. Μεγάλη πλάνη να νομίζουμε ότι είναι αξιολογικές όλες οι παραδόσεις. Υπάρχουν όμως κι άλλες που θέλουν κρεμάλα. Και δε θα βρεθεί άνθρωπος, δεν λέμε παλιτισμένος, απλώς μόνο άνθρωπος με κάποια δόση ανθρωπιάς, που να μη συμφωνήσει ότι κανένα μέτρο δεν είναι αρκετά σκληρό προκειμένου να λυτρωθούμε από το Μινιάταυρο που μάς στιγματίζει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ένας εξαιρετικός παπάς

Ο μόνος ίσως παπάς στον κόσμο που είναι έντελώς κουφός, ο αιδεσιμώτατος Βινέντε Μπουρνιέρ, ηλικίας 32 χρόνων, έπληγε προσφάτως από τη Βραζιλία στις «Εταιρίες να λάβει μέρος στο συνέδριο της «Εταιρίας να λάβει μέρος στο συνέδριο της «Εταιρίας Καθολικών Κωφών», που έλαβε χώραν στο Ντητρόιτ.

Είναι πρωτότοκος μιας οικογένειας με 9 παιδιά, από τα οποία τα 5 είναι έντελως κουφά. Από νεαρός εξεδήλωσε τον πόθο του να ιεραστεί, αλλά του δηλώθηκε ότι λόγω της οργανικής του αυτής ανωμαλίας δε θα ήταν δυνατόν να χειροτονηθεί. Μη χάνοντας το θάρρος του, σπούδασε στο Ντητρόιτ, όπου πήρε το πτυχίο του.

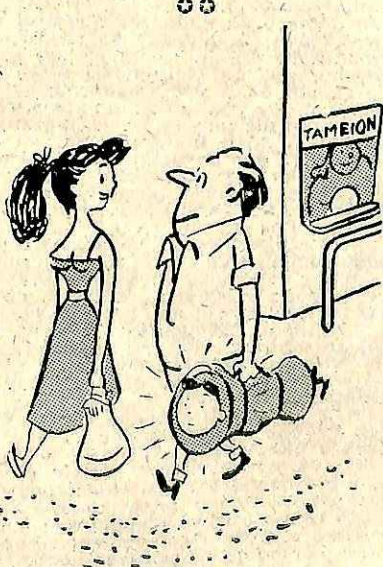
Στα 1950, πήγε στη Ρώμη και παρουσιάστηκε στον Πάπα, ο οποίος του έδωσε την άδεια να γίνει παπάς. Στο Ντητρόιτ, ο αιδεσιμώτατος Βινέντε Μπουρνιέρ, έτελεσε λειτουργία για τους κουφούς, μιλώντας τους με τα δάχτυλα.

— Μοιάζει το μικρό του υπαμπά του, Καίτη; — Εύτυχως, όχι! Άλλωστε ο άντρας μου θα γινόταν έξω φρενών!...

— Κύριε Διοικητή, λαμβάνω την τιμήν να ζητήσω άδεια, γιατί θέλω να πάω να δω την αρραβωνιαστικιά μου που βρίσκεται στην κλινική!... (Του Β. Χριστοδούλου)

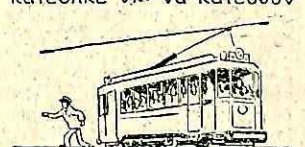
— Πάλι, κάναμε οικονομία μισό εισιτήριο!...

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Ευθύμα ενστατανέ

Από τα κυριώτερα θέατρα που μπορεί να δει κανείς — ή να υποστεί — είναι μια ώριμη στιγμή... του τράμ που αναγκαστικά καθυστερεί, λόγω ανωτέρας βίας. Όταν δηλαδή το τράμ περνά από δρόμο όπου υπάρχουν... ιδρύματα προκειμένου να πάει κάποιος να δει το τράμ — περνώντας — οι σθανεται κάποια τέτοια πρόχειρη ανάγκη...

Αυτό συνέβη και προχτές στο τράμ Βεϊκού. Το όχημα λοιπόν, έφτασε στο Μακρυγιάννη, ο οδηγός μη μπορώντας φανταστεί να αναβάλει περισσότερο την... ανώτερη βίαν, φρενάρει και κατέβηκε να κατευθυνθεί προς τα γινώστα ευεργετικά ιδρύματα της αστικής Μακρυγιάννης.

Βλέπουν τον οδηγό οι επιβάτες και τι να κάνουν; — περιμένουν! Άνδρες, γυναίκες, κυρίες κομψές, γέροι, κοριτσάκια, όλοι εν αναμονή της διεκπεραίωσης της υποθέσεως του τραμ. Ο νευρικός, όμως, δεν μπόρεσε να κρατηθεί κι' όταν σε λίγο φάνηκε ο οδηγός να επιστρέφει με το ικανοποιημένο ύφος του ανθρώπου που του ευοδόθηκαν οι υποθέσεις, έβαλε τις φωνές: — Άντε ντέ! Κι' άλλη φορά να μη το ξανακάνεις αυτό! Κι' ο τραμδαγέρης απάηθες: — Καλά! Να μου προσφέρω όμως την τσέπη σου! Και όλοι οι επιβάτες εξοπλίστηκαν σε τρανταχτά γέλια για το χοντρό αλλά δικαιοκίμμο του τραμδαγέρη.

ΠΩΣ κατάφερε να γλυτορήσει μέσα στον συνοικισμό κινηματογράφου ο ακούλος, είναι άγνωστο. Πάντως έχει ανέβει επάνω σε μια καρέκλα, στοργυλοκάθισμα ωραία-ωραία στα παιδιά του πόδια και με την μουρούδα ανασκωμένη προς την όθον παρακολουθώντας κατάπληκτος τα «ένα και επίκυρα από όλον τον κόσμο». Κι' οι γύρω θεαταί που τον έβλεπαν αφήσαν την όθον και απολαύθηκαν.

Όσο όμως η μοτοσυκλέτα δεν υποχωρεί, τόσο η λιμουζίνα εξακολουθεί να ρίχνει επίμονα τους προβολείς της επάνω της. «Οπουδήποτε στιγμή χάνοντας την υπομονή του ο οδηγός της μοτοσυκλέτας κούβει ταχύτητα και στρέφεται στον οδηγό της λιμουζίνας: — Καλά, ρε φίλε! Άν έχω τόση περιέργεια, αύριο θα σου στείλω, μια μεγάλη θύλα!... Κι' αφίνει την λιμουζίνα να περάσει για να απαλλάξει από τα αδιάκριτα φώτα της.

Οι φοληρικές πλάζ ξαναβλέπουν σιγά-σιγά τις πρώτες Συλλογές που απευδούν να εγκαταστήσουν την θερμή σαίζον με τα τολμη...

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1953 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 768

Θεαυράς

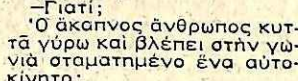
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΧΕΡΗΣΗ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΥ 5 ΤΗΛ. 27-135-29-967 ΤΙΜΗ ΔΡ. 5000

που πήδησε απ' την καρέκλα, ραντίζοντας τους γύρω και τώθαλε έντρομος από τέσσερα! Κι' οι θεαταί ακόμα γελούν εκτός, βέβαια, από εκείνους που εισέπραξαν τις ύγρες συνέπειες του φόβου, του δύστιχου τετραπόδου συνθεατή.

ΔΥΟ φίλοι συναντώνται στο δρόμο και χαιρετούνται εγκάρδιωτα. «Υστερα απ' τις τυπικές κουβέντες ο πρώτος βγάζει το τσιγάρο του και προσφέρει. — Μεραί, λέει, ο άλλος, δεν κανίζω. — Γιατί; — Ο άκαπνος άνθρωπος κυττά γύρω και βλέπει στην γωνία σταματημένο ένα αυτοκίνητο: — Τό βλέπεις εκείνο το αυτοκίνητο; — Άν δεν κανίζεις επί είκοσι χρόνια, μπορείς να οικονομήσεις τόσα χρήματα ώστε να τ' αποκτήσεις. — Κι' ο καπνιστής γελώντας: — Δικό μου είναι! Κι' όμως κανίζω... — Κι' ενώ ο άκαπνος τον κυττάει κατάπληκτος ο καπνιστής προσφέρει να του κάνει μια βόλτα προς παρηγοριαν...

Χοντρός, κατακόκκινος, καθιδρών, κατακόπος, φτάνει στο καφενείο ο Χριστιανός και διατάσσει: — Γκαρσον νερά! — Καφέ; — Κι' ένα γλυκό του κουταλιού.

Υστερα στρώνεται στην καρέκλα κι' αρχίζει να φουσκώνει σαν φάλαινα. Συγχρόνως βγάζει μαντίλι κι' αρχίζει να σφουγγαρίζει το κεφάλι, τον σβέρκο, το μπράτσο, το στήθος, στενάζοντας βαρύν: — Ούφ! Ζέστη!... — Υστερα έρχεται το γκαρσόνι φορτωμένο μ' έναν δίσκο με δώδεκα ποτήρια, που ο χοντρός αρχίζει να τα κατεβάζει με μικρούς: — Αααααα! — Υστερα το άλλο: — Αααααα! — Υστερα το άλλο: — Ααααααα! — Γύρω οι άλλοι πελάτες παρακολουθούν καταπληκτικά το θέαμα κι' όταν ο χοντρός φτάνει στο έκτο ποτήρι ένας πιταρικός του φωνάζει από μακριά: — Ε, μάστορι! Άσε και λιγάκι νερό για τον χοντρώ! Μας άδειασες τον Μαράθωνα!

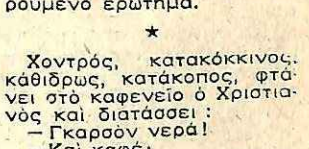

Και οι άλλοι πελάτες του καφενείου επικροτούν με μειδίαμα. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

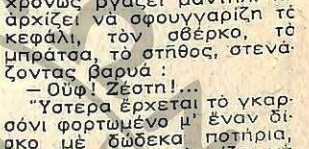
Με ένα μαγικό — υπερμυ...

Κίνι — έκανε την εμφάνισή της προχτές στον Μπάτη μια κοπέλλα που δεν θυμίζει και πολύ την Αφροδίτη. Κι' ένας γκρίζος κύριος που παρακολουθούσε και έκρινε τις εμφανίσεις με ύφος μέλους της «καλλιτεχνικής επιτροπής» των καλλιτεχνών: — Άλλοιμονο, είπε, τι άκομα μένει για να δούμε; — Και οι άκκοτες έμειδισαν πονηρά για το διαφορετικό ερώτημα.

Υστερα στρώνεται στην καρέκλα κι' αρχίζει να φουσκώνει σαν φάλαινα. Συγχρόνως βγάζει μαντίλι κι' αρχίζει να σφουγγαρίζει το κεφάλι, τον σβέρκο, το μπράτσο, το στήθος, στενάζοντας βαρύν: — Ούφ! Ζέστη!... — Υστερα έρχεται το γκαρσόνι φορτωμένο μ' έναν δίσκο με δώδεκα ποτήρια, που ο χοντρός αρχίζει να τα κατεβάζει με μικρούς: — Αααααα! — Υστερα το άλλο: — Αααααα! — Υστερα το άλλο: — Ααααααα! — Γύρω οι άλλοι πελάτες παρακολουθούν καταπληκτικά το θέαμα κι' όταν ο χοντρός φτάνει στο έκτο ποτήρι ένας πιταρικός του φωνάζει από μακριά: — Ε, μάστορι! Άσε και λιγάκι νερό για τον χοντρώ! Μας άδειασες τον Μαράθωνα!

Και οι άλλοι πελάτες του καφενείου επικροτούν με μειδίαμα. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Και οι άλλοι πελάτες του καφενείου επικροτούν με μειδίαμα. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Και οι άλλοι πελάτες του καφενείου επικροτούν με μειδίαμα. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Και οι άλλοι πελάτες του καφενείου επικροτούν με μειδίαμα. Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Δύο πρόσωπα είναι απαραίτητα για την προσβολή: ο άντρας και η γυναίκα.

— Όχι. — Μήπως μακρινός συγγενής της. — Ούτε. — Την αγαπούσε μήπως εσύ; — Όχι. — Τότε γιατί τη σκότωσες;

— Ποιός θέλετε να τη σκότωσε; Πεντάρφανο ήταν το αίμοιο. Και χωρίς αδελφό. Κάποιος έπρεπε να τη σκοτώσει, για να ξεπλύνει την τιμή του χωριού...

Τιμή μονόπλευρη. Δύο πρόσωπα είναι απαραίτητα για την τυχόν προσβολή. Ο άντρας και η γυναίκα. Δεν τιμωρείται παρά η δεύτερη. Μπορεί δε τιμωρός να είναι ο αδελφός, που στην παράκατω γειτονία πήρε στο λαιμό του άλλη κοπέλλα, που στην πατή σειρά του έσφαξε ο δικός της αδελφός για να ξεπλύνει στο αίμα της την οικογενειακή τιμή του. Σφάζω, σφάζεις, σφάζει.

Και θεωρείται έντιμη πράξη, το ατιμότερο έγκλημα, ή αφαιρείς

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ

— Στὸ τραπεζάκι, μέσα

καὶ, ὁμοῦς, τογὴ ευτυχία θ' αὐτῷ, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμῃ δὲν μετανοιώνω... Μαρκελλά, δὲν πρέπει νὰ κρίνης αὐστηρὰ τὴν υπέρτασ σου... Ντρέπομαι ποὺ σοὺ γράφω αὐτὰ τὰ λόγια. Ἄλλ', εἴνε ἀνάγκη νὰ μάθῃς τὸν μουσικὸ μου... Σὲ κάποια στιγμή τῆς ζωῆς μου μιά ἀπέραντη ἀγάπη φώλιασε μέσθ' στήν ψυχὴ μου. Γιά πολλὰ χρόνια τίποτ' ἄλλο ἐκτός ἀπ' αὐτὴν δὲν εἶχε ἀξία γιὰ μένα. Ἦταν ἓνα πάθος, ποὺ μ' ἀπορροφούσε δόλοκληρη. Κι' ὅποσο, δὲν παραμελοῦσα ποτὲ τὰ καθήκοντά μου ἀ-

Κι' ἔμεινε κοντά του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
Παρασκευή

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

φωτιστικής τελειότητας)).

Τότε όλοι οι καθεστωμένοι - συμπατριώτες -
πτομένου και του οικοδεσπότη - κάνουν

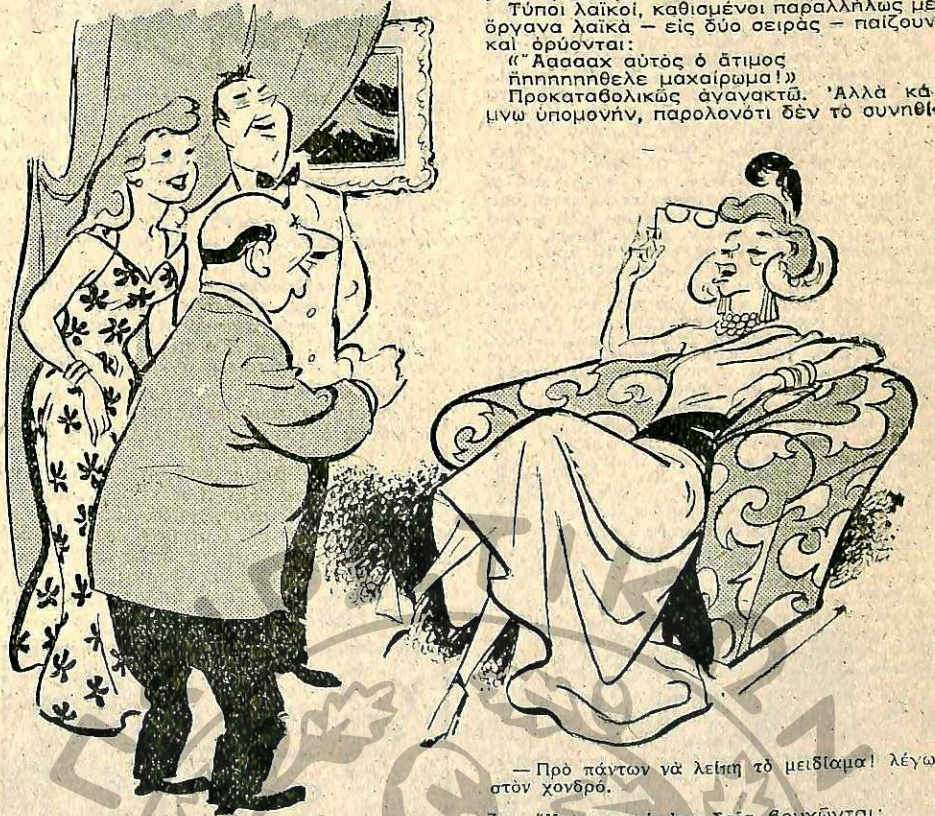
TO KAPNE

Tiz Mantain
SOUGOU

Πόλις τσοκαριῶν

λέω κι' ἐγὼ ὅς πάω, διὰ τὸ περίεργον

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Ζη. "Υατσοα οί ἀγαθεῖς βρυχῶνται:

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εὐώδης ἀσπασμὸς

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ZAN ZOZEΦ PENΩ

A black and white illustration of a man in a suit and a woman in a dress standing in a garden. The man is holding a sword and looking at the woman, who is looking down. There are roses and a crescent moon in the background.

Ενστάταις

0 54802

καὶ ἀκούσας τὸ πῶμα τοῦ ἱεροῦ φο-
βησάμενος

Ρολάνδος Φοσκι, ο προσυμμενός συζυγός,
δίκαια ἀγαναχτισμένος γιὰ τὴ θανάσιμη
προσβολὴ τῆς τιμῆς του;...

84

Αν με ποβάσαι... είπε ο Πάρις στη

A black and white woodcut illustration depicting a scene from a story. On the left, a woman in a long, light-colored, flowing dress stands facing a man. She has her hands clasped in front of her. The man, on the right, is dressed in dark 18th-century clothing, including a coat and breeches, and holds a sword. They are standing in a garden or park-like setting with trees and foliage in the background. The style is characteristic of 19th-century book illustrations.

Αν με ποβάσαι... είπε ο Πάρης στην Ίουλιέττα με μία συγκρατημένη σπειλη.

δέχτηκε. Μέχρι βυσσινάδα μιάς πρόσφερε...
"Ετσι κανονίστηκε κι' αυτό το ζήτημα."

★
Τέτοιες εξυπηρετήσεις απόλαυσα κι' άλλες ακόμα. Κάτι γεύματα σε ξένα σπίτια, κάτι ατοκικητάδες με την κόουσα κάποιου κυρίου Τάκη, κάποια έπισκεψη ραδιοφώνου, και το περιεργό είναι πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν έδειχναν καμιά δυστροπία για τις εκδουλεύσεις που μου έπεδαίλειαν. Και πάντα έδειχναν έγκαρδιότητα και φιλία στο φίλο μου και φίλο τους. Όλοι είχαν μεγάλες υποχρεώσεις στο Βασίλειο, μυστήριες υποχρεώσεις που ο καλός και πρόθυμος φίλος μου δεν ένοιαζε να μου τις κάνει λιανά. Κι' εγώ αναρωτιόμουν τι σ'αυτοχρεώσεις να ήταν αυτές που κόστιζαν τόσο ακριβά σε κείνους και σε μένα τίποτα.

Εγώ, όφειλα να το πω προς χάριν της αξιοπρέπειας μου, ντρέπομουν και προσπαθούσα ν' αποφυγώ αυτές τις τζαμπατζούρες. Αλλά επέμενε ο Βασίλειος που μου έλεγε:

—Πρέπει να καταλάβεις ότι όχι μόνο βάρος δεν τους γινόμαστε, αλλά εύχαριστούνται κι' άλλας που μ' εξυπηρετούν, γιατί ξεπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους. Με άλλα λόγια μ' εξυπηρετείς κι' έμένα κι' εκείνους. Πώς να στο πω:

Υποχρεώσεις, υποχρεώσεις, αυτή τη λέξη μου κοπανούσε διαρκώς. Ένα σωρό κόσμος είχε ένα σωρό υποχρεώσεις στο Βασίλειο και εξυπηρενούνταν με το να υποχρεώνομαι εγώ. Κάποια φορά, όμως, έπεσε λίγο φως σ' αυτό το μυστήριο των υποχρεώσεων. Έπρεπε να κάνω μια ακτινοσκόπηση και, πολύ φυσικά, με πήγε σ' ένα φίλο του ακτινολόγου, που είχε πολλές υποχρεώσεις απέναντί του. Όπου σε μια στιγμή, καθώς η πόρτα του διαδρόμου ήταν μισάνοιχτη, άκουσα το Βασίλειο να λέει σιγά στο γεισρό:

—Σε παρακαλώ, μην πάρης λεφτά του φίλου μου, γιατί του έχω πολλές υποχρεώσεις!
—Καλά, Βασίλειο. Φέρε μου όμως και κάναυ πελάτη που να μη του έχω υποχρέωση!
Καταντήσανα. Κι' από τότε το σταμάτησα το βιολί.

★
Λίγον καιρό αργότερα, νοίκιασα ένα σπίτι στην έξοχη, γι' να περάσω το καλοκαίρι με την οικογένεια. Είχε δυο δωμάτια κάτω κι' ένα άνω, που το προώρισα για δικό μου. Είχε και χαλί και βεράντα και κήπο και ήταν παραθαλάσσιο. Ο Βασίλειος έρχοταν τακτικά, τότε μόνος του, τότε με παρέα, έτρωγαν, έκαναν το μπάνιο τους κι' εν γένει περνούσαν πολύ όμορφα. Την τελευταία φορά μούφερε ένα φίλο του, τον κύριο Μίμη. Ήταν ένας τριαντάρης, ψηλός, ξερακιανός, με πρόσωπο φαλάκρα και λιγομίλητος. Κουβαλούσε μαζί του και μια βαλίτσα. Ο κ. Μίμης κάθισε στο τραπέζι με θάρρος και με πλήρωση. Όταν αποφάγαμε, ο Βασίλειος μούκανε νόημα πως ήθελε να μου μιλήσει ιδιαίτέρως. Βγήκαμε στη βεράντα.

—Θα μπορούσε να μείνει δυο-τρεις μέρες ο φίλος μου εδώ;
—Ξέρεις Βασίλειο... κόμιασα.
—Αν σου ζητούσα να μείνω εγώ;
—Εσύ, όσο θέλεις. Θα μούκανε νόημα μάλιστα μεγάλη ευχαρίστηση.
—Λοιπόν, πώς πως είναι το ίδιο. Το τόχω υποσχεθεί και πρέπει να τον φιλοξενήσω, γιατί του έχω μεγάλες υποχρεώσεις. Θα τον βάλουμε στο άνω δωμάτιο, ώστε να μη σας δίνω βάρος.

—Όταν αναγυρίσαμε μέσα, ο κύριος Μίμης χαμουριόταν.
—Βασίλειο, θέλω να κοιμηθώ. Πού είναι το δωμάτιό μου;
—Θα σε πάω εγώ! είπε ο Βασίλειος και πήρε τη βαλίτσα του φίλου του.

Τους είδα που ανέβαιναν τη σκάλα, μπρός ο Βασίλειος με τις άποσκευές, πίσω ο κ. Μίμης ντόρος και αξιοπρέπειας και είχαν

την εντύπωση πως ήμουν ξενοδόχος και νοίκιαζα δωμάτια.
—Οι δικόι μου με κίτταζαν με άπορία. Τους κίτταζε κι' εγώ με την ίδια έκφραση και συνεννοηθήκαμε. Σε λίγο κατέθηκε βιαστικά ο Βασίλειος:
—Δυο καθαρά σεντόνια και μια μαξιλαροθήκη, είπε. Κι' αν έχετε και καμιά τρύπα με Ντι-Ντι-Τι.
Τακτοποιήθηκαν όλα. Εμείς βολευτήκαμε στα κάτω δωμάτια, ο Βασίλειος ξάπλωσε σε μια σαλόνγκ στη βεράντα. Το βράδυ έφυγε.

★
Αυτός, λοιπόν, ο κ. Μίμης, έμεινε μιά βδομάδα. Πάντα λίγο-μύλητος — λές και μιάς σε άπασασι. Το πρωί κατέβηκε για μπάνιο, το μεσημέρι έτρωγε — κι' ο θαλασσιανός αέρας του είχε ανοίξει την όρεξη — τ' απόγευμα κοιμότανε, έπειτα έβγαινε για περίπατο, έπαιζε το βράδυ, ξανάτρωγε και ξανακοιμόταν. Μ' έλη του την τυπικότητα, ήταν και απαιτητικός. Κι' αυτές ακριβώς οι απαιτήσεις του ήταν που συντόμεψαν τη διαμονή του, γιατί έγιαν άφορη να ξηγηθούμε. Την τελευταία μέρα, μου είπε:

—Έχω κάτι ρούχα άπ'άνω, που θέλουν πλύσιμο!
—Λοιπόν, ρώτησα:
—Πού θα τα πάρη;
—Ακούστε με αγαπητέ μου κύριε Μίμη, του είπα. Δεν ξέρω τί σας έχει πη ο κοινός μας φίλος Βασίλειος, αλλά εμάς τουλάχιστον δεν μας έχει πη ότι θα σας πλένουμε και τα ρούχα.
—Έμένα μου έχει πη ότι εδώ θα είμαι σ'άνω στο σπίτι μου κι' ακόμα καλύτερα.
—Για το λόγο:
—Γιατί του έχετε μεγάλες υποχρεώσεις!
—Σε σας έχει καμιά υποχρέωση;

—Όχι. Με το Βασίλειο, δεν είναι πολλές αιτίες που γνωριστηκάμε. Και πρό ημερών, που του έλεγα πως ήθελα να κάνω μερικά θαλάσσια μπάνια, μου είπε: «Θα σε πάω εγώ να μείνης σε δικό μου σπίτι». Στην αρχή είχα κάμιο διαλογισμό, αλλά ο Βασίλειος μ' έπεισε νάρωθ. «Θα εύχαριστήσουν πολύ, μου τόνισε, γιατί...»
—Γιατί του έχετε μεγάλες υποχρεώσεις!

—Μάλιστα!
—Μήπως σας πήγε και σε κανένα φωτογράφο;
—Ναι, που το έχετε;
—Το φαντάζομαι. Λοιπόν, αγαπητέ μου κύριε Μίμη, ο Βασίλειος είναι λαμπρός και υποχρεωτικός κατάτος νέος. Αλλά δεν του έχω καμιά μεγάλη υποχρέωση, εκτός από κάτι μικροχρεώσεις σε διαφόρους ανθρώπους που με πηγαίνουν και μένα να μ' εξυπηρετήσουν τζάμπα, γιατί του είχαν μεγάλες υποχρεώσεις!

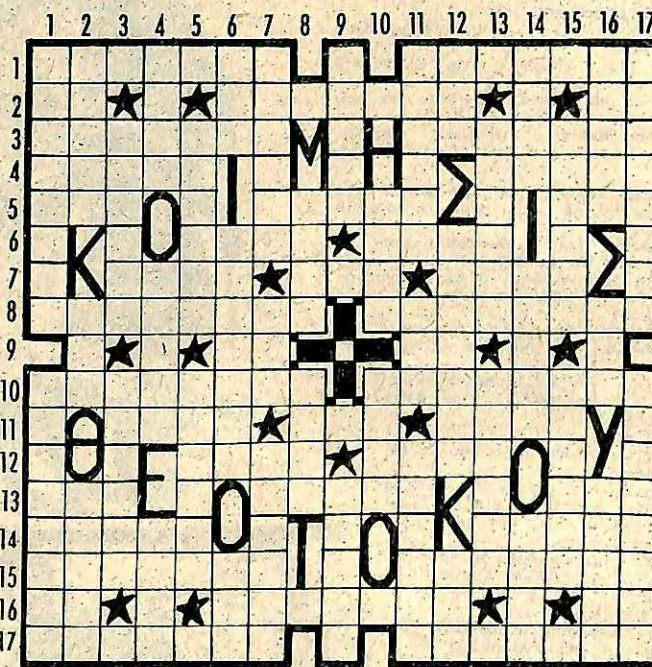
—Αι με συγχωρείτε! είπε ο κ. Μίμης και το τυπικό του μούτρο έγινε κατακόκκινο. Θά φύγω σήμερα κι' άλλας.
—Δεν είναι ανάγκη να βιαστήτε. Μπορείτε να φύγετε κι' αύριο. Η και να μείνετε ακόμα αν σας άρεσει. Τώρα που ξηγηθήκαμε, είναι άλλωστε τα πράγματα.
Έφυγε το ίδιο βράδυ.

★
Με το Βασίλειο άρρωστα τις επάφες μου. Πέρασαν μερικά χρόνια από τότε. Τώρα τον βλέπω καμιά φορά στο δρόμο, πάντα βιαστικό, σαν να τρέχει να συναντήσει ανθρώπους που του έχουν μεγάλες υποχρεώσεις.
Κι' αναρωτιόμουν τότε-πότε: Τι σ'αυτοχρεώσεις είναι αυτός ο Βασίλειος; Γιατί, όσο και να πής, κανένα προσωπικό συμφέρον δεν είχε απ' όλους τους φίλους που εξυπηρετούσε. Τού άρεσε όμως να τους προσφέρει αμνηστία, να τους προσφέρει, να τους υποχρεώνει τον ένα, υποχρεώνον τον άλλο, εύχαριστούσε τους μόνους, διασφαλιζότανε τους δε και δημιουργούσε μιά αλυσίδα υποχρεώσεων, τόσο, που δεν μπορούσε να ξέρη κανείς ποιος ήταν υποχρεωμένος στον άλλον.
Και νομίζω πως συνεχίζει ακόμα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

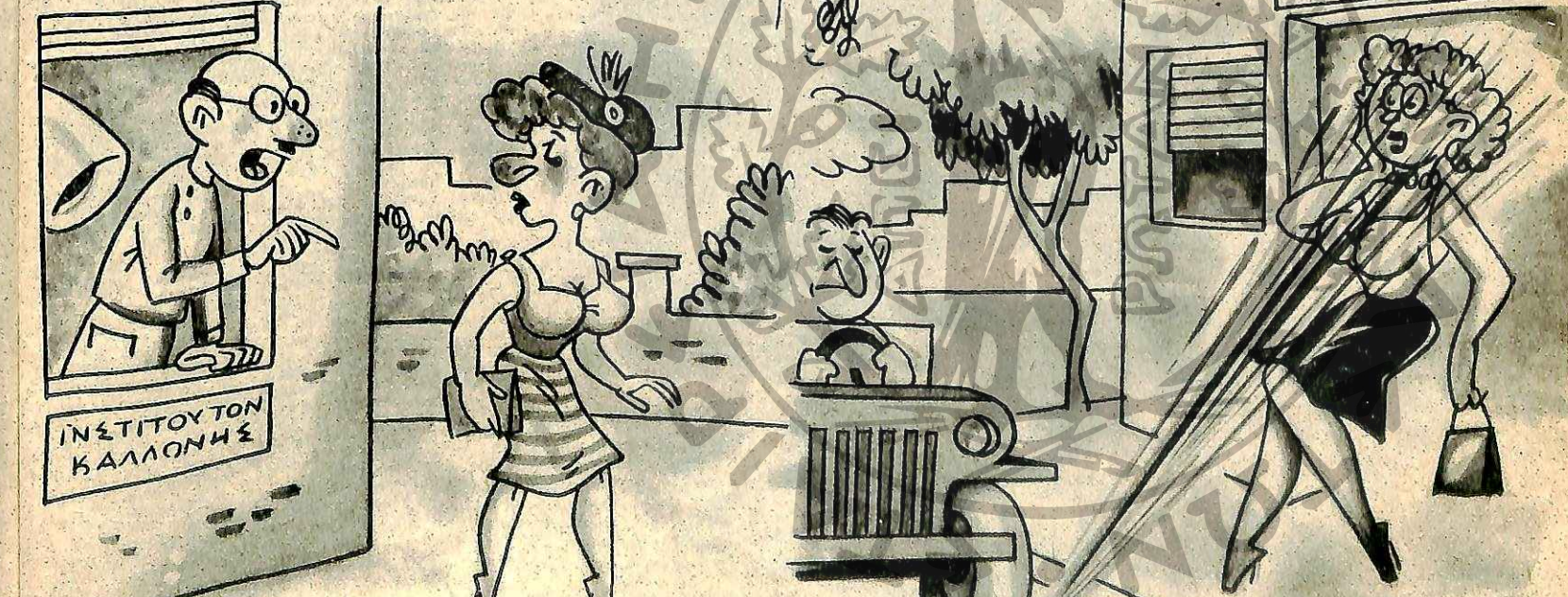
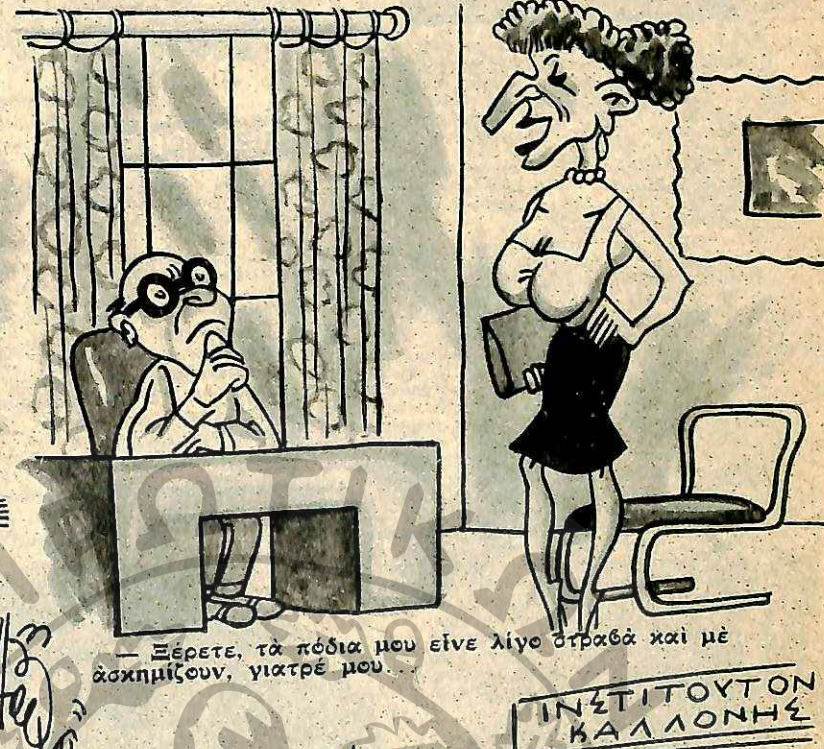
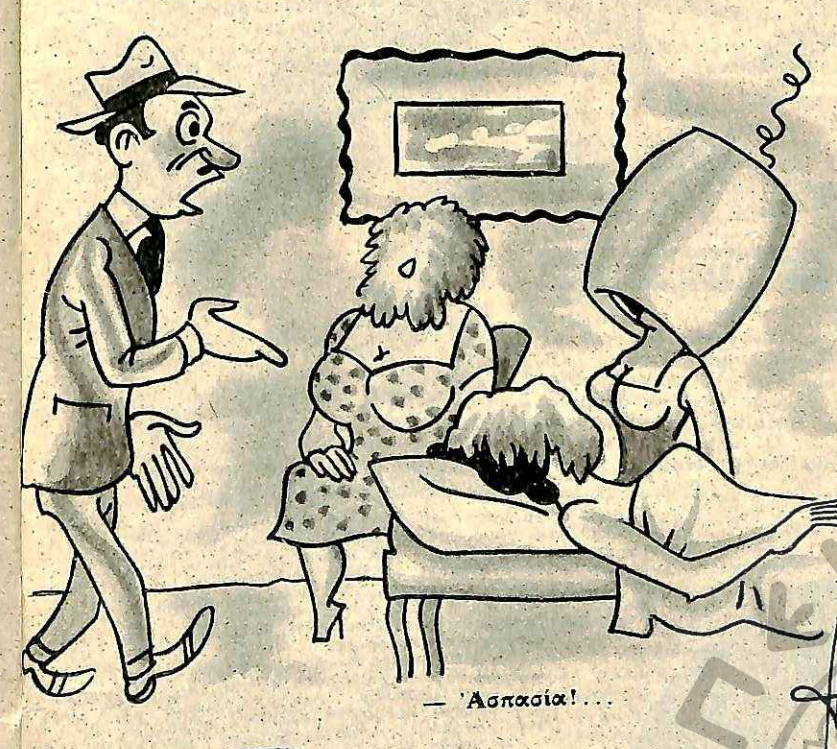
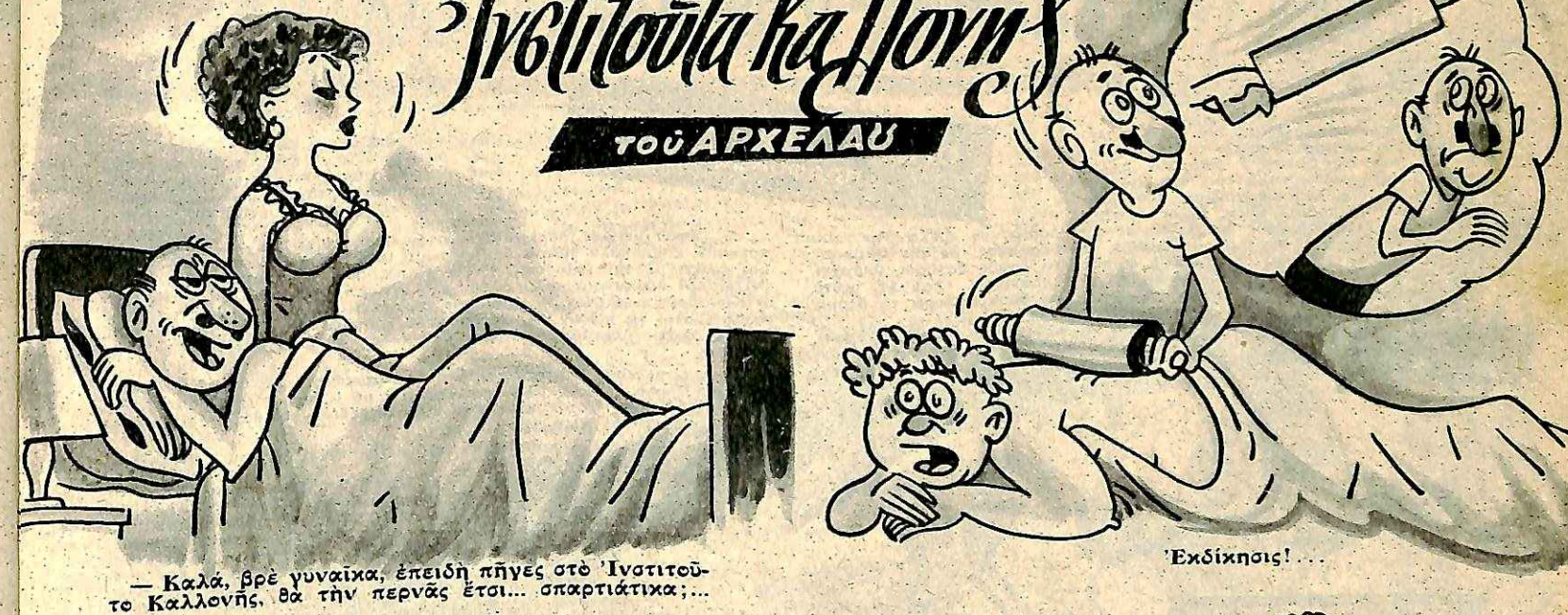
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 446

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
- 1 Έχουν γίνει πολλά στην Τη—
—Η Έλπίς των απελπισμένων.
 - 2 Σύμφωνο του γαλλικού αλφα—
—όθιου (πως προφέρεται). —
—Ευρωπαϊκό κράτος. — Κυκλώ—
—νουν το «Μ».
 - 3) Θα τ'α βρήτε στην λαχανα—
—γορά. — Κέντρα κοσμικής κι—
—νήσεως.
- που. — Ντουλάπια (δημ.). —
Χαρακτηρίζει την συμριωτί—
—κη πρόφορα.
- 7 Ακαθόριστον. — Ένθουσιάζει
—τους ήθους. — Ασκόπα.
 - 8 Κίνηση ύγρου. — Το δνομα
—διασήμευ κομικού του κινημα—
—τογράφου.
 - 9 Αδελφή του Λαζάρου. — Γι—
—νεται εκεί μεγάλο πανηγύρι.
 - 10 Πολεμικό όχημα. — Προσάναμμα.

- 4 Πάλι... μοντέρνος Γάλλος συγ—
—γραφέας. — Κάτοικος πόλεως.
- 5 Φωνήν. — Μούσα. — Τέλος
(ενν.).
- 6 Τό... δεν κάνει τον παπά.
— Έξυπηρετεί τους χωρικούς στη
—μεταφορά ύγρων.
- 7 Όνομα 'Αμερικανού έπιτε—
—λάρχου. — Αρχικά υπουργεί—
—ου. — Αλφόνσος... Γάλλος
—συγγραφέας.
- 8 Διαταραχή της λαλιάς. — Δεν
—λείπει από κανένα στρατιώτη.
- 9 Όνομα περιφήμου 'Αμερικα—
—νού γκάγκστερ. — Έπώνυμο
—Έλληνιδος ντιζέ.
- 10 Χλωμός. — Γιορτάζει το Σάβ—
—βατο.
- 11 Γαλλικό ανδρικό όνομα. — Τά—
—γμα. — Ασφαλείας. — Το δνο—
—μα άστέρως του θεάτρου και
—του κινηματογράφου μας.
- 12 Θραπνεύει. — Εξασφαλίζουν
—δρασιά τάρα το καλοκαίρι.
- 13 Όργανα αίσθησεως. — Χαι—
—ρεπτικός. — Αρχικά όργανο
—σεως νέων.
- 14 Ξάδνο των έρωτοδέρμων. —
—Ιθαγενείς της Νέας Ζηλαν—
—τίας.
- 15 Δεν εύχαριστούν την γεύση.
— Αποκρουστικά.
- 16 'Αρθρο. — Δεύτερη φωνή
(μούσα). — Αρχικά που θα
—βρήτε σε πολλά αυτοκίνητα.
- 17 Δυσμορφία. — Ακαταστασία
(δημ.).

- ΟΟ
- Εναντίον της λύσσας
- Γιά τα λύσσασμένα σκυλιά έλε—
—γαν σε παλαιότερα χρόνια ότι έ—
—πασαν από υδροφοβία. (Το λύσ—
—σασμένο σκυλί, ως γνωστόν, πε—
—θαίνει μόλις του ρίξη κανείς νερό
—στο κεφάλι). Και γι' αυτό, όταν
—ένα τέτοιο σκυλί δαγκώνει έναν αν—
—θρώπο, τον πετούν άμέσως μέσα
—στη θάλασσα ή σ' ένα ποτάμι ή σ' α—
—κόμη τον κατέβαν μέσα σ' ένα
—πηγάδι. Μ' αυτό τον τρόπο πίστευ—
—αν ότι ο φόβος του νερού δεν θα
—πρόφθανε να φωλιάσει μέσα στην
—ψυχή του και ότι θα γλύτωνε από
—τον κίνδυνο της λύσσας. Στην
—Αιβέρος είχαν ένα μεγάλο σιδε—
—ρένιο κλουβί μέσα στο οποίο έβα—
—ζαν τους λύσσασμένους και τους
—βύθιζαν στη θάλασσα ως το λαι—
—μό. Η «Εφημερίς του 'Εμπορίου»
—μας πληροφορεί, όμως, ότι η α—
—λυσίδα που συγκρατούσε αυτό το
—κλουβί κόπηκε, ξαφνικά, κατά το
—καλοκαίρι του 1729 και ότι 30
—λύσσασμένοι, που βρίσκονταν μέ—
—σα σ' αυτό πνίγησαν.
Το κλουβί ανέλκυσε έπειτα ά—
—πό μερικές μέρες. Τα πτώματα
—των τριάντα δυστυχισμένων είχαν
—φουσκώσει από το νερό και είχαν
—πάρε τεράστιες διαστάσεις.
- ΚΛΕΤΕΩΣ :
- 1 Προσωπια της Παναγίας. —
—Βρίσκονται πολύ χαμηλά.
 - 2 Κωμικός του κινηματογράφου.
—...Μιράντα: γνωστή Γαλι—
—δα σάπ. — Μέτρον βάρος.
 - 3 Εύχαιρσις την δρασι. — Γι—
—νεται πολλά στην Παναγία
—της Τήνου.
 - 4 Διανοητική νωθρότης. — Περί—
—φημος 'Ολυμπιονίκης της αρ—
—χαιότητας. — Είχε τραγικό
—τέλος σ' ένα πανηγύρι της Τή—
—νου.
 - 5 Θεός των 'Ινδών. — Ένα από
—τα έπτα μυστήρια.
 - 6 Νευρική σύσπαις του προσώ—

— Να προσέχετε, δεσποινίς, μη βρέξη, γιατί ό... σουβάς είνε φρέσκος ακόμη!...

Κατάσκοποι στην Ελλάδα

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

Η ελληνική άνοιξη μοσχοβολούσε στους κάμπους και τα βουνά. Ήταν 5 Μαΐου 1944 και όλη η νότια περιοχή του Ολύμπου χαμογελούσε. Ήταν το μόνο σημείο της ελληνικής γης, που δεν τ'όπαισε πια η έχθρηκή μπότα. Οι κάτοικοι του είχαν ελευθερωθεί μόνοι τους από τον Τούνο το 1943, όταν οι Γερμανοί έκαναν την τελευταία τους επίδρομη. Μά οι Έλληνες κατάρωσαν να τους διαβούν, ύστερα από σκληρές μάχες, που κράτησαν πολλές μέρες. Και τώρα, ανάμεσα στα έρειπια και την καταστροφή, που άφηναν πίσω τους φυγόντας, μια καινούργια ζωή παρουσιάζονταν, ένας νέος κόσμος, που είχε βάλει σκοπό του να ξαναχτιστεί τα χωριά και ν' αξιοποιήσει την πλούσια κι εύφορη γη, την αιματοβαμμένη από εκατοντάδες θύματα.

Την εποχή εκείνη, σε μια χαράδρα του Ολύμπου φορτωμένη από αιωνόβια πλατάνια, είχαν εγκατασταθεί πρόχειρα μερικές οικογένειες Έβραίων από τη Λάρισα, που είχαν κατορθώσει ως τότε να ξεφύγουν την τιμιπία των Γερμανών. Η χαράδρα αυτή ονομάζεται Καράλακας και οι αικονόμους, που κρύβονταν εκεί, ήταν του Λέοντος Κοέν, του Μωυσή, του Ιακώβου και Ζακίνου Μαργίτς και του Ίωνα Όθαβια. Είχαν μαζί τους τα παιδιά και τις γυναίκες τους. Κανείς δεν τους ενόχλησε και οι κάτοικοι της περιοχής προσπαθούσαν να τους βοηθήσουν με κάθε τρόπο. Οι δυστυχισμένοι περνούσαν καρτερικά τις μέρες τους, χωμένοι μέσα σ' εκείνη τη μεγάλη χαράδρα, που τη θεωρούσαν ως ένα από τα πιο ασφαλή σημεία του Ολύμπου. Η τραγική τους όμως μοίρα τους έτοιμαζε καινούργιες περιπέτειες.

Από πολλές μέρες, η διοίκηση της γερμανικής Μεραρχίας, που είχε την έδρα της στη Λάρισα, είχε αποφασίσει να επιτεθεί με μεγάλες δυνάμεις εναντίον των ομάδων υπαίθρου που, με επί κεφαλής Αγγλοαμερικανούς, αξιωματικούς, χτυπούσαν ακατάπαυστα τα τρέινα, που περνούσαν, κυρίως στη σιδηροδρομική γραμμή Λάρισα-Θεσσαλονίκη. Έπρόκειτο για ένα συντονισμένο συμμαχικό σχέδιο, που την έκτελεσε το παρακολούθησε προσωπικό ο αρχιστράτηγος της Μ. Ανατολής Ουίλσον και που εφαρμόστηκε σ' ανάλογη κλίμακα μ' επιθέσεις, καταστροφές και αιματωτά σ' όλη την Ελλάδα. Η φθορά των Γερμανών ήταν σημαντική. Γι' αυτό κι οι τελευταίοι αποφάσισαν να ξεκαθαρίσουν μια για πάντα την κατάσταση.

Κατά τις έξι το απόγευμα της 5 Μαΐου, ένα τάγμα "Ες-Ες" ξεκίνησε από τη Λάρισα με τρία τάνκς, δύο άρματα μάχης και μ' ένα σωρό άντρες καλά εξοπλισμένους. Σωστή έκστρατεία δηλαδή. Έφτασαν στην Αμπελώνα με μεγάλες προφυλάξεις, άφησαν εκεί τ' αυτοκίνητά τους και τα υπόλοιπα κι' αφού επίταξαν ζώα για τη μεταφορά τους, ξεκίνησαν πάλι δολοχαγές. Τραβούσαν τώρα προς τα όρεινα χωριουδάκια του κάτου Ολύμπου, στα Δελέρια και τη Ροδιά. Άσπου να φτάσουν όμως εκεί, οι πρόκτορες των συμάχων είχαν μυρίσει πώς κάτι πολύ σοβαρό προετοιμαζόταν. Αλλά με ποιόν τρόπο να ειδοποιήσουν τους Άγγλους; Τη νύχτα ήταν αδύνατο να κινηθεί κανείς. Οι γερμανικές περιπολίες και τα φυλάκια, έκλειναν όλα τα περάσματα. Και εκείνος που θα επιχειρούσε να διασπάσει τον

κλειό, αν συλλαμβανόταν, τουφεκιζόταν επί τόπου.

Όσοο βρέθηκε ο τολμηρός. Ήταν ένα παλληκάρι από τα Δελέρια, ο Τάκης Παπαστεργίου, μέλος της συμμαχικής αποστολής του Ολύμπου. Όταν ξεκίνησε για να ειδοποιήσει τους Άγγλους, οι Γερμανοί είχαν φτάσει σχεδόν στον προορισμό τους. Ο Παπαστεργίου λοιπόν, έπρεπε να περάσει ανάμεσα τους, έπειδή δεν υπήρχε άλλη διάσβα. Αλλά δεν δειλίασε. Έφτασε στο πρώτο φυλάκιο, είδε το φρουρό να στέκεται άκουμπισμένος σ' ένα δέντρο κι' έπεσε μπρούμυτα. Έρποντας, πέρασε δίπλα του σχεδόν, ο Γερμανός, θά τον έδελεξε σίγουρα. Μά δεν τον είδε. Μόλις απομακρύνθηκε ο Παπαστεργίου σηκώθηκε πάλι κι' άρχισε να τρέχει προς τους πρόποδες του Ολύμπου. Έπρεπε να φτάσει όπου ούτως ή άλλως, στους άρχηγους του.

Ξαφνικά όμως, την καταβλητική στιγμή της νύχτας, τη διέκοψε μια βαρεία φωνή: «Αλτί!...»

Κόπηκε το αίμα του Παπαστεργίου και για μια στιγμή σκέφθηκε πώς είχε φτάσει το τέλος του. Τολμηρός στο έπακρο όμως, συνήλθε γρήγορα κι' αντί να σταθεί όπως τον διέταξαν, τ' αναπάνω στα πόδια. Σχεδόν πετούσε. Οι Γερμανοί τον κυνηγούσαν για λίγο, αλλά δεν τον πυροβόλησαν για να μην προδώσουν με τις πιστολιές την παρουσία τους. Έτσι ο Έλληνας κατάρωσε να τους διαφύγει. Έτρεχε τώρα προς την

κατεύθυνση του Γκοταμανίου, όπου υπέλογιζε ότι θα εύρισκε τους Βρετανούς. Και δεν έκανε λάθος. Καθώς περνούσε μια στενωπό, ένα χέρι τον άρπαξε από το λαιμό και μια κνήμη περιστρόφου κερρώθηκε απειλητικά στο πλευρό του. Ο Παπαστεργίου δάγκωσε τα χείλη του. Είχε πέσει λοιπόν τόσο ανήμπορα στα χέρια του εχθρού;

— Ποιος είσαι και πού πας; άκουσε μια φωνή να του λή ελληνικά. Σκίρτησε δολοκλήρος από χαρά. Η φωνή αυτή του ήταν γνωστή. Ήταν ενός φίλου του, που ανήκε στις ομάδες υπαίθρου. Το παλληκάρι είπε τότε τ' όνομά του και το σύνθημα κι' ο άλλος τον άγκάλιασε γελώντας. Λίγο άκωχη και δά το την άναβε. Από εκεί και πέρα όλα τελειώσαν με το καλό. Ο Παπαστεργίου βρήκε τους αξιωματικούς να κοιμούνται σε μια πρόχειρη καλύβα. Μονάχα ο λοχαγός Τζών Κέικεν ήταν ξύπνιος. Τον είδε εκείνος και ανήσυχσε.

— Τι τρέχει, Τάκη; τον ρώτησε. Πώς τέτοια ώρα εδώ; Ο Παπαστεργίου του διηγήθηκε τα καθέκαστα και ο Κέικεν ξύπνησε και τους άλλους για να δουν πώς θα ενεργούσαν. Ήταν καμιά έβδομηταριά άντρες. Έλληνες και Άγγλοαμερικανοί, δοκιμαμένοι όλοι τους στη φωτιά. Γρήγορα πήραν τις αποφάσεις τους. Θα κατέβαιναν χαμηλά, θα έστηναν καρτέρι και προτού άρχισουν οι Γερμανοί την επίθεσή τους, θα τους χτυπούσαν πρώτοι αυτοί. Έλπιαν να τους ξαφνιάσουν και να τους διαλύσουν. Ήταν καλά έλπιμένοι κι' αποφασιστικοί, μά το σπουδαιότερο ήταν πώς όλοι τους είχαν συναισθησι ότι πολεμούσαν για την ελευθερία.

Σ' αυτό το μεταξύ οι Γερμανοί προχωρούσαν προς τα ενδότερα του Ολύμπου. Σημείωνε πιά, όταν έφτασαν κοντά στον Καράλακ. Κανείς δεν είχε αντιληφθεί ακόμη την άφιξή τους, γιατί τα "Ες-Ες" είχαν καταρρώσει να μην έρθουν σ' επαφή με τους κατοίκους. Αλλά η μικρή ό-

μάδα υπαίθρου ειδοποιημένη, όπως είπαμε από τον Παπαστεργίου, περιμένα να τους υποδεχτεί. Είχαν πιάσει όλα τα έπίκαιρα σημεία στα όριά τους κι' από κει πάνω καιροφυλαχτούσαν πότε θα εμφανιστούν. Οι Γερμανοί, για να μην ειδοποιηθούν οι αντίρτες, μπήκαν στο χωριό Κλίμα κι' έπιασαν όλους τους κατοίκους, γέρους, παιδιά, γυναίκες. Ύστερα έβαλαν φωτιά στα σπίτια τους και τους τράβηξαν μαζί τους στον Πλάτανο, όπου σε λίγο έγινε και ο τάφος τους. Στό δρόμο, καθώς πήγαν, σκότωσαν ένα γέρο από το Πεντάλοφο, το Θανάση Γαϊτάνο, έπειδή ήταν άρρωστος και δεν μπορούσε να τους ακολουθήσει. Έπίσης έκτελεσαν κι' ένα μικρό τσομπανόπουλο, το Γ. Γκαράτζιο, που επιχειρήσει να δραπέτευσει.

Το δράμα είχε αρχίσει. Μά περισσότερο ακόμη για τους Ισραηλίτες που βρίσκονταν κρυμμένοι στη χαράδρα του Καράλακ. Κάποιο παλληκάρι της περιοχής, αδιαφορώντας για το δικό του κίνδυνο, έτρεξε και τους ειδοποίησε.

— Έρχονται οι Γερμανοί! τους είπε. Φύγετε να σωθήτε, ανεδήτε στα ψηλάματα. Εκεί μπορεί να μη σάς φτάσουν...

Με την ψυχή στο στόμα, οι δυστυχισμένοι Έβραίοι, πήραν τα κατασάβρα σαν τ' αγκιοκάτσια που προσπαθούν ν' αποφύγουν την επίθεση των κυνηγών. Έπεφταν, τακίζονταν και πάλι σκάνονταν για να σωθούν από το δρόμο τους. Μπροστά τραβούσαν οι πιο τολμηροί: ο Λέων Κοέν, με τους δύο γιουούς του, το Σόλων και τον Ήλια, ο Αλβέρτος Όθαβιας και ο Συμεών Λεβής. Όσο όμως ήταν ακόμη αιμοσκότεινα, η πορεία τους ήταν λιγότερο επικίνδυνη. Κανείς δεν τους είχε πιά-

ρει είδησι κι' έλπιζαν πως θα φτάσουν στην κορυφή προτού ακόμη βγεί ο ήλιος. Μά δεν υπελόγησαν καλά. Ξαφνικά η πρώτη άχτινα του ξεπήδησε πίσω από τον Ολύμπο και ο τόπος φωτίσε δολοκλήρος. Ήσαν χαμένοι. Οι Γερμανοί, που φύλαγαν πιο ψηλά απ' αυτούς, τους είδαν ξαφνικά και τους έβαλαν στόχο. Τα μυδραλλιοέδρα τους ξέρασαν τις πρώτες ριπές τους.

Απεγνωσμένες κραυγές ακούστηκαν από παντού και κλάμματα. Χτυ-πνέοντο από πολλά σημεία, οι Έβραίοι έπεφταν ή ένας πίσω από τον άλλον, κατακυλούσαν στα βράχια, πέβαιναν πνιγμένοι στο αίμα τους. Ο Ιακώβος Μαργίτς, ο Συμεών Λεβής και ο Αλβέρτος Όθαβιας, ή-ταν από τους πρώτους που βρήκαν το θάνατο σε κείνη την πλαγιά του Ολύμπου. Ο Ήλιος Κοέν έπεσε σε μια μικρή χαράδρα τραυματισμέ-νος βαρειά. Ο αδελφός του Σόλων τον είδε κι' έκανε να τρέξει κοντά του, να τον βοηθήσει και να τον πάρει μαζί του. Τον σταμάτησαν όμως οι άλλοι.

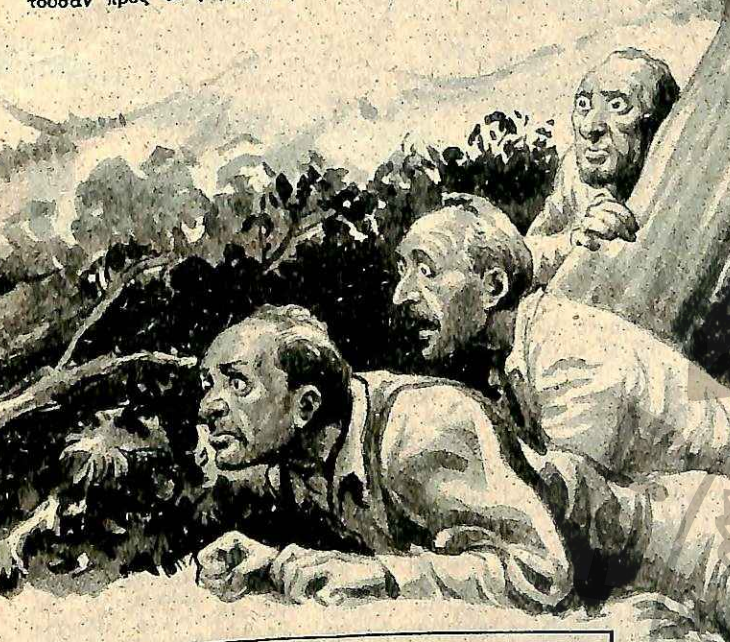
Καλύτερα να τον αφήσει εκεί, τον συνεβούλευσαν. Οι Γερμανοί ίσως τον νομίσουν νεκρό και δεν τον πειράξουν. Ένώ αν τον πάρει μαζί σου, θα σ' εμπόδιση στις κινήσεις και θα χαθήτε και οι δύο...

Εκείνος κατάλαβε πως αυτό ήταν το σωστό και τους ακολούθησε με μαύρη καρδιά. Έφτασαν σ' ένα ύψωμα και κρύφτηκαν πίσω από κάτι δέντρα, που σκέπαζαν δολοκλήρη την περιοχή με το πυκνό φύλλωμά τους. Παρ' όλο όμως που τους είχαν χάσει, οι Γερμανοί εξακολουθούσαν να πολυβολούν συνεχώς. Δεν απέχον περισσότερο από εκατό μέτρα. Κι' οι Έβραίοι στόσο δεν τολμούσαν να πλησιάσουν, από φόβο μήπως κι' οι Έβραίοι ήταν όπλισμένοι κι' απαντήσουν κι' αυτό στα πυρά τους. Αυτό όμως δεν είχαν ούτε σουληδάκι μαζί τους.

Ξαφνικά μερικοί "Ες-Ες" βγήκαν πίσω από τους βράχους κι' έρπον-τας πλησίασαν προς το μέρος των νεκρών. Καθώς τους είδαν οι κρυμ-μένοι Ισραηλίτες, νόμισαν πιά πως όλα είχαν τελειώσει. Η απόστα-σι που τους χώριζε δεν ήταν ούτε είκοσι μέτρα.

«Τα τσιράκια του Χίτλερ — άφηγείται ο Σόλων Κοέν — σηκώθηκαν κι' άρχισαν να χτυπούν με τις αβούλες τους τ' άμυχα σώματα των ά-δελφών μας. Τους βλέπαμε και γεμίζαμε από άγανάκτησι, αλλά τί μπο-δελάνα να κάνουμε; Ύστερα τους παρατήσαν και ξαναγύρισαν στις ρούσεις τους. Τότε σηκώθηκαν πάνω και γυρνώντας στο σκυθρωπό από θυμό πρόσωπό τους, τότε σ' αυτόν τον αδελφό μου Ζακίνο Μαργίτς, τους ρώτησα τί σκέ-φτονταν. Θα μέναμε λοιπόν με σταυρωμένα χέρια μπρος στην κατα-στροφή; Δεν είχαμε όπλωση και να πάρουμε τουλάχιστον τους νεκρούς μας; Γιατί για νεκρό περνού-χιστον τους αδελφούς μου. Αποφασίσαμε τότε σα πιά και τον αδελφό μου. Αποφασίσαμε τον κίνδυνο και να εκτελέ-σουμε τον Ιερό σκοπό μας.

Και συνεχίσει: «Έρποντας, ξεκίνησαμε από τον κρυμμένο μας και περάσαμε την απόστασι που μας χώριζε από τους νεκρούς. Κοντεύσαμε πιά να τους αγγίξουμε, όταν ακούσαμε πολύ κοντά να τους ουκίσει Γερμανών. Ήταν τρεις που έρχον-τουσαν προς το μέρος μας, κουδεντιάσαντες δυ-

«Οι Γερμανοί σηκώθηκαν κι' άρχισαν να χτυπούν με τις αβούλες τ' άμυχα σώματα των αδελφών μας...»

νατά. Η στιγμή ήταν εξαιρετικά κρίσιμη. Γιατί αν κάναμε πως φεύγα-με, σφαλώς θα μας σκότωναν. Αναγκαστικά λοιπόν, μέναμε ακίνητοι στις θέσεις μας. Εύτυχώς μερικές άγριοπουνναριές, εκρούαν κάπως την παρουσία μας κι' ήταν αληθινό θαύμα το ότι δεν μας είδαν. Εκεί πε-ριμέναν μοιρολατρικά τί θα γινόταν. Οι Γερμανοί έκοψαν μερικά κλα-ριμένα δέντρα και με το σφυγί τους άρχισαν να τα ξύνουν σαν διά από ένα δέντρο και με το σφυγί τους νεκρούς και τα έμπηξαν μολύβια. Ύστερα στάθηκαν πάλι στο λαϊκό τους. Μόνο τον αδελφό μου πολλές φορές στα μάτια τους και στο λαϊκό τους. Μόνο τον αδελφό μου δεν πειράσαν, ίσως έπειδή βρίσκονταν μακριότερα από τους άλλους. Ω-στόσο ο πατέρας μου λιποθύμησε...

Η θέσι του νερού Κοέν ήταν δύσκολη. Αν επιχειρούσε να συνεφέρει τον πατέρα του, σφαλώς θα τους έπαιρναν είδησι οι Γερμανοί. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του και λυγμοί του σπάραζαν το στήθος. Τι έπρε-πε να κάνει;

Προτιμότερο να τον αφήσουμε λιποθυμισμένο, του ψιθύρισε ο Ζα-κίνο Μαργίτς. «Έτσι δ,τι κι' αν γίνει δεν θ' αντιληφθεί το παραμικρό.

— Έχεις δικίο, αποκρίθηκε εκείνος. Τουλάχιστον άς μη νοιώσει το θάνατό του.

Σε όλο αυτό το διάστημα κι' "Ες-Ες" εξακολουθούσαν το άπαιστο έργο τους. Με ασδοτική μονία έμπηγαν τα έγλα μέσα στα κορμιά των νεκρών, γελώντας σαρκαστικά με το τραγικό τους παιχνίδι. Ένας από τους τρεις είχε ξεγυμνώσει τελείως τον Αλβέρτο Όθαβια, που άντελ-

φη ξαφνικά πως ήταν Έβραίος από την περιτομή του. Και τότε τ' ά-πάνθρωπα αυτά τέρατα φανέρωσαν όλο το σάδομό τους.

Σαν λυσσασμένα τσακάλια γυμνώσαν και τους άλλους, διαπίστω-σαν ότι όλοι τους ήταν Ισραηλίτες και οίστηρατμημένοι από ένα έγ-κληματικό πάθος. Έβαλαν τους συγγάδες τους κι' άρχισαν να τους καρφώνουν με όρη πάνω σε κείνα τα άμυχα κορμιά των μαρτύρων.

Ο Σόλων Λεβής και ο Ζακίνο Μαργίτς έκλεισαν τα μάτια τους για να μη βλέπουν το τρομαχτικό εκείνο θέαμα.

— Ούτε και νεκροί δεν θα ήσυχάσουμε ποτέ! ψιθύρισαν. Ούτε και νεκροί!

Το άνηκουστο αυτό δράμα κράτησε πολλή ώρα. Άσπου κουράστηκαν τα θύματα.

Σκούπισαν, τότε, τους συγγάδες τους πάνω στα χόρτα και μεθυσμέ-νοι από τη σασδοτική εκείνη ηδονή που δοκίμασαν, πήραν το δρόμο τρικίζοντας.

Πέρασαν δίπλα σχεδόν από τους τρεις κρυμμένους Έβραίους, ρου-θινίζοντας βαρεία.

Θά είχαν όμως, φαίνεται, χάσει τόσο τη συναισθησι του έαυτού τους και της πραγματικότητας, ώστε δεν τους πρόσεξαν.

Απομακρύνθηκαν γρήγορα, χάθηκαν πίσω από τα δέντρα, μά οι δύο σύντροφοι με το λιποθυμισμένο γέροντα στη μέση, δεν είχαν πιά δύ-ναμι να σηκωθούν.

Τα μέλη τους είχαν δόλτελα παραλύσει. Ούτε έτρεμαν, ούτε μιλού-σαν.

Βρίσκονταν έτσι σε μια κατάσταση άναισθησίας, που τους προέ-νησε η φρίκη του θάνατος που είδαν πριν από μερικά λεπτά.

Πρώτος συνήλθε ο Μαργίτς. Άνοιξε τα μάτια του, κύτταξε γύρω του κι' άρπάχοντας τον φίλο του από τους ώμους τον τράβηξε δυνατά μία-δυο φορές.

— Έφυγαν τα τσακάλια! του φώναξε. Πάμε να φύγουμε και μείς, προτού ξαναγυρίσουν...

Σηκώθηκε κι' ο άλλος και προσπάθησε να συνεφέρει τον πατέρα του. Την ίδια στιγμή όμως ακούστηκε ένα βογγητό.

Μ' ένα πήδημα ο Σόλων Κοέν βρέθηκε δίπλα στον αδελφό του. Του άνασώχισε το κεφάλι και εκείνος άνοιξε τα μάτια του. Ζούσε! Ήταν ένα θαύμα αυτό που κανείς δεν τ'όπαινε. Άλλ' όπως είπαμε και πιο πάνω, έπειδή βρίσκονταν μακριά από τους άλλους νεκρούς, οι Γερμανοί δεν άσχολλήθηκαν περισσότερο μαζί του.

Ο Ήλιος Κοέν είχε δύο τραύματα μο-νάχα. Στην άριστερή ώμοπλάτη και στον αστραγάλιο του ποδιού.

— Αδερφέ μου! ψιθύρισε κλαίγοντας ο Σόλων. Ζής, λοιπόν, ζής; Είμαι έγώ, ο αδελφός σου! Μ' άκούς;...

— Έφυγαν... ψιθύρισε ο τραυματίας με μισόθυνη φωνή.

— Ναι... έφυγαν!... του άπάντησε ο ά-δελφός του. Μη φοβάσαι!... Κουράγιο!... Θά σε σώσωμε...

— Μη σάς νοιάζει για μένα... είπε πάλι ο Ήλιος Κοέν. Έσείς κυττάτε να σω-θήτε... Έμένα, αφήστε με!... Βάρος θά σάς έμια!...

Ο αδελφός του τον άγκάλιασε με δά-κρυα στα μάτια. Η συγκίνησι μόλις του επέτρεπε να μιλήσει:

— Πώς είνε δυνατόν να σ' αφήσωμε τό-ρα! του άπάντησε. Ο Θεός θά μας βο-θήσει να σωθούμε όλοι μας!...

Και τον σήκωσε στην πλάτη του και με τη βοήθεια του Μαργίτς τον έφερε κον-τά στον πατέρα τους.

Ο γέρος σπό μεταξύ είχε συνέλθει και δεν πίστευε πώς το παιδί του ήταν ζωντα-νό. Του χάιδευε τα μαλλιά, άγγιζε τις πληγές του και με τα δάκρυά του προσπα-θούσε να ξεπλύνει τα αίματα που ήταν νοπά άκόμη.

— Άς μη χάνουμε καιρό, είπε ο Μα-ργίτς. Πρέπει να φύγουμε. Φαίνεται πως ο Θεός θέλει να σωθούμε έμείς, τουλάχισ-στον.

Ο Ήλιος Κοέν, παρ' όλα τα τραύμα-τά του, κατάφερε να περπατήσει άκουμπη-σμένος στα χέρια του αδελφού του και του πατέρα του.

Η ώρα ήταν πιά περασμένη, πλησίαζε μεσημέρι. Στον Ολύμπο άπλωνόταν μία καταβλητική σιωπή. Ούτε κι' αυτά τα πουλιά δεν κελαηδούσαν, λουφασιμένα θαρρείς από το δράμα που άντικρύσαν.

Οι τέσσερις Έβραίοι προχωρούσαν από δέντρο σε δέντρο, από βράχο σε βράχο. Ο φόβος μην τους ξαναπάρουν είδησι οι Γερμανοί από μακριά, τους έκανε τότε να σέρνονται κατάχαμα και τότε να βα-δίζουν στα τέσσερα.

Ήταν μία άγωνία χωρίς τελειωμό. Κι' όμως έπρεπε να φτάσουν, να ένωθούν με τους άλλους και να τραβήξουν όλοι μαζί προς το λιμέρι των Άγγλοαμερικανών.

Όσο προχωρούσαν όμως τόσο και βάραινε ο Ήλιος Κοέν. Οι πληγές του τον πονούσαν, έτρεμε δολοκλήρος από τον πυρετό και το αίμα του έβαφε τις πέτρες. Ο αδελφός του τον ξαναφορτώθηκε στην πλάτη.

Κι' η δραματική αυτή πορεία, που κράτησε πολλή ώρα, τους φάνηκε αιώνας. Άσπου είδαν από μακριά μερικούς άντρες να τους πλησιάζουν τρέχοντας.

Τράβηξαν στην άρχη και στριμώχτηκαν πίσω από τα δέντρα, μά γρή-γορα άντελήθηκαν πώς ήταν αντίρτες της συμμαχικής άποστολής. Ο γέρο-Κοέν, έπεσε τότε στα γόνατα κι' άρχισε να προσευχεται.

— Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου! ψιθύρισε. Φίλησε κατόπιν τη γη πολλές φορές και σηκώθηκε.

Τα μάτια του ήταν δακρυσιμένα από εδγνυσμένη προς αυτούς που έρχονταν για να τους σώσουν. Και σε λίγο βρίσκονταν όλοι μαζί στο συμμαχικό λιμέρι.

Μά στην άλλη πλαγιά του Ολύμπου, οι Γερμανοί άρχιζαν το κατα-στρεπτικό τους έργο.

Η μεγάλη μάχη του Καράλακ είχε άρχισεί...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μόνικα Λούις

Η άσπονδη φίλη και αντίπαλος της Μαίριλιν Μονρόε

Ο ανταγωνισμός των στούντιο του Χόλλυγουντ για την ανάδειξη δλο και καινούργιων άστέρων είναι δξύτατος σήμερα. Όμως, από δδώ και μερικούς μήνες δέν περιορίζονται να ζητούν απλώς μια δμορφη κοπέλλα με ίκανά προσόντα ήθοποιού και κάποια προσωπικότητα. Για τις άνάγκες του κινηματογράφου τριών δι-

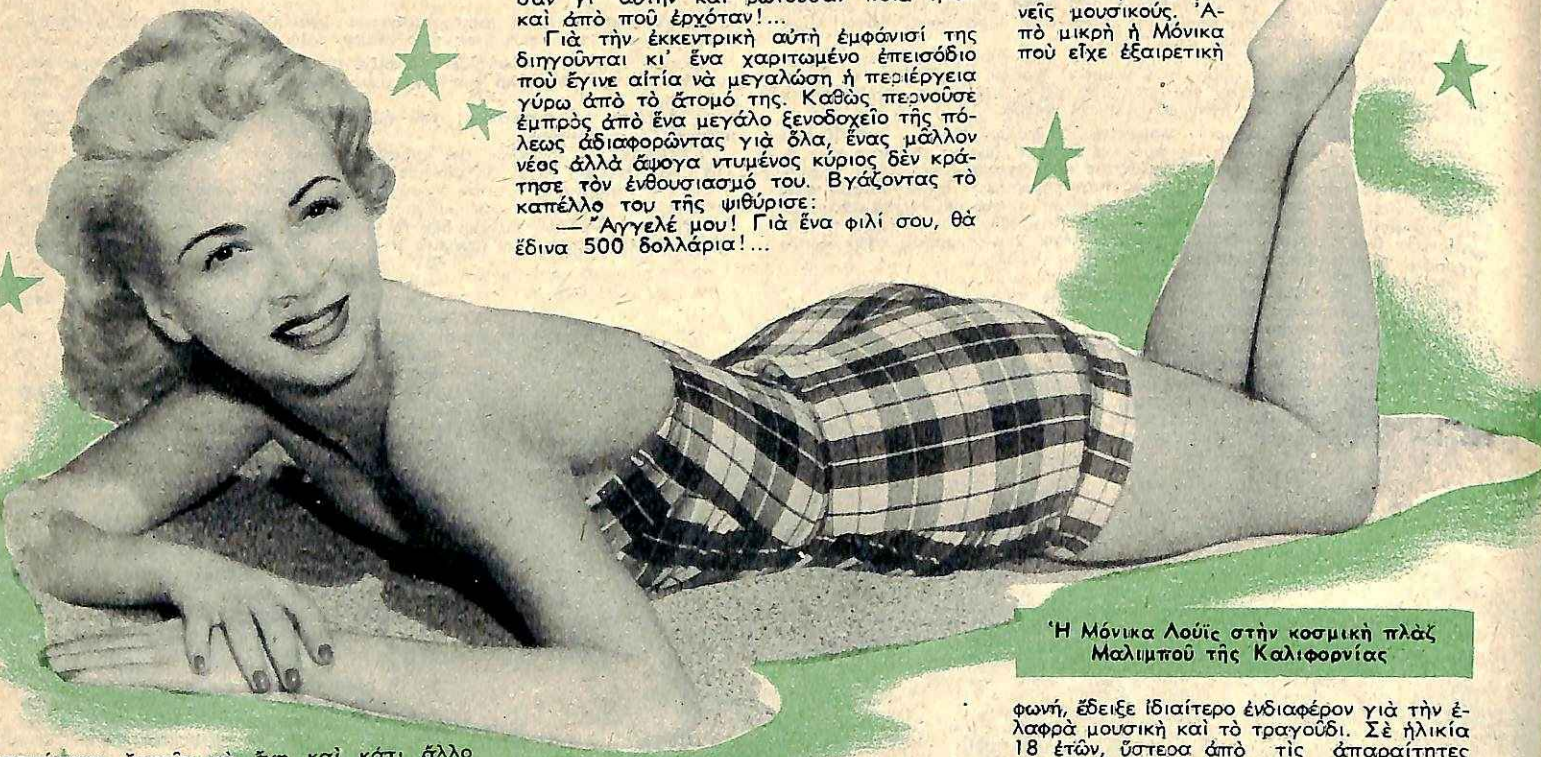
χρηαζόταν και μια δοκιμή της καινούργιας «δυνάμεως» της. Καί σ' αυτό δέν δίστασε να πρωτοτυπήσει ή Μόνικα. Πέρυσι το καλοκαίρι στην κοσμική πλάξ Μαλιμπού της Καλιφορνίας, φορώντας ένα μαγιό μπικίνι, μαύρα μεγάλα γυαλιά και κρατώντας στο χέρι μια ψάθα, έκανε την εμφάνισή της στους δρόμους της πόλεως μ' ένα ωχελικό και λικνιστό βάδισμα! Σε λίγο δλόκληρη ή πλάξ και ή πόλι μιλούσαν γι' αυτήν και ρωτούσαν ποιά ήταν και από πού έρχόταν!...

Για την έκκεντρική αυτή εμφάνισή της διηγούνται κι' ένα χαριτωμένο έπεισόδιο που έγινε αιτία να μεγαλώσει ή περιέργεια γύρω από το άτομό της. Καθώς περνούσε εμπρός από ένα μεγάλο ξενοδοχείο της πόλεως άδιαφορώντας για δλα, ένας μάλλον νέος αλλά άσπρα ιτυμένος κύριος δέν κράτησε τον ένθουσιασμό του. Βγάζοντας το καπέλό του της ψιθύρισε:

— Άγγελέ μου! Για ένα φιλή σου, θά έδινα 500 δολλάρια!...

ρος κρατικός υπάλληλος της Ουάσιγκτων, παντρεμένος με την κόρη γνωστού γερο-σισατού! Χάρης στο θόρυβο λοιπόν και τα σχόλια που έγιναν λίγον καιρό άργότερα ή Μόνικα έκαλείτο να υπογράψει ένα δξαιρετικό συμβόλαιο με κάποιο από τα μεγάλα στούντιο. Χάρης στο κορμί της ήταν πολύ κατάλληλη για τον τρισδιάστατο κινηματογράφο. Έτσι άνέτειλε ξαφνικά το άστρο της, που πλησιάζει να φτάσει σήμερα το άστρο της Μαίριλιν. Από τότε έπαιξε σε μια τρισδιάστατη ταινία και τώρα γυρίζει την δεύτερη με τον τίτλο «Ματωμένη άρένα». Θρίαμβος αληθινός, δηλαδή, για την «έκρηκτική» Μόνικα Λούις.

Η δμορφη στάρ γεννήθηκε στο Σικάγο, στις 5 Μαΐου του 1927, από γονείς μουσικούς. Από μικρή ή Μόνικα πού είχε δξαιρετική

Η Μόνικα Λούις στην κοσμική πλάξ Μαλιμπού της Καλιφορνίας

αστάσεων ζητούν να έχη και κάτι άλλο σημαντικό: Να διαθέτη άναμφισβήτητη θηλυκότητα και πλαστικό σώμα.

Πρόσφατο παράδειγμα της νέας αυτής τακτικής των στούντιο είναι ή ανάδειξη μέσα σε σύντομο διάστημα, σε στάρ πρώτου μεγέθους της Μαίριλιν Μονρόε. Το προκλητικό αυτό κορίτσι, πού πρίν από λίγα χρόνια ήταν άγνωστο και πού έξασκούσε το έπάγγελμα του «φωτογραφικού μοντέλου», έχει τώρα μ' ένα νεύμα του δλους τέλους, έχει τώρα μ' ένα πόδια του. Άλλά τους Άμερικανούς στα πόδια του. Άλλά σήμερα, ύστερα από μια μακροχρόνια σχετική «βασίλεια», έχει μια πολύ έπικίνδυνη αντίπαλο, έξ ίσου δμορφη όπως αυτή, πού την αντίγραφει σε δλα! Είναι ή νεαρά και δμορφη στάρλετ Μόνικα Λούις.

Η «Μόνικα με το κορμί θεάς» — έτσι είναι γνωστότερη — δέν είναι έντελώς καινούργια στάρλετ. Έχει δυο χρόνια πού εμφανίστηκε στην δδώνη και μέχρι τώρα πήρε μέρος σε δ ταινίες, πού της έξασφάλισαν μια σταθερή, άλλ' όχι και «ήγεμονική» θέση σαν αυτή της Μαίριλιν. Αυτό ακριβώς ήταν πού την πείραζε. Τί περισσότερο απ' αυτήν, δηλαδή, δίδετε ή Μονρόε, πού κατέκτησε την Άμερική; Γι' αυτό, αν δέν ήθελε να καταποντισθί σίγουρα άνάμεσα στις άμέτρητες δμορφες στάρλετ του Χόλλυγουντ, έπρεπε να δράσει...

Λίγες μέρες μετά την άπόφασή της αυτή είχε άλλάξει έντελώς εμφάνισι. Έγινε μια δμορφη άνθη με μαύρα μάτια και προκλητικά χείλη. Τώρα έχει κι' αυτή το μεγάλο χάρισμα πού είχε δώσει τη νίκη στην αντίπαλό της: τη «θερμή θηλυκότητα». Ήταν μια φλογερή γυναίκα, πού με τα θέληγιά της μπορούσε να προσελκύσει άπειρους θαυμαστές. Άλλά

Η τσαχπίνικη ματιά της Μόνικας, πού έχει κηρύξει τον πόλεμο στη Μαίριλιν Μονρόε.

φωνή, έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την έλαφρα μουσική και το τραγούδι. Σε ηλικία 18 ετών, ύστερα από τις άπαραίτητες σπουδές, τη συναντάμε για πρώτη φορά ως έπαγγελματία τραγουδίστρια σ' ένα κοσμικό κέντρο της Ν. Υόρκης. Από τότε αρχίζει μια λαμπρή καριέρα ως ντιτζέ-ήθοποιός του έλαφρού θεάτρου. Ταξίδεψε πολύ, έκανε σχεδόν δυο φορές τον γύρο της Άμερικής και σημείωσε έπιτυχίες. Δέν υπάρχει σχεδόν γνωστή δρχήστρα έλαφράς μουσικής στην όποια να μην έργαστηκε έστω και για λίγο.

Το 1951 βρέθηκε στο Χόλλυγουντ μαζί με τον γνωστό μας μαέστρο Έσθιε Κούγκατ και την δρχήστρα του και τραγουδούσε στο πολυτέλες κέντρο «Μοκαμπού». Έκει την πρότεινε ένα «λαγωνικό» ταλέντων και της πρότεινε μια δοκιμή στην δδώνη. Από τότε, μεταξύ τραγουδιού και δδώνης, πήρε μέρος σε δ μουσικά φιλμ, πού την έκαναν αρκετά γνωστή. Τελευταία της ταινία, παραγωγής 1952, είναι το «Ο, τι έχω είναι δικό σου», με συμπρωταγωνιστάς το γνωστό χορευτικό ζευγάρι Μάρτζ και Κάουερ Τσάμπιον.

Η Μόνικα και ή Μαίριλιν παρουσιάζονται ως στενές φίλες. Άν πιστέψουμε όμως δσα λέγονται, εύχαρίστως ή μια θά... έδωζε τα μάτια της άλλης! Τόσο δέ ή μια όσο και ή άλλη είναι άνύπαντρες.

Να κι' ένα ανέκδοτο της Μόνικας: Έσχάτως, σε μια φιλική συζήτηση, έγινε συζήτηση για τα χαριτωμένα παιδάκια μιας γνωστής γόσσας της δδώνης. Η Μόνικα πού την παρακολουθούσε, δέν μπόρεσε να κρατήσει τη γλώσσα της και σε μια στιγμή έπτε:

— Άλήθεια, είναι δμορφα παιδάκια! Μόνο πού το ένα... μοιάζει πολύ του Έρρολ Φλύν!...

Η Ζά-Ζά Γκαμπού

Τα νεώιερα των άσιέρων

Συντομες ειδησούλες

★ Πλήθος από πλούσιους παραθεριστές, μεταξύ των οποίων και πολλές προσωπικότητες, όπως ο πρίγκιπ Ραϊνέ του Μονακό, ο Άγγλος κόμης Βάρνικ, ο «βασιλέας» των σιγαρέτων Φίλιπ Μόρλες και ο σκηνοθέτης Ουντεμπελ παρευρέστηκαν στην τάρατσα του καζίνο του Ζουάν-Λέ-Πέν στη νεοκραταιά του ζεύγους Λιλίαν Χάρδεν - Ανρύ Γκαρά, πού γνώρισε στο παρελθόν τόσους θριαμβούς και πού είχε χωρίσει από 15ετίας.

Έχουμε γραφεί για τις πρόσφατες περιπέτειες του Ανρυ Γκαρά, πού άρχισε την περασμένη άνοιξη μια νέα σταδιοδρομία, χάρης στην ύποστηρίξη μερικόν παλαιών φίλων του. Η Λιλίαν, αν και δέν έπαιξε στον κινηματογράφο, είχε σταθί πιο τυχερή. Έκανε τα τρία τελευταία χρόνια μια θριαμβευτική τουρνέ στις Σκανδιναβικές χώρες, στο Βέλγιο, στη Γερμανία και στη Δανία μ' ένα διάλειμμα τριών ημερών, για να παντρευθί στην Κοπεγχάγη τον Δανό ήμπερσορίο της Άλρεν.

Η συνάντησι με τον Ανρυ Γκαρά ήταν έντελως τυχαία. Η Λιλίαν πού έχει από προπολεμικά μια βίλλα από Ζουάν-Λέ-Πέν, ήμια βδομάδα εκεί για να περάσει τις διακοπές της. Όταν έμαθε ότι στο καζίνο της πόλεως έπαιζε ο παλαιός ή επίτιμος πρεσβύτερος της πόλεως, της έτοιμασε μια μεγαλειώδη, υπόδοχη κι' έγραψε ένα σκέτς με τον τίτλο «Ύστερα από 15 χρόνια», το όποιο έδωσε στους θεατές την ευκαιρία να χειροκροτήσουν το καλλιτεχνικό ζευγάρι. Έξαστο το καλλιτεχνικό ζευγάρι, έξαστο η θριαμβική τραγουδώντας σε την παρσόφες γλώσσες τα μεγάλα δάφνη της καριέρας της. γαλύτερα σουξέ της καριέρας της.

★ Ο συγγραφέας του μυθιστορήματος «Κυρία Μινιέρε», Γιάν Ρημάτος, πέθανε στη Νέα Υόρκη σε ηλικία 52 χρόνων.

★ Η Γκρέτα Γκάρμπο πιθανόν να ξαναγυρίσει στον κινηματογράφο με το φιλμ «Φράντς Λιστ». Πρός το παρόν όμως βριλάται στη νήσο Έλσα και έπισκεπται καθημερινώς το σπίτι σκέπτεται το όποιο έζησε ο Μ. Ναπολέων κατά την πρώτη του έξορία.

★ Η Ρόζμαρυ Κλούνεθ και ο Χοσέ Φερέρ παντρεύτηκαν. Άνέβησαν όμως το γαμήλιο καν. Άνέβησαν όμως το γαμήλιο καν. Άνέβησαν όμως το γαμήλιο καν.

★ Από την περασμένη έβδομάδα, πού γύρισε την 21η επέτειό της, πού γύρισε την 21η επέτειό της, πού γύρισε την 21η επέτειό της.

Μαρία Πιεράντζελι. Θά μαυτεύσατε άσφαλώς ότι πρόκειται για ένα δάρο του Κίρκ Ντάγκλας.

★ Η Τέρρυ Μούρ και ο «αρκός πολυκατομιουρχος Ντέιβ Φρέιμ συμφιλιώθηκαν ύστερα από χωρισμό ενός περίπου έτους. Αυτή τη φορά ή Τέρρυ δέν φαίνεται πρόθυμη να ξαναάσθι το πλούσιο «θέμα» της, γιατί δήλωσε ότι γρήγορα πρόκειται να παντρευτούν.

★ Από το Μεξικό μας έρχεται ή ειδησι ενός προσεχούς γάμου της Ντολόρες ντέλ Ρίο με τον Λού Ρεϊγυ.

★ Ένδ εξακολουθούν να κυκλοφορούν διάφορες διαδόσεις για τον μεγάλο έρωτα του Ρόμπερτ Τάιλορ και της Ούρσουλα Τίς, ο Ρόμπερτ, πού βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο, γράφει πολύ πιο συχνά στην άλλοτε σύζυγό του Βαρόνσα Στάιν-γούιτ παρά στην Ούρσουλα.

★ Η νέα ρωσική πολιτική επήρασε εύνοια και τις κινηματογραφικές σχέσεις Ρωσίας-Άμερικής. Η ρωσική κυβέρνηση άνέθεσε στον αντιπρόσωπο της «Αρτκιν», στη Νέα Υόρκη, Νικόλα Νάποκι, να διαπραγματευθί την αγορά διαφόρων φιλμ. Πρόκειται για τα παλαιά έργα: «Τα φώτα της πόλεως» και «Μοντέρνοι καιρί» του Σαρλώ. «Θύελλα», «Γίγαντες Στράους» με τον Φέρναν Γκραβί και την Λουίζα Ράινερ. «Έκατο άνδρες κι' ένα κορίτσι» το πρώτο φιλμ της Ντιάνας Νάριμπιν και την νέα μουσική κωμωδία «Η θεά του Καρόλου» με τον Ραϊν Μπόλγκερ.

★ Η Λάνα Γάρνερ δέν συγγώρησε ακόμα στο Λέξ Μπαρκερ ένα λάθος, πού έκανε την περασμένη έβδομάδα. Σε μια δελιώσι, ο Λέξ παροναϊάοντάς την έπτε άφηρημένος: «Να σάς συστήσω την Άρλιν». Σταμάτησε όμως και διάρθηκε το λάθος του. Η Λάνα Γάρνερ θεωρησε τον έαυτό της προσέβλημένο, έπειδή δέν κατώρθωσε ακόμα να τον κάνει να ξεχάσει την άλλοτε σύζυγό του Άρλιν Ντάλ.

★ Στην Άμερική, όπου γίνεται πολύς λόγος για τον τρισδιάστατο κινηματογράφο, τις μεγαλύτερες εισπράξεις πραγματοποιεί σήμερα το νέο περιπετειώδες φιλμ του Ντάνεου «20.000 λέγους υπό την θάλασσα», πού έχει γυρισθί με το παλαιό σύστημα με έπιτυχία.

★ Η Έλεονώρα Ρόσσι-Ντράγκο ήταν μέχρι πρό καιρού ή τρυφερή φίλη του Άμεντέο Νάτσάρι. Το ζευγάρι όμως χωρίσε τελευταία φιλικά και ή Έλεονώρα είναι τώρα τρελλά έρωτευμένη μ' ένα πολύ πλούσιο βιομήχανο.

★ Η Ιταλία στάρ θα εισπράξει για το προσεχές φιλμ «Άε ντύσαμε τους γυμνούς» 60.000 δολλάρια, άμοιή, πού για πρώτη φορά δίδεται σε Ιταλικά ήθοποιο. Η νέα μύτη, πού ή Έλεονώρα Ρόσσι, απέκτησε σε μια άσθητική χειρουργική κλινική του Παρισιού της έφερε μεγάλη τύχη.

★ Άν και έχει αναθεσεί στον δικηγόρο της την έκδοσι του διαζυγίου της, ή Ζά-Ζά Γκαμπού πού εξακολουθεί να συζητά αρκετά χαρούμενα μακάτια — με τον σύζυγό της Τζώρτζ Σάιντερς. Στους δημοσιογράφους, πού την ρώτησαν σχετικά με το έλλυό της με τον Δομινικό πρεσβυτή Πόρφυριο Ρουμπιρόα, ή Ζά-Ζά απάντησε πως τα πράγματα δέν είναι τόσο σοδάρά όσο φαυτάζονται! Στο μεταξύ ο καλόδοξος Τζώρτζ Σάιντερς χόρει προ ήμερών με την γυναίκα του σ' ένα ωχτερινό κέντρο. Έκείνη μάλιστα άκουμπούσε το μάγουλό της στο δικό του σαν να ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ένας άθωος πειρασμός...

(ΕΚΕΙΝΗ: Όριμη όμορφη, κομψή, περιποιημένη, 38 χρόνων.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άρρενωπός, σοδάρός με τις «τρέμους» γραμμές των φροντίδων στο μέτωπο και το χαμόγελο των πολυάσχολων ανθρώπων. 47 χρόνων.

Η ΑΛΛΗ: Γοητευτικό πλάσμα 18 χρόνων.

Σκηνωσάφια: Σαλόνι άστικό έπιπλωμένο με νοστά.

ΕΚΕΙΝΗ (πρίν καλά-καλά ν' άνοιξη έντελως ή αλλαία, πετώντας ένα περιδίο, πού δι-αδάζει): Νομίζω πως οι συγγραφείς μπορούσαν να είναι πιο χρήσιμοι στην κοινωνία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με ποιά τρόπο;

ΕΚΕΙΝΗ: Άν διάλεγαν ένα έπαγγελμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, δέν είν' έπαγγελμα αυτό!

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, νομίζω. Όταν οι άνθρωποι γίνονται πιο σοδαροί και πιο πρακτικοί, θα πετάξουν όλη την κλασσική φιλολογία στα σκουπίδια και θα κάψουν τις διδωλίες.

Η ΑΛΛΗ (χαριτωμένα): Νομίζω, θεία μου, πως παροδο-ζολονέται.

ΕΚΕΙΝΗ: Έσύ είσαι άκόμη στην ηλικία των ρωμαντιζμών αν και άνήκεις στην καινούργια νεοεί.

Η ΑΛΛΗ: Μού φαίνεται πως οι νεοεί σκέπτονται όλες τις

ίδιο άνάλογα... με την ηλικία τους. Όταν μια «καινούργια νεοεί» είναι γύρω στα είκοσι χρόνια σκέπτεται με την ψυχή. Στα τριάντα, στα τριανταπέντε, άρχίζει να σκέπτεται πιά με τον έγκεφαλο και... χαλαρεί! ΕΚΕΙΝΟΣ (με φανερό θαυμασμό): Αυτό πού είπες είναι πολύ σωστό!

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ το βρίσκω πολύ άνόπο. Γιατί αν ήταν έτσι όσες το λεί, τότε ή ανθρωπότης δέ θα είχε καμία εξέλιξι.

Η ΑΛΛΗ: Καί ποιά σας είπε πως έχει; Μπορεί ο άνθρωπος ν' άνεκάλυψε το «ραντάρ» και την άτομική βόμβα, αλλά στον ψυχικό του κόσμο, στα ένστικτά του και στα αίσθήματά του έμεινε ο ίδιος κι' άπαράλλα-χτος. Παιζτε την άρχαία τραγωδία με φράκα κι' έξωμες έσθιτες και θα όπτε πως στο βάθος τίποτε δέν έχει αλλάξει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στη γυναίκα του): Η άνψησία σου, άναπητή μου, είναι σοφή!

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο νευρικά): Μη της λές τέτοια πράγματα. Είναι άρκετά έπικίνδυνα...

Η ΑΛΛΗ (χαμογελάσά): Νομίζω, θεία, πως αυτό ήτανε λιγάκι προσβολή!

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν πιστεύω να θέλης να σου ζητήσω συγγνώμη! Πολύ τη «μεγάλη» και πολύ την «κυρία» μου κάνεις τελευταία!

Έχεις αθάδεια και στα λόγια και στη στάσι και στις κινήσεις σου. Κάθνος καλύτερα! Έτσι πού κάθεται με το ένα πόδι άπάνω σ' άλλο μου θυμίζει τη Σουλβάνα Μάγκανο σε ρεαλιστικό φιλμ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα τί λές τώρα, Έλλη; Άρρε το παιδί να καθόση μ' άφέλεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτή ή «άφέλεια» φαίνεται σαν μάσκα της πονηρίας. Κι' ές άλλο, όταν τη βλέ-

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΕΙΔΥΛΙΩΝ:

Ο Ζάν-Πιέρ Όμν, πού δέν μπορεί ακόμα να ξεχάσει τη Μαρία Μοντέζ, βρίσκεται από ήμερών στο Πόρτο Φίνο της Ιταλίας μαζί με τη Λολίτα, την μικρότερη από τις άδελφές της άλλοτε συζύγου του. Φιλοξενούμενοι του ζεύγους Ρέξ Χάρισον — Άλλη Πάμπερ πού έχει εκεί μια θαυμασία βίλλα, ο Ζάν-Πιέρ και ή γυναίκα του κάνουν συχνούς περιπάτους μαζί και άποφεύγουν συστηματικά τη θορυβώδη κοσμική ζωή. Μερικοί ισχυρίζονται πως ο Ζάν-Πιέρ Όμν βρήκε λίγη παρηγορία κοντά στη Λολίτα.

πω έτσι μπροστά σου, νομίζω πως δεν σεβεται το θεό της. Απορώ πως δεν της έκανες έ- ου την παρατήρησι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν πρόσεξα πο- τέ πως κάθεται.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχω έντελως την αντίθετη εντύπωσι! Ότι προ- σέχεις κάθε στάσι και κάθε κί- νησι της ως την παραμικρότε- ρη λεπτομέρεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι έννοιες;

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που είπα...

(Παγωμένη σιγή.)
Η ΑΛΛΗ (σιγά και βουρκω- μένα):... όδομαι, θεία, πως κινδυνεύω να χάσω την αγάπη σας.

ΕΚΕΙΝΗ (σκληρά): Δεν πει- ράσει! Θάκης την αγάπη του θεού σου! Είναι το ίδιο! (Α- πότομα): Και σε παρακαλώ πολ- λυ να το σταματήσεις αυτό το «θεία». Δεν είσαι παρά κόρη ενός ερασιτέλφου μου. Μπορού- σες ώραίστα να με λες («κυ- ρία Έλλα»). Η μάλλον («κυρία Παντελίδη»).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... γιατί τάβα- λες τώρα με το παιδί; Τι έπα- θες απόψε.

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν έξαλλη): Τα νιάτα είναι, αγαπητέ μου, αναίδεστα! Και άπιστευτα έ- γνωστικά! Την πήρα στο σπίτι μου, γιατί στο δικό της δεν εί- χανε να φάνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διακόπτει): Έλ- λη! Δεν ντρέπεσαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Σε παρακαλώ! Α- φησέ με να τελειώσω! Την πή- ρα, λοιπόν, στο σπίτι μου για- τί δεν είχε να φάν και γιατί με παρακάλεσε ο ερασιτέλφος μου να φορτωθώ ενώ το βάρος της για να τον βοηθήσω. Άλλοιώς, θαχε σταματήσει τις σπουδές της και τώρα θα τύλιγε πακέτ- τα στην όδον Έρμου. Άν δεν ήταν κι' υπέρτερη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σεπείτε στα μά- τια μου, Έλλα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ε... τί να σου κά- νω; Έγώ, βλέπεις... δεν είμαι «σοφή»! Θάινεται πως όταν με- γάλωση κανείς λιγάκι... χάνει τη «σοφία» του! Τη «σοφία», σου την ανακαλύπτουν οι άν- τρες όταν είσαι γύρω στα είκο- αι!... (Καπιζέει): Κι' έχει, πραγματικά πολύ... σοφά πόδια ή άνηψία μου! Τώρα τα πρό- σεξα.

Η ΑΛΛΗ (σπκνώνεται παγωμέ- νη, κάθισα, κι' ελαφρώ άσά- θεια, οά να είχε στο κρεβάτι μπνεα): Αύριο το πρωί θα φύ- γω, θεία. (Διορθώνει): Κυρία Έλλα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μου είπα αδιαφορο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποτομα): Δεν έ- χει να πάλι πουθενά! Θα μείνι εδώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε θα φύγω εγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως προτιμάς!

Μου είναι κι' έμένα αδιαφορο!

(Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας με μί- σος την Άλλη): Παλιοθηλάκο!

(Η Άλλη άνοιγει γρήγορα τη μπαλκονόπορτα κι' όρμει να πείσ από το μπαλκόνι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αρπάζει άπ' το μπράτσο και τη σέρνει μέσα με τη βία): Είσαι τρελή! Τι πίνεις να κάνεις;

(Μεγάλη κρύα σιγή. Ο θά- νατος πέρασε για ένα δευτε- ρόλεπτο άναμέρα τους...)

ΕΚΕΙΝΗ (ψιθυριστά, σχεδόν σαν να μιλά στον εαυτό της): Είμαι πολύ νευρική τον τελευ- ταιό καιρό... Ούτε κι' εγώ δεν ξέρω τί έχω... (Πιο δυνατό): Κώστα... θα είχες αντίρροπ! να στέλναμε τη μικρή να σπουδά- σι στην Ευρώπη.

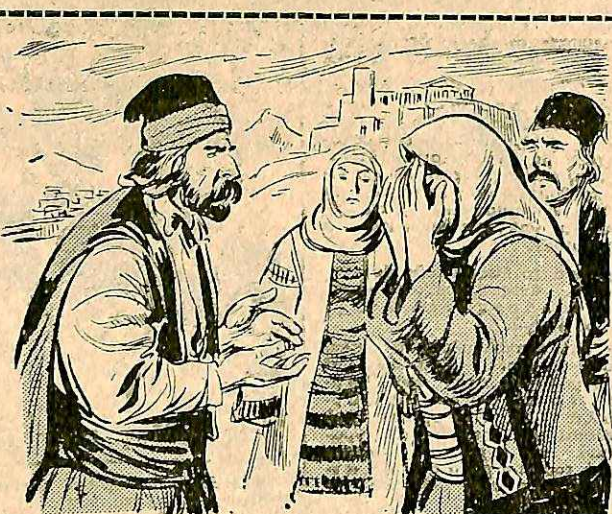
ΕΚΕΙΝΟΣ (με γλυκό χαμόγε- λο): Όχι, αγαπητέ μου. Δεν θα είχα καμία αντίρροπ.

ΕΚΕΙΝΗ (προχωρεί στην Άλ- λη και τη φιλεί στο μέτωπο): Με συγχωρείς, παιδί μου... Μα είναι μερικά πράγματα... που δεν τα καταλαβαίνεις ακόμα...

(Η Άλλη πέφτει στην άγκα- λιά της με λυγμούς κι' ό σκλη- ροβέτης φωνάζει από μέσα νευ- ρικά στο μηχανικό)

Αύλα!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— Η αφεντιά σου, κλαίς για τον άντρα σου. Άμ! τί να πώ εγώ ό κακομοίρης που έχασα τ' αύγά και τα καλάδια; ...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι ή ιστορία τους

Γιά κάποιον που τρομάζει ή που τ' αοσίζει εύκολα, λέ- με συνήθως ότι «έχασε τ' αύγά και τα καλάδια». Η φράσι αυτή έμεινε από το 1688, όταν την Άθίνα την είχε κα- ταλάβει ο Μοροζίνης με τα στρατεύματά του. Την εποχή εκείνη είχε πέσει επιδρομή πανάλους και τα κρούσματα ή- ταν χιλιάδες. Οι στρατιώτες του Μοροζίνη άρχισαν ν' απο- δεκατίζονται στην κυριαλέτση. Άλλά και ό πληθυσμός έ- παθε τα ίδια και χειρότερα. Όλα τα χωράφια, εκεί που βρίσκοντο σήμερα ή Κολοκυνθού, είχαν γίνει νεκροτά- φεια. Πολλοί, λοιπόν, Άθηναίοι για να σωθούν, πήραν τις οικογενείες τους και τράβηξαν σε διάφορα νησιά. Άνάμε- σα σ' αυτούς ήταν κι' ο Ιωάννης Ντερζίνης ή Ντερζίνης— όπως τον αναφέρει ο ιστορικός Άθων. Ύψιλάντης — που έκανε εμπόριο αυτών. Για να μην αφήσει όμως το έμπε- ρευμά του να χαλάσει, αποφάισε να το πάρει μαζί του με την έλπιδα να το πουλήσει στα νησιά. Άλλά στο δρόμο τους επετέθησαν Άλγερινόι κυράδες και τους έπιασαν. Όσοι από τους ταξιδιώτες ήταν νέοι και γεροί, κρατήθη- καν αιχμαλώτοι και μεταφέρθηκαν στον Άλγερ. Το Ντερ- ζίνη, που ήταν γέρος και άρρωστος, τον άρρασαν έλευθερο. Έτσι, αναγκάστηκε να γυρίσει ξανά στην Άθήνα. Φυσικά πολλοί ένδιαφέρθηκαν τότε να μάθουν για την τύχη των συγγενών τους και τον επισκέπτονταν σπίτι του για να τους πη τα καθεκαστα. Σε μία Άθηναία, λοιπόν, που είχε χάσει τον άντρα της κι' έκλαιγε οπαρ ακτικά, ο Ντερζίνης της είπε:

— Η αφεντιά σου κλαίς για τον άντρα σου. Άμ! τί να πώ εγώ ό κακομοίρης πουχασα τ' αύγά και τα καλάδια; Έτσι, ή φράσι αυτή του άγαθού αυγούλα έμεινε ως τα χρόνια μας, με διαφορετική όμως σημασία.

Οι Ναζιωτισσές είναι όνομαστές από τ' αρχαία χρόνια, όχι τόσο για την όμορφιά τους, όσο για την πίστι τους. Άκόμη και ο Πλουτάρχος, στο βιβλίο του «Γυναικών άρε- ται» τις παίνευει με τα ύψιστά λόγια. Τόση φιλοπα- ούτε και φτωχεία δεν δεχόταν το νησί τους ό θράγκοι, έτσι αναγκάσαν τον Πάπα της Ρώμης να δώσει ει- δική άδεια στους ιππότες της Νάξου να παντρεύονται τις πρωτοεξέλετες τους, αφού δεν εύρισκαν άλλη γυναί- κα. Την πίστι τους αυτή, ό έλληνας λαός τη χαρακτηρί- ζει με την παροιμία: «Άμα θές σύντροφο άξιο (άξιο), πά- ρε νύφη από τη Νάξο», που κρατάει από τα παλιά εκείνα χρόνια.

Στην αρχαιότητα οι Παριανοί πρόσωσαν την Άνδρο κι' έτσι βγήκε ή λέξις «άναπαρίσκειν» που τη λέμε για κεί- νους που δεν κρατούν τις συνήκες. Τόσο λοιπόν πειρά- χτηκαν οι Άνδριώτες, ώστε κατά τον Πλουτάρχο «άρας έθνεγτο μήτε δούναί γυναίκα Παρίοις, μήτε λαβείν παρ' αυτών». Με το πέραςμα όμως του καιρού, ή φράσι αυτή του Πλουτάρχου έγινε τετράστιχο και ό λαός της Άνδρου τη λέει ακόμη και σήμερα σαν παροιμία, όταν προτείνουν σε κανένα Άνδριώτη να πάρει Παριανή:

Μη δέν βάλω από την Πάρο μήτε κόττα για να πάρω, μήτε αυγό, μήτε κορκό, μήτε πράμα θηλυκό!

Τώρα τί έφταιγαν οι γυναίκες, άν οι άντρες τους τσα- κώνηκαν μεταξύ τους, αυτό δεν μας το λέει κανένας ι- στωικός...

Η παροιμία «Κρητικό κι' άν κάνης φίλο, βάστα ένα κομ- τικό διεδίδαν πως στο νησί τους διατηρούσαν τα λείψανα και τον τάφο του Δία. Η φήμη αυτή στοιχίζει κατά καιρούς, διάφορες έκδοσεις και πολέμους, γιατί ό άλλοι Έλλη- νες, που διεκδικούσαν κι' αυτοί το Δία και τον τάφο του, να τον μεταφέρουν στον τόπο τους, όμως ό τάφος δεν κατόντησαν να βρωθούν. Οι Κρητικοί όμως έτσι κορόμπι. Όσοσο ή άληθεια είναι άλλη. Οι Έλληνες μισού- σαν τους Κρητικούς, επειδή ήταν παλληκάρια.

ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗ στα ραπανάκια

Γιά να μεγαλώνουν γρηγό- ρωτερα τα φυτά

Σ' ένα δρόμο του Μπρούκλιν, στο κέντρο της Ν. Υόρκης, ύψώ- νεται το τεραστίο κτίριο ενός έρ- γοστασίου, με έννεα πατώματα. Στην κορυφή του λοιπόν, βρίσκε- ται ένα θερμοκήπιο. Και μέσα σ' αυτό γίνεται ένα γεωπονικό πεί- ραμα κολοσσικής σημασίας.

Είναι το πιο άπιαστο μέρος για τέτοιου είδους πειράματα, ή περι- οχή αυτή, κι' όμως, πάνω στην ταράτσα του εργοστασίου, ό χη- μικός Λουίς Νικελ, ένας γιος έ- πιστημών 31 έτών, έκαμε μία από τις μεγαλύτερες ανακαλύψεις που άφορούν τη γεωργία και τη λα- χανόπαιδική.

Ήξερε ότι τα αντιβιοτικά φάρ- μακα, ιδίως δέ ή πενικιλίνη και ή τετρακυκλίνη, σε άκάρτη μορ-φή, χρησιμοποιήθηκαν πολύ καιά τα τελευταία χρόνια στη διατρο-φή των ζώων. Με την προσθήκη μικρών ποσοτήτων στην τροφή τους, τα πουλερικά, οι χοίροι κι' άλλα ζώα μεγαλώνουν γρηγορώ-τερα.

«Γιατί δεν θα μπορούσε να γίνει το ίδιο και για τα φυτά;» σκέφθη.

Μία τέτοια πρόδοος θα ήταν ά- ληθινα επαναστατική για τη γεωρ-γία, για τους έξης λόγους:

1) Στα περισσότερα μέρη του κόσμου, πολλά είδη φυτών δεν προλαβαίνουν ν' αναπτυχθούν τε- λείως μέσα στη σύνηθη εποχή που εύνοει την ανάπτυξή τους.

2) Η γρηγορότερη αύξηση ή ένωριότερη συγκομιδή θα βοηθού-σε τους καλλιεργητές ν' αποφύ-γουν τους κινδύνους μιας πρόω-ρης και καταστρεπτικής παγωνιάς.

Πραγματικά, ό δόκτωρ Νικελ άρχισε πρό έτών τα πειράματά του, με φυτικούς ίσους μέσα σε δοκιμαστικούς σωλήνες. Παρατή-ρησε δέ ότι τα αντιβιοτικά εύνο-ούσαν την ανάπτυξή τους.

Δημιούργησε τότε ένα θερμοκή-πιο, διαστάσεων 5X7,5 μέτρων, στην ταράτσα του εργοστασίου φαρμάκων Πρίζερ όπου εργάζεται ως χημικός. Έκει, μέσα σε εύλεια κίωματα γεμάτα με μίγμα χαμα-τος και άμμου, έσπειρε καλαμπό-κι, ραπανάκια και σπανάκι.

Γιά το πότισμα των μισών άπ' τα φυτά αυτά χρησιμοποίησε κοι-νό νερό της βρύσης. Για τ' άλλα μισά μεταχειριζόταν νερό στο ό-ποιο είχε προσθέσει έλάχιστο αντι-βιοτικό (1 μέρος σε 1 εκατομμύ-ριο μέρη νερό). Ειδικά προκειμέ-νου για τα ραπανάκια, χρησιμο-ποίησε προκαϊνολοχό, πενικιλίνη, για ναάνι σταθερότερη.

Συγχρόνως, παρακολουθούσε προσεκτικά την ανάπτυξή των φυ-τών και μετρούσε καθημερινώς την αύξηση τους.

Ε, λοιπόν, το πείραμα έδωσε λαμπρά αποτελέσματα. Τα καλαμ-πόκια, μετά 4 έβδομάδες, είχαν μέσο ύψος 43½ πόντους, ενώ έ-κείνα που ποτίζονταν με κοινό νε-ρό ήταν κατά 10 πόντους κοντώ-ρο ήσαν κατά 10 πόντους κοντώ-τερο. Και τα πρώτα άπέδωσαν δι-πλάσιο έξορό καλαμπόκι από τα δεύτερα.

Ες άλλου, από 49 σπόρους κα-λαμπόκιου, που ποτίζονταν με νε-ρό με αντιβιοτικά, βλάστησαν οι 20, ενώ από τους κοινούς βλάστη-σαν μόνο οι 12.

Τα σπανάκια, μετά 46 μέρες, ήσαν κατά 10 πόντους ψηλότερα και με περισσότερα φύλλα παρά εκείνα που ποτίζονταν με άπλο νερό.

Τέλος, τα ραπανάκια έγιναν με- την πενικιλίνη διπλάσια σε τρι-πλάσια στο μέγεθος. Ο δόκτωρ Νικελ είναι, βέβαια, ένθουσιασμέ-νος με την πρώτη αυτή έπιτυχία του, αλλά και έπιφυλακτικός συγ- χρόνος. Για να κρίνει την πρακτι-κή αξία της μεθόδου, περιμένει κι' αξία της δοκιμής σε πρα-γμάτα της καλλιέργειας λαχανοκή-πιατικά χωράφια, έπιτύχουν τους. Άν τα πειράματα χημικός θα έ- τότε ό νεαρός αυτός χημικός θα έ- χη πρόσφέρει ένα άνεκτίμητο δώ-ρο στην άνθρωπότητα.

Ο ΨΕΥΤΟΘΩΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ

Ο Ι μόνοι που συναγωνίζονταν τον Ψευ- τοθώδωρο στο ψέμμα—και τον συνα- γωνίζονταν ακόμα— ήσαν οι κυνηγοί. Τόχει, άλλως τε τό είδος. Ο κυνηγός, καθώς και ό ψαράς, συ- νηθίζουν να διηγούνται φοβερά κατορθώματα, για να έπικυρώ-σουν τη φήμη τους.

Ένας από τους διάσημους κυνηγούς της εποχής εκείνης ήταν ό έμπορος Ιωάννης Α. που τό καταστήμα του ύπάρχει, ακόμα στην όδον Αιόλου. Τό κυνήγι ήταν πραγματικό πάθος γι' αυτόν. Καί, όπως όλοι οι κυνηγοί, τό είχε για μεγάλη ντροπή να γυρίσει από μία κυνηγετική έκδρομή με άδεια τσάντα. Φυσικά, δεν είχε πάντοτε τύχη. Άλλά πάντοτε όλο και κάτι έφερνε. Γιατί, για τους άτυχηντας έρασιτέχνες κυνηγούς, ύπάρχουν ό επαγγελμα-τίαι, που πιάνουν τό πόστα και πουλάνε στους πρώτους μερικά τουφεκισμένα πουλιά, που τ' αγοράζουν οι πρώτοι για να διασώ-σουν την αξιοπρέπεια τους.

Ο περί ού ό λόγος έμπορος, τάποτε καμιά φορά με την πα- ρέα του σε μία άθηναϊκή ταβέρνα όπου και διηγείτο τους κυνη- γετικούς του άθλους. Ένας λοιπόν, από την παρέα αυτή, ένο- χλούμενος από τους φαμεφανισμούς του κύρ-Γιάννη, είπε στους άλλους:

— Πρέπει να του σκαρώσουμε καμιά φάρσα, του κύρ-Γιάννη για να γελάσουμε.

— Έδώ χρειάζεται ό Ψευτοθώδωρος, είπε ένας άλλος. Μόνο αυτός μπορεί να δουλέψη την ύπόθεσι.

Ο Ψευτοθώδωρος έκλήθη άμέσως και ανέλαβε την ύψηλή αυτή άποστολή.

— Μαρέ έννοια σας, είπε και θα του σκαρώσω εγώ χουνέρι, που θα γελάτε γρεις μήνες! Πότε θα πάη κυνήγι ό κύρ-Γιάννης;

— Την Κυριακή.

— Μόνο, τό Σάββάτο βράδυ θα μου ήπτε κατά ποιο μέρος θα τρα- βήξω. Κι' άπ' τόν κύρ-Γιάννη πάλι θα ζήτησετε ό,τι χτυπήσει, να τό φέρω στην ταβέρνα για να τό γλεν- τηήσετε. Τα παρακάτω είναι δική μου δουλειά.

Πραγματικά, έτσι κι' έγινε. Ο Ψευτοθώδωρος πληροφορήθηκε ότι ό κύρ-Γιάννης θα τραβούσε κατά την Καισαριανή. Ο κυνηγός θαρούσε ό- λο τό πρωί στον άέρα, πλην τό βό- λια... πηγαίαν πέρα. Άτυχη ήμέρα για τον καυμένο τον έμπορο. Κατά τό μεσημέρι, ό κύρ-Γιάννης άσασε σ' ένα καφενεδάκι που ήταν εκεί κοντά, για να δροσιστή. Και να ό Ψευτοθώδωρος μπροστά του. Ο ά- ποίος, μάλιστα, κρατό σε μία άρ- μαθιά από βαρεμμένα τρυγόνια.

— Καλημέρα κύρ-Γιάννη!

— Βρέ! Έσύ κύρ-Θόδωρε. Εγαί- νεις και τό λόγου σου κυνήγι; ρώ- τησε ό κύρ-Γιάννης και τα μάτια του καρφώθηκαν με ζήλεια στα τρυ- γόνια.

— Όχι, κύρ-Γιάννη μου. Ήρθα σ' ένα συγγενικό μου σπίτι, εδώ παραπάνω και μουδωσαν κι' αυτά τα τρυγόνια για πεσκέσι.

— Και τί θα τα κάνης έσύ όλ' αυ-τά τα τρυγόνια;

— Λέω να τα δώσω στην αγορά, να βγάλω κανένα τάλληρο.

— Και γιατί να κάνης τον κόπο; Τ' αγοράζω εγώ.

— Μετά χαράς, κύρ-Γιάννη μου, γιατί θα υού τό πληρώσει και καλύτερα!

Η συμφωνία έκλεισε άμέσως. Ο έμπορος άγόρασε τα τρυγό- νια, κάπου είκοσι κομμάτια και είπε στον Ψευτοθώδωρο:

— Μόνο που σε παρακαλώ να μην πής σε κανένα πως έσύ υού πούλησες τα τρυγόνια.

— Άστειεύεσαι, κύρ-Γιάννη μου; Άμ και να πώ τέτοιο προ- μα, ποιος θα με πιστέψει;

Ο κύρ-Γιάννης έπηρε τα τρυγόνια και γεμάτος χαρά γύρισε στην πόλη. Κατεβύθηκε άμέσως στην ταβέρνα, κοιμήν ύπε- ρηφάνως τα τρόπαιά του. Η παρέα του, που τον περίεμε με ρηφάνως τα τρόπαιά του, ή ηρωική άφιξη. Όλοι όμως γε- ννηπομονησία πανηγύρισε την ήρωική άφιξη. Όλοι όμως έ- λούσαν κάτω από τα μουστάκια τους, που ήταν και μεγάλα εκεί- νη την εποχή. Γιατί ήξεραν τη συνέχεια, που μόνο ό κύρ-Γιάν- νης την άγνούσε.

— Λοιπόν, Γιάννη, θα τα φάμε;

— Και βέβια! είπε εκείνος. Θα φάμε τα δεκαπέντε. Τ' άλλα θα τα στείλω στο σπίτι, για να πάρουν κι' εκεί μεζέ. Έλα δώ θά τό στείλω στο σπίτι και πετάξω ως τό σπίτι μου. Και μικρό. Πάρε αυτά τα τρυγόνια και πετάξω ως τό σπίτι μου. Και να πής ότι θ' άργήσω να γυρίσω άπόψε!

Έχώρισε πέντε και τάδωσε στο μικρό, που έγινε άμέσως... φουσκεί. Και τ' άλλα τα παρέδωσε στον ταβερνιάρη να τα μα-γειρεύει. Έπειτα κάθισε με πόδα ήρωας που έπιστρέφει έπειτα γιρείψης. Έπειτα κάθισε με πόδα ήρωας που έπιστρέφει έπειτα γιρείψης.

— Όπου, σε μία στιγμή, ό ταβερνιάρης, μυημένος κι' εκείνος

Τό κυνήγι και τα τρυγόνια

στη συνωμοσία, έβαλε μία φωνή:

— Κύρ-Γιάννη! Τι είναι τόυτο δώ τό

πράμα;

— Ποιό; έκαναν όλοι και μαζεύτηκαν κοντά. Ο ταβερνάρης τράβηξε από τό πίσω μέρος ένός τρυγονιού ένα χαρτάκι, τυλιγμένο όπως ό κλήροι. Και διάβασε με δυνατή φωνή, εις έπήκουσ όλων:

«Ο κύρ-Γιάννης είναι άθώος του αίματός μου. Να μην κατηγο- ρηθί άδικως. Άλλος είναι ό δράστης του φόνου μου».

Τέτοια χαρτάκια είχαν όλα τά... άδικοσκοτωμένα τρυγόνια. Εί- ναι περίττο να πούμε τί έπηκολούθησε. Ο κύρ-Γιάννης κατατρο- πιάστηκε κι' έφυγε κατασυγχισμένος από την ταβέρνα, ενώ όι άλλοι στρογγυλοκάθησαν και γλέντησαν τα τρυγόνια, μαζί με τον Ψευτοθώδωρο που κατέπλεψε έγκαιρως, για να προλάβη.

Τό ρεζιλίκι του άτυχήσαντος κυνηγού, όμως, είχε και συνέ- χεια στο σπίτι του, όπου ή γυναίκα του άνακάλυψε και τ' άλλα σημειώματα. Άλλά τί έγινε εκεί, δεν είναι γνωστόν!

Τό χαδιάρι

Ο Ψευτοθώδωρος, όπως είπαμε και όπως εξάγεται έκ των... προηγούμενων, ήταν άνθρωπος προικισμένος με άνεξαντλητο πη- γαίο χιούμορ. Σ' αυτόν όφείλεται κι' ένα άνέκδοτο, σχετικό με τίς έλλες και τό χαδιάρι, που κυκλοφορεί από τότε και άποδίδεται εις... άγνωστον χωρικόν.

Τό γεγονός συνέβη στο σπίτι του Άλ. Ραγκαβή. Ο Ραγκα- βής, έπιφανής διπλωμάτης και ποιητής, ήταν άνθρωπος πολύ πλού- σιος. Από τό σπίτι του δεν έλειπε ποτέ τό μαύρο χαδιάρι, που τό έστελναν σε άρκετή ποσότητα φίλοι του και θαυμασταί του από τη Ρωσία. Ο Ραγκαβής, παρ' όλα όσα είχε πάθει από τον Ψευ- τοθώδωρο, τον καλούσε πότε-πότε στο σπίτι, για να διασκεδάσει μαζί του. Έννοείται ότι αυτές οι προσ- κλήσεις συνωδεύοντο και από καλό τραπέζωμα.

Μία μέρα, λοιπόν, που τον φώ- ναζε στο σπίτι—ήταν Σαρακοστή— ό Ραγκαβής είπε κι' έφεραν ένα βάζο με μαύρο χαδιάρι. Ο Ψευτοθώδωρος έπεσε με τό μούτρα στο έκλεκτό έ- δεσμα, περιφρονών τά λοιπά σαρα- κοστιανά είδη. Σε μία στιγμή ό Ραγκαβής του είπε:

— Πάρε και καμιά έλλά, κύρ- Θόδωρε.

— Καλό είν' και τό χαδιάρι! ά- πάντησε έκείνος.

— Καλό, μα άκριβό.

— Άκριβό, μα καλό!

Και τό... έκασθάρισε όλο

Τό πιάνο

Παρ' όλο τό χαδιάρι που κατε- δρόχησε, καθώς και τά άλλα που έταχυν στο σπίτι του έπιφανούς δι- πλωμάτου, ό Ψευτοθώδωρος δεν πα- ρέλειπε να τον κουτσομπολεύει.

— Μαρέ τί τσιγκουνής άνθρωπος είν' αυτός ό Ραγκαβής, είπε μία μέ- ρα στους γνωστούς του. Ποτέ δεν θα τό πίστευα για τον κύρ-Άλέ- ξανδρο.

— Πώς τό κατάλαβες, κύρ-Θό- δωρε;

— Έχτες που είχα πάει στο σπίτι του, τί νομίζετε ότι είδα; Καθόντουσαν στο σαλόνι κι' έπαιζαν μαζί στο ίδιο πιάνο, ή γυναίκα του κι' ή κόρη του! Τόσο πλούσιος άνθρωπος και να μην αγοράζή άλλο ένα πιάνο, να κάνουν τη δουλειά τους όι καυμένες οι γυναίκες.

Ο Νικολής στη δουλειά

Όταν μεγάλωσε λιγάκι ό γίος του, ό Ψευτοθώδωρος σκέφτηκε πως ήταν καιρός να τον βάλει σε καμιά δουλειά, για να μη μπερμπούσε και για να βγάλει κι' ένα μικρό μεροκάματο. Τον πήρε λοιπόν, από τό χέρι και τον πήγε στο καφενείο του Κον- τόκωστα, στον Άγιο Φίλιππο.

— Θέλω να τον πάρης στο καφενείο! είπε ό μπαμπάς.

— Να τον πάρω, κυρ-Θόδωρε, προθυποτήθηκε ό Κοντό- κωστας.

— Τι θα του δίνης τό μήνα;

— Μα τό παιδί είναι μικρό, παρατήρησε ό καφετζής.

— Μικρό; Μιά φρατζόλα τρώει στην καθισιά του... άν τη βοή!

— Με τό πρώτο, δεν μπορεί να τό δώσω τίποτα. Θα μείνι λίγον καιρό μαθητευόμενος, να μάθι τη δουλειά κι' άργότερα κάτι θα τό δώσω.

— Πότε, άπάνω-κάτω;

— Αί... σ' έξη μήνες.

— Έν τάξει, είπε ό Ψευτοθώδωρος. Τον παίρνω και θα σου τον φέρω σ' έξη μήνες! Έλα, πάμε Νικολή!

Και τότε πήρε πάλι από τό χέρι και τον πήγε σπίτι, προς με- γίστην αναλλίσις του νεαρού.

που θα άρραβωνιζόταν τη νέα που άγα-
πούσε...

— Ξέρω... ξέρω! Πάψε...

— Δυστυχισμένη γυναίκα!

— Και τι άπογίνει;

— Πέθανε.

— Πέθανε! είπε ο Σκαλαμπρίνο που
έχασε το χρώμα του.

Τη στιγμή εκείνη ή πόρτα που έκανε τὰ
δυο δωμάτια νά συγκοινωνούν τὸ ένα με τὸ
άλλο άνοιξε κι' ο Ρολάνδος έμφανίστηκε
στὸ άνοιγμα.

— Ήταν κατακίτρινος. Κι' ώστόσο φαίνό-
ταν πολύ ήρεμος.

— Ο Σκαλαμπρίνο έσφιξε τὸ χέρι τῆς
Ζουάνας γιὰ νὰ τὴν κάμει νὰ σταματήσει.

— Ο Ρολάνδος έκλεισε άργά τὴν πόρτα
καί στήριξε τὴ ράχη του πάνω σ' αὐτήν.

— Άφηνήσου μου πῶς πέθανε ἡ μητέρα
μου, είπε στή νέα, με ήρεμη φωνή.

— Αὐθέντα! παρακάλεσε ὁ κολοσσός.

— Ἡ μητέρα σας! είπε ἡ Ζουάνα ενώ-
νοντας τὰ χέρια. Είσαστε, λοιπόν, ὁ...

— Είμαι ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο. Κι' ἄ-
φου είδες πῶς πέθανε ἡ μητέρα μου, θέλω
νὰ μοῦ τὸ άφηγήθεις...

— Ἡ Ζουάνα τὸν κτύπησε σαστισμένη.

— Αὐθέντα, ψιθύρισε, αὐτὸ πὺ μοῦ ζη-
τάτε εἶναι τρομερό...

— Ο Ρολάνδος άναστήναξε.

— Πέθανε, λοιπόν, με τόσο τρομερὸ τρό-
πο ἡ μητέρα μου; ρώτησε.

— Αἱ!... Ναί!...

— Δὲν πειράζει, είπε ὁ Ρολάνδος. Θέ-
λω νὰ τὰ μάθω ὅλα... Είμαι γιὸς τῆς καί
πρέπει νὰ τὰ μάθω...

— Ἡ Ζουάνα έμεινε συλλογισμένη κάμπο-
σες στιγμές. Ἐπειτα είπε:

— Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ πρέπει ν' άρχίσω,
αὐθέντα...

— Ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ ὁ Σκαλαμπρίνο
βγήκε ἀπὸ δά καί δὲν ξαναγύρισε πιά...

— Ναί, ἀπὸ κεῖ πρέπει ν' άρχίσω, είπε
ἡ Ζουάνα. Ἡ κυρία Σὺλβια περίμενε, λοι-
πόν, τοῦ κάκου τὸν Σκαλαμπρίνο νὰ ξανα-
γυρίσῃ... Τί είχε άπογίνει;... Μάθαμε πολὺ
ἀργότερα πῶς τὸν είχαν πιάσει... Ἐκλαψα
ἀπὸ τὴ λύπη μου... Ἄλλα τι μπορούσαν νὰ
κάμουν τὰ δάκρυά μου;

— Δυστυχισμένη! μικροῦλα! ψιθύρισε ὁ
κολοσσός.

— Ἡ κυρία Σὺλβια δὲν έκλαψε, συνέχι-
σε ἡ νέα. Αὐτὴ ἡ βουβὴ λύπη τῆς πὺ τὴν
μάντευα μοῦ έξοχίσε τὰ σωθικά. Ἐβγαине
κάθε πρωὶ ἀπὸ πολὺ νωρίς καί γύριζε άργά,
ὅταν είχε νυχτώσει πιά. Τὴν παρακολου-
θοῦσα ἀπὸ μακριά, γιὰ νὰ τὴν βοηθίσω,
ἀν χρειαζόταν... Γιατί είχα προσέξει πῶς
τὴν κύτταζαν λοξά... Θάλεγες πῶς προκα-
λοῦσε τρόμο στους ανθρώπους...

— Κανείς, λοιπόν, δὲν λυπήθηκε τὴ μη-
τέρα μου; ρώτησε ὁ Ρολάνδος με ὑπόκωφη
φωνή.

— Ἡ Ζουάνα κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Ἄν ἦταν κάποιος πὺ τὴν λυπόταν
δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸ δείξουν, ἀπάντησε.

— Καί τι έκανε έξω; ρώτησε ὁ Ρολάν-
δος.

— Πήγαινε στὰ σπιτία ὅπου έμεναν οἱ
ἀρχοντες τῆς πόλεως...

— Ἄ! καταλαβαίνω! είπε ὁ Ρολάν-
δος. Πήγαινε νὰ τοὺς παρακαλέσῃ γιὰ νὰ
μοῦ δώσουν χάρι...

— Μιὰ μέρα κατάρφερε νὰ πλησιάσῃ
τὸν άρχοντα Φόσκαρι, συνέχισε ἡ Ζουάνα.
Ἄλλ' αὐτὸς έβαλε τοὺς φουρούς του νὰ
τὴν διώξουν.

— Ὁ Φόσκαρι δὲν εἶνε δόγης τῆς Βε-
νετίας; ρώτησε ὁ Ρολάνδος με παράξενη
φωνή.

— Ναί, εἶνε δόγης...

— Καλά, συνέχισε...

— Τί ἄλλο πρέπει νὰ σὰς πῶ;... Ἐνα
δράδυ πὺ τὴν παρακολουθοῦσαν, είδε ἕ-
ναν ἄνθρωπο πὺ τὴν πλησίασε καί τῆς
μίλησε... Τί τῆς είπε;... Δὲν μπόρεσα νὰ
τὸ ακούσω...

— Ὅταν, βίμως, ἡ κυρία Σὺλ-
βία ξαναγύρισε στὸ σπιτί τῆς πῶς ἦταν
πιδ λευκή κι' ἀπὸ πανὶ καί πῶς τὰ χείλη
τῆς έτρεμαν. Ὅλη τὴ νύχτα έμεινε ἄ-
γρυπνη πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, χωρίς νὰ
δῇν προσοχὴ στίς παρακλήσεις μου... Μό-
νο κατὰ τὰ ξημερώματα μ' άφησε νὰ τὴν ση-
κώσω στὰ χέρια μου καί νὰ τὴν πᾶω στὸ
κρεβάτι τῆς... Καί τότε τὴν άκουσα νὰ ψι-
θυρίζῃ: «Πέθανε!... Ὁ γιὸς μου πέθανε...
Ὅλα τελείωσαν τώρα...»

— Ὁ Ρολάνδος σκούπισε τὸ μέτωπό του
πὺ ἦταν μουσκεμένο στὸν ιδρώτα κι' ἔ-
καμε μερικά βήματα μέσα στὸ μικρὸ δω-
μάτιο. Ἐχῶνε τὰ νύχια του μέσα στίς πα-
λάμες του γιὰ νὰ μὴν κλωπῇ.

— Κι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο πὺ μίλησε
στὴ μητέρα μου τὸν ξέρετε; ρώτησε ἡ Ζου-
άνα.

— Ναί, αὐθέντα.

— Ὁ Ρολάνδος έκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ
μέρος τῆς. Τὰ μάτια του έλαμψαν.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε.

— Λεγόταν Βέμπο κι' εἶνε ἀπὸ τότε
ἐπίσκοπος τῆς Βενετίας.

— Ὁ Ρολάνδος έκλεισε γιὰ μιὰ στιγμή
τὰ μάτια του. Καταλάβαινε τώρα πολλὰ
πράγματα πὺ τοῦ φαίνονταν πρὶν ἀκατα-
νόητα.

— Ἐξακολουθῆσε, είπε στή Ζουάνα.

— Καί τώρα φθάνα στὸ πιδ συγκινη-
τικὸ μέρος, συνέχισε ἡ νέα. Γύριζε πρὶν
στοὺς δρόμους πουλώντας πορτοκάλια καί
λεμονία ἢ τριαντάφυλλα καί γαρύφαλλα, ἄ-

νάλογα με τὴν ἐποχὴ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο
κέρδιζε ἴσα-ἴσα ὅσα μοῦ χρειαζόνταν γιὰ
νὰ ζῶ καί γιὰ νὰ μεγαλάνω τὰ δυὸ μικρά
περιστεράκια πὺ είχαν χτυπήσει μιὰ χιο-
νισμένη ἡμέρα στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου
μου καί πὺ ἀπὸ τότε είχα κρατήσει κον-
τά μου... Ὅταν ἡ κυρία Σὺλβια ἤρθε στὸ
σπιτί, προσπάθησα νὰ αὐξήσω τὰ εἰσο-
δήματά μου. Ἄλλ' εἶνε τὸ ἀντίθετο... Τὰ
εἰσοδήματά μου ελάττωνονταν ὀλοένα καί
πολλές φορές γύριζα στὸ σπιτί με τὰ χέ-
ρια ἄδεια... Ἡ καὺμένη ἡ κυρία δὲν έτρο-
γε τίποτα σχεδόν... Ἄλλα κι' αὐτὸ τὸ λί-
γο πὺ μὰς χρειαζόταν μὰς έλειψε...

— Ἄναγκάστηκα τότε νὰ διώξω τὰ δυὸ περι-
στερία μου. Γιατὶ κάμποσο καιρὸ έρχονταν
κάθε πρωὶ καί χτυποῦσαν με τὸ ράμφος
τους τὸ τζάμι. Ἄλλα, στὸ τέλος, ἀπελπί-
στηκαν καί δὲν ξαναφάνηκαν. Λυπήθηκα
πολὺ πὺ τὰ έχασα κι' ὅλο έκλαιγα, ἄλλα
δὲν μπορούσα νὰ κάμω διαφορετικά...

— Στὴν ἀνάμνησι αὐτὴ τὰ μάτια τῆς βούρ-
κωσαν καί παλί. Ὁ Σκαλαμπρίνο έσφιγγε
τίς τεράστιες γροθιές του.

— Ὅπως σὰς τᾶπα, συνέχισε ἡ Ζουάνα,
οἱ δουλειές μου πῆγαιναν ὅλο καί πιδ ἄσχη-
μα. Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω γιατί οἱ
ἄνθρωποι με ἀπόφευγαν καί δὲν άγόραζαν
τίποτε ἀπὸ μένα... Τὰ πορτοκάλια καί τὰ
λεμονία μου μοραίνονταν... Μιὰ μέρα, τέ-
λος, έμαθα ἐκεῖνο πὺ μάτια προσπαθοῦσα
νὰ ἐξηγήσω ἀπὸ καιρὸ. Κάποια γυναίκα
πὺ δὲν τὴν ἤξερα με πλησίασε καί μοῦ
είπε με τρομαγμένο ὕφος ὅτι οἱ μυστικοί
πράκτορες τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα ἔ-
πιαναν ὅσους άγόραζαν κατὰ ἀπὸ μένα.

— «Γιατί;» ρώτησα. «Γιατί έχεις στὸ σπιτί
σου τὴ μητέρα πὺ ἐπαναστάτῃ πὺ έχει
καταδικασθῇ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέ-
ρας», μοῦ ἀπάντησε. Ἡ γυναίκα αὐτὴ έφυ-
γε βιαστικά, χωρίς νὰ μοῦ πῇ τίποτε ἄλ-
λο... Τὰ καταλάβαινα ὅλα τώρα... Τὸ Συμ-
βούλιο μὰς είχε καταδικάσει καί τίς δυὸ
σὲ θάνατο...

— Καί δὲν σκέφτηκες νὰ διώξεις αὐτὴ
τὴ γυναίκα πὺ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυ-
χίας σου;

— Ὁ Ρολάνδος τῆς έκαμε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι
με ὕφος ὀλοτέλα φυσικό.

— Ὅχι, αὐθέντα, ἀπάντησε ἡ νέα. Ἄ-
γαποῦσα σὰν μητέρα μου τὴν ἀρνούσασα
κι' είχα ὀρκιστῇ νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψω
ποτέ!... Ποιὸν ἄλλον είχε στὸν κόσμο ἐκτὸς
ἀπὸ μένα;

— Ὁ Ρολάνδος έτρεμε. Δυὸ δάκρυα κύλη-
σαν πάνω στὰ μάγουλά του. Ἄλλ' ἐξαμύ-
σθηκαν γρήγορα κάτω ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ
μίσους πὺ ἀνέβαινε ἀπὸ ὅλο τὸ εἶναι του.
Γιατὶ μισοῦσε τώρα. Μισοῦσε θανάσιμα ἕ-
κινους πὺ ἦταν αἰτίοι τῆς δυστυχίας του.

— Τί έκαμες, λοιπόν; ρώτησε.

— Ἡ Ζουάνα κατέβασε τὸ κεφάλι κι' έκρυ-
ψε με τὰ χέρια τῆς τὸ πρόσωπό τῆς, πὺ
είχε γίνε κατακόκκινο.

— Αὐθέντα, ἀπάντησε, μὴ με ρωτᾶτε...
τὸ σφάλμα εἶνε ὅλο δικό μου... Δὲν είχαμε
χρήματα... Δὲν μπορούσα, θέβαια ν' ἀφή-
σω αὐτὴ, τὴν ἁγία γυναίκα πὺ με είχε
φιλήσει με στοργή, μοῦ είχε δώσει τὴν εὐ-
χή τῆς καί με είχε ἀποκαλέσει κόρη τῆς,
νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα.

— Ἡ μητέρα μου σὲ είχε ἀποκαλέσει
κόρη τῆς; ρώτησε με ζωηρὸ ενδιαφέρον ὁ
Ρολάνδος.

— Ναί... Ἄλλα δὲν ἤμουν ἄξια... Πρέ-
πει νὰ καταλάβετε τὸ ἐάχημα τῆς ψυ-
χῆς μου... Συχαρέστε με γιατί ἐτάισα τὴ
μητέρα σας με βρωμερὰ χρήματα...

— Ὁ Ρολάνδος έκαμε ἕνα δῆμα καί γονά-
τισε προστὰ στή Ζουάνα. Ἐπειτα πήρε
τὰ χέρια τῆς καί τὰ φίλησε με συγκίνησι.
τὰ μάτια του κυλοῦσαν δάκρυα...

— Τί κάνετε, αὐθέντα; φώναξε ἡ νέα.

— Σεῖς στὰ πόδια μιᾶς κοινῆς γυναίκας;

— Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, τῆς ἀπάντη-
σε, εἶσαι ἀδελφή μου. Πέφτοντας στὰ πό-
δια σου, εκπληρώνω ἕνα ἱερὸ καθήκον...

— Εἶσαι μιὰ ἁγία, Ζουάνα!

— Διάβολε! φώναξε ὁ Σκαλαμπρίνο ἄ-
νοιγοντας με ὀρμὴ τὸ παράθυρο. Μοῦ φαί-
νεται πῶς πνίγομαι!

— Γιατὶ μερικά λεπτά δὲν μίλησε κανεὶς ἀ-
πὸ τοὺς τρεῖς.

— Ὁ Ρολάνδος σκώθηκε τέλος καί είπε
στὴ Ζουάνα:

— Τελείωσε τὴν ἀφήγησι σου, παιδί
μου...

— Λίγα λόγια ἔχω ἀκόμη νὰ σὰς πῶ,
ἀπάντησε ἡ νέα σκουπίζοντας τὰ δάκρυα
πὺ έτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Ἡ δυστυ-
χισμένη ἡ μητέρα σὰς ἀδυνατίζε ὀλοένα.
Ἐκαμα ὅτι μπορούσα γιὰ νὰ τὴν συγ-
κρατήσω στή ζωή. Ἐνα δράδυ — ἦταν ἡ
10 Ἰουνίου τοῦ έτους 1510, ἕνα χρόνο ἄ-
κριδῶς ἀπὸ τότε πὺ σὰς έπιασαν — ἔ-
σδυσε στὴν ἀγκαλιά μου ψιθυρίζοντας τὸ
ὄνομά σας. Ἐκλαψα πολὺ, πάρα πολὺ
γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας σας... Ἀπὸ
τότε έμεινα μόνη στὸν κόσμο...

— Ζουάνα, τῆς είπε ὁ Ρολάνδος ἀπὸ
σήμερα δὲν θὰ εἶσαι πιδ μόνη στὸν κόσμο.

— Ἐχεις ἕναν ἀδελφό. Αὐτὴ, ἀλλῶστε, ἦταν
ἡ ἐπιθυμία τῆς μητέρας μου, πὺ σὲ ἀπο-
κάλεσε κόρη τῆς... Πήγαινε τώρα, ἀδελφή
μου... Καί σὺ Σκαλαμπρίνο... Με συχα-
ρεῖτε. Ἄλλα αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ
μείνω μόνος μου γιὰ νὰ συγκεντρώσω τίς
σκέψεις μου...

— Ἡ Ζουάνα κι' ὁ Σκαλαμπρίνο πέρασαν
ἀμέσως στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

— Ὅταν έμεινε μόνος, ὁ Ρολάνδος κάθη-
σε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, στήριξε τὸ πρό-
σωπό του πάνω στίς παλάμες του καί δυ-
σίστηκε σὲ σκέψεις.

— Ὁ κῆπος τῆς νῆσου τοῦ Ὀλιβέδου

Εἶχε βραδυάσει ὅταν ὁ Ρολάνδος σκώ-
θηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καί πέρασε στὸ δι-
πλανὸ δωμάτιο, ὅπου δρίσκονταν ὁ Σκα-
λαμπρίνο καί ἡ Ζουάνα. Ἐφαγαν κι' οἱ
λαμπρίνο καί ἡ νέα ἀφηγήθηκε διάφορες
λεπτομέρειες ἀπὸ τὸ μάρτυριο τῆς μητέ-
ρας του.

— Νύχτωσε.

— Ἡ θυέλλα είχε κοπάσει ἀπὸ πολλές
ᾠρες.

— Ἀκουμπισμένος στὸ κρεβάτι τοῦ παρα-
θύρου, ὁ Ρολάνδος κύτταξε τὴ Βενετία πὺ
ἀπλώνονταν στὰ πόδια του. Κάπου - κάπου,
ἀκούγονταν οἱ φωνές τῶν ὑπαιθρίων πωλη-
τῶν πὺ διαλαλοῦσαν ὁ καθένας τὸ ἐμπό-
ρευμά του.

Εἶχε περάσει μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα ἀπορ-
ροφημένος ἀπὸ τὰ ἐκδιηκτικά του σχέδια.
Ἄλλα τώρα ἦταν πιδ ήρεμος. Κι' ἡ ἐλπί-
δα ξαναγεννιόταν μέσα στὴν ψυχὴ του.

Κάποια καμπάνα χτύπησε έντεκα χτυ-
πήματα.

— Ὁ Ρολάνδος φάνηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε
ἀπὸ ὄνειρο καί, γυρίζοντας στὸν Σκαλα-
μπρίνο, τοῦ είπε:

— Θὰ δῶ.

— Νὰ σὰς συνοδεύσω αὐθέντα; τὸν ρώ-
τησε ἐκεῖνος.

— Ὅχι. Πρέπει νὰ εἶμαι μόνος ἐκεῖ πὺ
θὰ πάω... Θὰ με περιμένεις ἐδῶ...

— Ἄλλα δὲν μπορείτε νὰ γυῖτε ἐστὶ,
είπε ἡ Ζουάνα. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι γε-
μάτοι ἀπὸ κατ'ασκότους, πὺ παρακολου-
θοῦν τὸ καθετί. Προτὺ κάμετε μερικά βή-
ματα, θὰ σὰς ἀναγνωρίσουν καί θὰ σὰς
πιάσουν.

— Ἡ Ζουάνα είχε δίκιο. Ὁ Ρολάνδος με
τὰ μακριὰ μαλλιά του, τὴν γενειάδα του
καί τὴν περίεργη ἀμφιεσί του δὲν μπο-
ροῦσε παρὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ κά-
ποιου κατασκόπου, ἀπὸ τοὺς ἀναριθμή-
τους πὺ ὑπῆρχαν στή Βενετία.

— Καθίστε, είπε ἡ νέα δείχνοντάς του
ἕνα καθίσμα. Θὰ σὰς κόψω ἐγὼ τὰ μαλ-
λιά σας... Ἐλπίζω πῶς θὰ τὰ καταφέρω
νὰ σὰς κάμω ἀγνωρίστο...

— Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, ὁ Ρολάνδος
ἦταν ἀγνωρίστος.

— Ἡ νέα άνοιξε κατόπιν ἕνα μπαούλο κι'
έβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα κροτὺμι ναυτικού, πὺ
ἦταν καινούργιο σχεδόν.

— Αὐτὰ τὰ ρούχα εἶνε τοῦ δυστυχισμέ-
νου τοῦ Νίνο πὺ πέθανε τὸ χρόνο πὺ σὰς
έπιασαν, είπε.

— Ποιὸς εἶνε ὁ Νίνος; ρώτησε ὁ Ρολάν-
δος.

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου, ἄ-
πάντησε ὁ Σκαλαμπρίνο. Ἦταν μαζί μου
ἐκεῖνο τὸ δράδυ στή νῆσο τοῦ Ὀλιβέδου...

— Ὁ Ρολάνδος φόρεσε διαστικά τὸ κο-
στούμι τοῦ Νίνο. Εἶχε γίνε τώρα ἄλλος

ἄνθρωπος καί θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ
τὸν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς.

Χαιρέτησε κατόπιν μ' ἕνα χαμόγελο τὴ
Ζουάνα, έκαμε ἕνα νεῦμα στὸν Σκαλαμπρί-
νο, σὰν νάθελε νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴν ἀνησυχῇ
καί γυῖτε ἀπὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι.

Περπατοῦσε γρήγορα διαλεγόντας τὰ
στενοσόκατα πὺ ἦταν ἔρημα σχεδόν ἐκεῖ-
νὴ τὴν ὥρα.

Περνώντας ἀπὸ τὸ μεγάλο Κανάλι ἄ-
κουσε μερικοὺς διαβάτες πὺ συζητοῦσαν
γιὰ τὴ δραπέτευσί δυὸ τρομερῶν ληστῶν
ἀπὸ τίς φυλακές.

Καθὼς προχωροῦσε, μιὰ σκέψι ἀπάσχο-
λοῦσε ἀδιάκοπα τὸ μυαλό του. Πῶς καί
γιατὶ ὁ Δάνδολο είχε γίνε Μεγάλος Ἱε-
ροεξεταστής; Ποτέ ὁ πατέρας τῆς Λεονώ-
ρας είχε ἀντικαταστήσει τὸν Φόσκαρι σ'
αὐτὸ τὸ τρομερὸ αξίωμα; Καί γιατί δὲν
είχε χρησιμοποίησι τὴν ἐπιρροή του γιὰ
νὰ τὸν ἀπέλευθερώσῃ;

— Ἡ Λεωνώρα, έμονολόγησε, θὰ μοῦ τὰ
ἐξηγήσῃ ὅλα.

Σκεφτόταν ἀκόμη με ποῖο τρόπο θὰ
προφύλασσε τὴν ἀγαπημένη του ἀπὸ τῆς
συγκίνησι πὺ θάνοιωθε, δλεπόντας τον,
βαφνικά, μπροστὰ τῆς. Αὐτὴ ἡ συγκίνησι
θὰ ἦταν τόσο βίαιη, πὺ θὰ μπόρουσε νὰ
τὴν σκοτώσῃ. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐνε-
ργήσῃ με περισκέψι. Καί νὰ τὴ θάκανε. Θὰ
πηδοῦσε στὸν κῆπο, θὰ προσπαθοῦσε νὰ
ἐξυπνήσῃ κάποια ἀπὸ τίς ὑπηρετίες καί
θὰ τὴν έστελνε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Δάν-
δολο.

Πέρασε, τέλος, τὴ γέφυρα πὺ ὡδηγοῦ-
σε στὸν κῆπο τοῦ Ὀλιβέδου.

— Ὅταν έφτάσε στὸ μέρος ὅπου είχε
συγκρουσθῇ ἄλλοτε με τὸ Σκαλαμπρίνο,
αἰσθανθηκε τόσο συγκίνησι, πὺ φοβήθηκε
ὅτι θάχανε τίς αἰσθήσεις του. Ἡ καρδιά
του χτυποῦσε δυνατὰ σὰν νὰ πῆγαινε νὰ
βγῇ ἀπὸ τὸ στήθος του καί τὰ πόδια του
έτρεμαν. Ἄναγκάστηκε νὰ καθήσῃ σ' ἕνα
ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας πὺ
δρίσκóταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπιτί τῶν Δάν-
δολο γιὰ νὰ μὴν πῆσῃ. Τόσο μεγάλῃ ἦταν
ἡ συγκίνησι του!

— Δὲν πρέπει νὰ διατάζω, σκεφτόταν. Ἡ
Λεωνώρα ὑπέφερε πολὺ καί ὑποφέρει ἀκό-
μη... Ἄλλ' εἶνε καλύτερα νὰ τῆς δώσω
μιὰ βαφνική χαρὰ παρὰ νὰ τὴν ἀφίσω στή
λύπη τῆς...

Κι' ὡστόσο, δὲν ἦταν ἡ σκέψι τῆς Λεο-
νώρας πὺ τὸν έκανε νὰ διατάξῃ. Ὁ Ρο-
λάνδος φοβόταν, μ' ὅλο πὺ προσπαθοῦ-
σε νὰ τὸ κρύψῃ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν έαυ-
τό του. Φοβόταν τὸν Δάνδολο!

— Ἀφ'οῦ εἶνε τόσο δυνατός, σκεφτόταν,
γιατὶ δὲν έκαμε τίποτε γιὰ νὰ μ' ἀπελευ-
θερώσῃ;»

Σκώθηκε σὲ λίγο ἀπὸ τὴ θέσι του καί
προχώρησε πρὸς τὸν κῆπο.

Ἐνα θλιβερό προαίσθημα έσφιγγε τὴν
ψυχὴ του... Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς θὰ πᾶ-
θαινε κατὰ κάκῃ ἡ πῶς θὰ μάβαινε κατὶ
πὺ θάκανε τὴν καρδιά του νὰ ματώσῃ.
Μήπως ἡ Λεωνώρα είχε πεθάνει; Ἡ μή-
πως...

Αὐτὸ τὸ δεύτερο ἐνδεχόμενον δὲν τολ-
μοῦσε οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ... Κι' ὡστόσο εἶ-
χαν περάσει ἕξη χρόνια ἀπὸ τότε πὺ τὸν
είχαν χωρίσει ἀπὸ τὴ Λεωνώρα. Πολλὰ
πράγματα θὰ μπορούσαν νὰ είχαν γίνε
μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἕξη χρόνια. Κι' οἱ σκέψεις
αὐτές τοῦ σπάραν τὴν ψυχὴ.

Εἶχε φτάσει τώρα μπροστὰ στή μικρὴ
πόρτα τοῦ κῆπου.

Πόσες φορές δὲν τὴν είχε διασκελίσει
γιὰ νὰ τρέξῃ κοντὰ στή Λεωνώρα!

Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησι πλημμύρισε τὴν ψυχὴ
του με τόσο χαρὰ, πὺ ὅλοι οἱ φόβοι κι'
οἱ δισταγμοὶ του εξαφανίστηκαν στή στι-
γμῇ:

Μ' ἕνα πήδημα δρέθηκε πάνω στὸν τοί-
το. Ἐπειτα κατέβηκε στὸν κῆπο.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς, ἀπὸ τὴ μιὰ
στιγμὴ στὴν ἄλλη, θάβδλεπε τὴ Λεωνώρα
μπροστὰ του.

Ἄλλα, βαφνικά, ἀνατρίχιασε.

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

(Πώς θα ρίξετε τα χαρτιά)

4ον

Με την τράπουλα των 36 χαρτιών

Η περίφημη μέθοδος της δεσποινίδος Λενορμάν και του Παπί

ΜΕ δα γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος εξαντλήσαμε τις μεθόδους που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε με την τράπουλα των 32 χαρτιών.

Ας δούμε τώρα πώς θα ρίξετε τα χαρτιά με την τράπουλα των 36 χαρτιών.

Την τράπουλα των 36 χαρτιών την χρησιμοποιούσε η περίφημη χαρτομάντις του περασμένου αιώνα δεσποινίς Λενορμάν και ο κορυφαίος αποκρυφιστής δόκτωρ Παπύς.

Τα χαρτιά αυτής της τράπουλας είναι τα εξής: οι τέσσερις ηγιάδες, οι ντάμες, οι βαλόνες, τα δέκα, τα όκτώ, τα έφτά, τα δυάρια και οι άσοι.

Καθένα απ' αυτά, όταν παίρνονται χωριστά, έχουν την ίδια σημασία όπως και στην τράπουλα των 32 χαρτιών, που γνωρίζουν ήδη οι αναγνώστες μας. Η σημασία των δύο, που θα προσθέσετε για να συμπληρώσετε τα 36 χαρτιά, είναι η εξής:

Δύο καρβ=λύπες, περιπλοκές, στενωχώριες. Πρέπει να δείξετε μεγάλη περισκεψή.

Δύο κούπα=πνευματική αρμονία. Δύο μπαστούνι=θα βρήτε πλήρη ανταπόκριση στα αισθήματά σας.

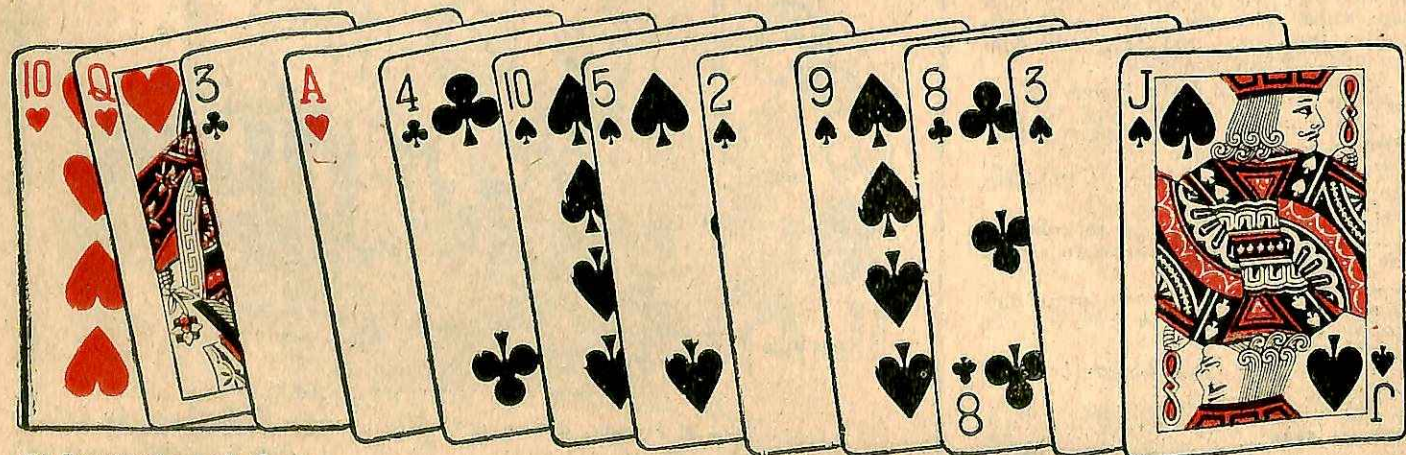
Δύο σπαθί=οικονομικές στενωχώριες ή αισθηματικές δυσχέρειες.

Η σημασία των χαρτιών της τράπουλας των 36 αλλάζει, όμως, σύμφωνα με τη θέση, που παίρνουν στο παιχνίδι.

Για να ρίξετε τα χαρτιά με την τράπουλα των 36, θα πρέπει να φτιάξετε άλλα 36 χαρτιά από χαρτόνι που θα έχουν τις ίδιες διαστάσεις με τα πρώτα. Ακόμη πιο πρακτικό είναι να πάρετε ένα μεγάλο χαρτόνι, πάνω στο οποίο θα χαράξετε μ' ένα μολύβι 36 ορθογώνια σχήματα, που θα διατάξετε ανά τέσσερα και θα αριθμήσετε με τη σειρά τους.

Η σημασία αυτών των πρόσθετων χαρτιών είναι η εξής:

1=Σχέδιον (που έχετε στο μυαλό σας). 2=Ίκανοποίησης. 3=Επιτυχία. 4=Έλπις. 5=Τύχη. 6=Επιθυμία. 7=Αδικία. 8=Αχαριστία. 9=Συνεταιρισμός. 10=Απώλεια. 11=Στενωχώρια. 12=Κατάσταση. 13=Χαρά. 14=Έρως.

Θα ζευγαρώσετε τα 12 χαρτιά, παίρνοντας ένα χαρτί από άριστε ρά κι' άλλο ένα από δεξιά. Θα φτιάξετε έτσι 6 ζευγάρια, που θα τα ερμηνεύσετε σύμφωνα με τη σημασία των «συναντισμών».

τί που διαλέξατε προηγουμένως και που, όπως είπαμε, σας παριστά η αναφέρεται στο θέμα που σας απασχολεί. Η άτομική σημασία αυτού του χαρτιού μαζί με την έννοια του αντίστοιχου αριθμού θα σας δώσουν την απάντησι που επιθυμείτε να έχετε.

Αυτή την απάντησι θα την συμπληρώσετε με την ερμηνεία των χαρτιών και των αντίστοιχων αριθμών που βρίσκονται προς τα δεξιά, προς τα αριστερά, από πάνω και από κάτω.

Αλλ' η σημασία κάθε χαρτιού επηρεάζεται και από τον αριθμό πάνω στον οποίο πέφτει. Η δεύτερη αυτή σημασία εφνε άλλωστε επικρατέστερη από την άτομική σημασία του χαρτιού. Μ' απλούστερα λόγια, την άτομική σημασία του χαρτιού θα την αντιληφθούμε μέσα στο πλαίσιο εκείνης που παίρνει ανάλογα με τη θέση όπου έπεσε.

Ας δούμε τώρα ποιες είναι οι σημασίες των χαρτιών ανάλογα με το αν έχουν πέσει πάνω σ' αυτόν ή σ' εκείνον τον αριθμό.

ΑΡΙΘΜΟΣ 1 = ΣΧΕΔΙΟΝ

Αν το χαρτί που έπεσε πάνω σ' αυτό είναι:

Ένα καρβ=οι φίλοι σας θα σας υποστηρίξουν για να πραγματοποιήσετε το σχέδιό σας.

Μια κούπα=επιτυχία στις αισθηματικές επιδιώξεις σας.

Ένα μπαστούνι=προδοσία, τα σχέδιά σας δεν θα επιτύχουν.

Ένα σπαθί=ζηλοτυπίες που θα σας ζημιώσουν.

ΑΡΙΘΜΟΣ 2 = ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=πρέπει να κατανικήσετε

1 Σχέδιον	2 Ίκανοποίησις	3 Επιτυχία	4 Έλπις
5 Τύχη	6 Επιθυμία	7 Αδικία	8 Αχαριστία
9 Συνεταιρισμός	10 Απώλεια	11 Στενωχώρια	12 Κατάσταση
13 Χαρά	14 Έρως	15 Ευημερία	16 Γάμος
17 Λύπη	18 Απόλαυσις	19 Κληρονομία	20 Προδοσία
21 Έκθροϊ	22 Δώρον	23 Τρυφερός φίλος	24 Ανύψωσις
25 Ευεργεσία	26 Επιχείρησις	27 Αλλαγή	28 Τέλος
29 Ανταμοιβή	30 Δυσμένεια	31 Ευτυχία	32 Κέρδη
33 Αδιαφορία	34 Εύνοια	35 Φιλοδοξία	36 Ασθένεια

Μπορείτε να χαράξετε σ' ένα χαρτόνι 36 ορθογώνια σχήματα, που θα τα αριθμήσετε με τη σειρά. Πάνω σ' αυτά θα ρίξετε κατόπιν τα 36 χαρτιά της τράπουλας.

πολλές ζηλοτυπίες που βρίσκονται στο δρόμο σας.

Μια κούπα=οι πόθοι σας θα πραγματοποιηθούν.

Ένα μπαστούνι=σας δολιεύονται.

Ένα σπαθί=θα νικήσετε χάρις στην υποστήριξι πιστού φίλου.

ΑΡΙΘΜΟΣ 3 = ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=οι έχθροι σας προσπαθούν να σας βλάψουν.

Μια κούπα=ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=μια προδοσία θα σας εμποδίση να επιτύχετε.

Ένα σπαθί=πολλές δυσκολίες.

ΑΡΙΘΜΟΣ 4 = ΕΛΠΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=οι έλπίδες σας είναι μάταιες.

Μια κούπα=οι έλπίδες σας θα πραγματοποιηθούν.

Ένα μπαστούνι=τρελλές έλπίδες, χωρίς πιθανότητες επιτυχίας.

Ένα σπαθί=θα επιτύχετε χάρις στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 5 = ΤΥΧΗ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=φίλοι, έρασται, ευεργέται σας περιστοιχίζουν. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν.

Μια κούπα=θα καταλάβετε ανώτερη θέση.

Ένα μπαστούνι=καταστροφή.

Ένα σπαθί: διάφορα περιστατικά θα σας βοηθήσουν να υπερνικήσετε τις δυσκολίες.

ΑΡΙΘΜΟΣ 6 = ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=καλοπιάστε τα πρόσωπα από τα οποία περιμένετε βοήθεια ή υποστήριξι.

Μια κούπα=όλες σας οι επιθυμίες θα πραγματοποιηθούν.

Ένα μπαστούνι=τα σχέδιά σας θα ναυαγήσουν.

Ένα σπαθί=χρηματική επιτυχία.

ΑΡΙΘΜΟΣ 7 = ΑΔΙΚΙΑ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=πρέπει να αναζητήσετε μια ισχυρή υποστήριξι, έστω και με χρηματική ζημία, για να επιτύχετε την επανόρθωσι μίας αδικίας που σας έγινε.

Μια κούπα=μια αισθηματική αδικία που σας έκαμαν θα επανορθωθεί τελείως.

Ένα μπαστούνι: η αδικία που σας έκαμαν είναι ανεπανόρθωτη. Σιωπήστε και προσπαθήστε να ξεχάσετε.

Ένα σπαθί: οι φίλοι σας θα σας βοηθήσουν στην επανόρθωσι μίας αδικίας που σας έγινε.

ΑΡΙΘΜΟΣ 8 = ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=οι άνθρωποι που ευεργετήσατε θα φανούν αγνώμονες από ζηλοτυπία.

Μια κούπα=οι έχθροι σας προσπαθούν να σας βλάψουν με τις ραδιουργίες τους.

Ένα μπαστούνι=οι άνθρωποι που ευεργετήσατε θα σας προδώσουν.

Ένα σπαθί=θα κατασιγάσετε τις ραδιουργίες.

ΑΡΙΘΜΟΣ 9 = ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=ο συνεταιρισμός σας θα σας δημιουργήση σκοτούρες με τη ζηλία και το φθόνον του.

Μια κούπα=εύτυχης συνεταιρισμός ή έπωφελης γάμος.

Ένα μπαστούνι=ο συνεταιρισμός που κάμσατε, θα είναι καλός για τους άλλους, αλλά επικίνδυνος για σας.

Ένα σπαθί=ο συνεταιρισμός που κάματε θα αποβή έπωφελής χάρις σε μια απροσδόκητη υποστήριξι.

ΑΡΙΘΜΟΣ 10 = ΑΠΩΛΕΙΑ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=οι άνθρωποι που ευεργετήσατε θα φανούν αγνώμονες από ζηλοτυπία.

Μια κούπα=οι έχθροι σας προσπαθούν να σας βλάψουν με τις ραδιουργίες τους.

Ένα μπαστούνι=οι άνθρωποι που ευεργετήσατε θα σας προδώσουν.

Ένα σπαθί=θα κατασιγάσετε τις ραδιουργίες.

ΑΡΙΘΜΟΣ 11 = ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ

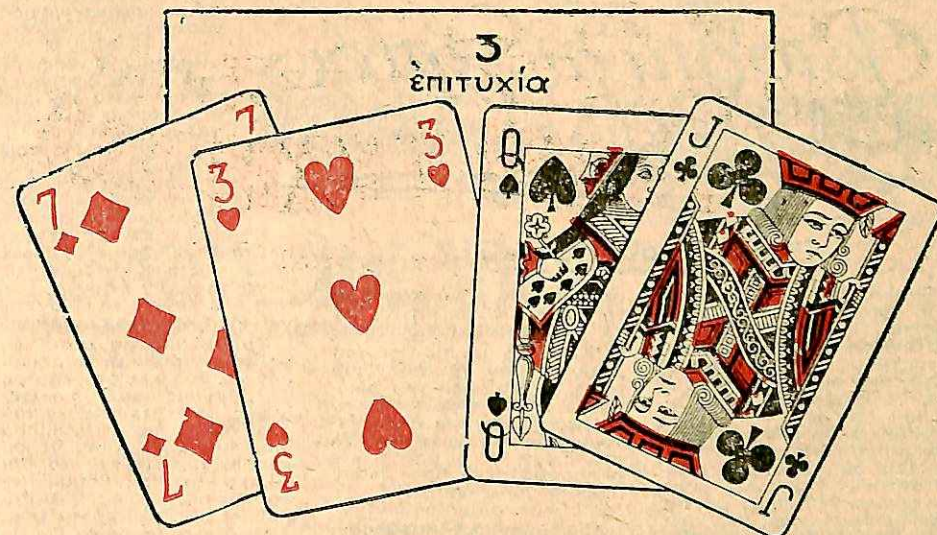
Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=θα λυπηθήτε για το θάνατο του ευεργέτου σας ή προσώπου που σας ήταν προσφίλης.

Ένα μπαστούνι=μεγάλη χρηματική ζημία.

Ένα σπαθί=θάνατος φίλου που θα έχη δυσάρεστο αντίκτυπο στην επιτυχία των σχεδίων σας.

Ο αριθμός 3 χαρτί αναφέρεται στην επιτυχία. Αν, όμως, πέση πάνω του καρβ, αυτό σημαίνει ευτυχία. Το μπαστούνι και το σπαθί σημαίνουν δυσχέρειες και προδοσίες.

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=θα λυπηθήτε για το θάνατο του ευεργέτου σας ή προσώπου που σας ήταν προσφίλης.

Ένα μπαστούνι=μεγάλη χρηματική ζημία.

Ένα σπαθί=θάνατος φίλου που θα έχη δυσάρεστο αντίκτυπο στην επιτυχία των σχεδίων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 12 =

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=κατέχεσθε από μια νοσηρή ζήλεια, που θα σας βλάψη.

Μια κούπα=ή θέσις σας θα καλύτερευση βαθμιαία.

Ένα μπαστούνι=ή ήθικη ή υλική κατάσταση που έχετε δημιουργήσει, απειλείται από καταστροφή.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 13 = ΧΑΡΑ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 14 = ΕΡΩΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 15 = ΕΥΗΜΕΡΙΑ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 16 = ΓΑΜΟΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 17 = ΛΥΠΗ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 18 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 19 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 20 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 21 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 22 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 23 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 24 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 25 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 26 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

Ένα καρβ=θα χάσετε τη θέση σας ή θα υποστήτε μια οικονομική ζημία.

Μια κούπα=αίσθηματική ευτυχία.

Ένα μπαστούνι=θα ανταμειφθήτε για τις υπηρεσίες που προσφέρατε στους ανωτέρους σας.

Ένα σπαθί=ευημερία που θα όφειλεται στην εργασία σας και στην υποστήριξι των φίλων σας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 27 = ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ

Αν πέση πάνω σ' αυτό:

29

ΖΩΡΖ ΓΚΕΤΑΡΥ:

(Η συναρπαστική αυτοβιογραφία του μεγαλύτερου τραγουδιστού της Ευρώπης, γραμμένη αποκλειστικά για το «Θησαυρό»)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

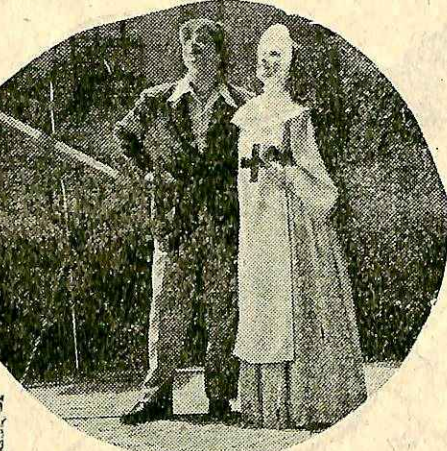
Ο Ζώρζ Γκεταρύ ζούσε με την οικογένειά του στην Αλεξάνδρεια, όταν, σε ηλικία 17 χρόνων, τον κάλεσε στο Παρίσι ο θεός του Τάσος Γιαννόπουλος. Ο Ζώρζ, που είχε ωραία φωνή, παράλληλα με τις άλλες σπουδές του, άρχισε να παίρνει μαθήματα τραγουδιού από την περιφημη Νινόν Βαλλέν. Ξαφνικά όμως του χαμογέλασε η τύχη. Προσέλθηκε για ν' αντικαταστήσει ένα τραγουδιστή, στην ορχήστρα του Ζο Μπουγιόν. Κι' όταν ο πασίγνωστος αυτός μαέστρος του είπε: «Απόψε τραγουδάς!», ο Ζώρζ ένοιωσε ένα κρύο ιδρώτα να του λούζει το κορμί. Ο Ζώρζ τραγούδησε ωστόσο πολύ όμορφα και σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Κατόπιν εργάστηκε με τη Μιστενγκέτ στο θέατρο «Μουγκαντόρ». Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν τη Γαλλία, ο Γκεταρύ εκτοπίστηκε στη μη κατοχυρωμένη ζώνη κι' άρχισε να εργάζεται εδώ κι' εκεί στη μεσημερινή Γαλλία. Στη Νίκαια μάλιστα είχε ένα τρυφερό ειδύλλιο με τη Λορέττα, μια όμορφη νέα, που θέλησε να εγκαταλείψει την οικογένειά της για χάρι του και που ο Ζώρζ αρνήθηκε τη θυσία της.

Είχαμε περάσει ίσως και οι δυο μας πλάι από κάτι το υπέροχο κι' αυτό, αλλοίμονο, το νοιώσαμε και οι δυο μαζί. Γυρίζοντας, εκείνο το βράδυ, σπίτι μου μετά το θέατρο, ένοιωθα τον έαυτό μου τόσο μόνο, που υιοθέτησα ένα φριχτό σκυλάκι, που μ' ακολουθούσε.

Ο Μπεμάλ (έτσι το βάφτισα) φαινόταν να συμπεριζέται τη θλίψη μου. Τον πήρα στην καμάρτα μου και την άλλη μέρα βαφτίστηκε επίσημα ως «μασκώτ» του θιάσου Γκορντόνι. Ήταν το ίδιο διασκεδαστικός όσο και φριχτός, πονηρός, κλέφτης. Μέσ' στο τράινο μαζεύονταν και γινόταν τόσο μικρός, που περνούσε πάντα μπρος απ' τον έλεγκτη δίχως να τον καταλάβει.

Ζώρζ Γκεταρύ στο ρόλο του Δον Κάρλο.

Η Κάρμεν Σεβίλλια, που υπεδέχτο το ρόλο μίας μοναχής στο φιλμ «Φτερό στον άνεμο», δείχνει στον Ζώρζ Γκεταρύ το περίφημο Άλ-καζάρ της Σεβίλλιας.

μου.

— Είσαι ελεύθερος, μου είπε, και καθώς μιλούσε, μύριζε σκόρδο και κρασίλας. Τά είχα πραγματικά χαμένα.

— Αδύνατο! φώναξα. Με κοροϊδεύεις! Γιατί δεν μπορούσα να πιστέψω σε τέτοια εύτυχία.

— Έχω τριάντα πέντε χρόνια υπηρεσία και ποτέ μου δεν είδα ένα φυλακισμένο να ξαναφεύγει την ίδια μέρα, είπε, κυτάζοντάς με με σεβασμό. Του λόγου σου, μπορείς να καυχέσαι πως έχεις σπουδαίες σχέσεις! Δεν το ξαναείδα αυτό ποτέ μου, ναι, με την πίστι μου, ποτέ μου!

Δεν μπορούσε να συνέλθει απ' την κατάπληξη. Για να μην χάσω την αϊγλή μου μπρος στα μάτια του υπαλλήλου αυτού των φυλακών, πήρα αμέσως σπουδαίο ύψος. Ωστόσο, δεν είχα καθόλου σχέσεις στη Μασσαλία.

Αργότερα, έμαθα πως τις «σπουδαίες σχέσεις» τις είχε ο Γκαρντόνι. Είχε αναστατώσει όλη την πόλη.

— Λες και ήταν σωστό λιοντάρι, μου είπαν οι συνάδελφοί μου της ορχήστρας. Αν τούλεγαν να ψαρέψω τη μεγάλη σαρ-

Σε λίγο, η Μασσαλία μου πρόσφερε μία μεγάλη χαρά, έγινε όμως κι' άφορμη μεγάλης στενοχώριας.

Η μεγαλύτερη στενοχώρια μου

Κάποιο βράδυ, βγαίνοντας από μία παράσταση του «Πατέ Παλάς», μ' ώδηγησαν στην Ασφάλεια. Αυτός που μου είχε φτιάσει την πλαστή μου ταυτότητα, είχε συλληφθεί και του βρήκαν πάνω του — ήταν τόσο άδέσιος ο κακομοίρης — όλο τον κατάλογο των πελατών του.

Ο διευθυντής του «Πατέ» ήταν απελπισμένος. Κίνησε θεούς και δαίμονες για να μ' ελευθερώσει. Τέλος, επί έννηα μέρες, πήγαινα και τραγουδούσα στο θέατρο, συνοδευόμενος πάντα από τον αστυνομικό, που με ξαναπήγαινε στη φυλακή.

Όταν πέρασαν οι έννηα μέρες, μ' ώδηγησαν στην Εισαγγελία.

Με φιλοδώρησαν μ' «ένα χρόνο» και το καμινόι με πήγε στη φυλακή της Σάβ. Η ζωή μου φαινόταν γεμάτη πίκρα. Είχα βυθιστεί σε μελαγχολικές σκέψεις ως τις 6 τ' απόγεμα. Ήμουν, λοιπόν, κυριολεκτικά απελπισμένος, όταν, ξαφνικά, εκείνη τη στιγμή, ο φύλακας, κρατώντας το δέμα με τα πολιτικά μου ρούχα, μπήκε στο κελλί

Η ζωή μου ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

δέλλα, που βούλωσε το λιμάνι της Μασσαλίας, θα την ψάρευε, με την πίστι μας, για να σε βγάλει απ' τη φυλακή!

Ξαναγυρίζω στο Παρίσι!

Αυτή ήταν η μεγάλη στενοχώρια που δοκίμασα. Όσο για τη μεγάλη μου χαρά, αυτή τη χάρισα στο Μαρινιάν, όπου ξαναβρήκα το θείο μου τόν Τάσο, που είχε έρθει εκεί για να συνοδέψει τον Ζακ Τιμπώ σ' ένα ρεσιτάλ του. Ήρθε να μ' ακούσει που τραγουδούσα.

Πολύ ωραία, Ζώρζ, μου είπε, έκανες μεγάλες προόδους!

Ήταν ένα κομπλιμέντο, δίχως πολλά λόγια, αλλά, μια και προερχόταν απ' αυτόν, ένοιωσα αλήθεια μεγάλη χαρά.

Ο θεός μου είδε τον Γκαρντόνι και του είπε:

— Πρέπει ο Ζώρζ να ξαναγυρίσει τώρα στο Παρίσι.

Ο Φρέντυ ήταν καταλυπημένος, άλλ' ο θεός μου χτύπησε τις αδύνατες χορδές του, δηλαδή την καλή του καρδιά. Έτσι, όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την ελεύθερη ζώνη, στάθηκε εύκολο για μένα να ξαναπάω στην πρωτεύουσα.

Γρήγορα πέτυχα μιάν ακρόασι στο Πατέ. Αποτύπωνα σε δίσκους ένα τραγούδι: «Ο άνθρωπος του πονθενά» και υπέγραφα το πρώτο μου συμβόλαιο. «Ετσι, άρχισαν οι πρώτες μου επιτυχίες. «Επαίξα στο: «Εσύ κι' εγώ», που ξαναένεσε ο Σαντρίνι στο «Απολλώ». «Επειτα, κρέασιρα στο θέατρο «Νουβωτέ» την όπεράτα του Γκυ Λαφάρζ: «Ο δρόμος προς τον έρωτα».

«Επειτα τραγούδησα στην «Αλάμπρα» τον «Ρομπέν των Δασών», τό: «Χορεύουν στο Μεξικό», και τό: «Χονολουλού» σε μιάν επιθεώρηση.

«Επειτα απ' αυτές τις επιτυχίες που έκαναν τ' όνομά μου ακόμα πιο γνωστό, η κινηματογραφική «Εταιρεία «Σείριος», μου πρότεινε να γυρίσω το φιλμ «Μαύρος Καβαλλάρης».

«Ο Μαύρος Καβαλλάρης»

Στο διάστημα που γυριζόταν το φιλμ, στη Σωμόν-συρ-Μάρν κι' όπου ο Κ. Ντεσάρμ, ο παραγωγός, είχε μιάν έπαυλι, συνάντησα τη Λουσίλ. Η πρώτη μας επαφή ήταν παράξενη.

Έκανα τον περίπατό μου, πάνω στο άσπρο μου άλογο, ντυμένος ως ιππότης με το κοστούμι της εποχής, όταν, στη στροφή κάποιου μονοπατιού, βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο, με μιά ξανθή κι' όλόκληρη νέα, ντυμένη μ' ένα γαλάζιο φόρεμα.

— Είσθε καλλιτέχνες του κινηματογράφου! φώναξε ή νέα με θαυμασμό.

— Όχι, της απάντησα, μ' αξιοπρέπεια, είμαι ένα... ευνουχισμαί!...

Κι' έτσι άρχισε το ειδύλλιο μας: μ' ένα ξέσπασμα ήχηρου γέλιου και των δυο μας.

Η Λουσίλ έμενε σε μιά μικρή γειτονική έπαυλι κι' ένοιωθε μεγάλον ένθουσιασμό με την ιδέα πως ένας θιάσος από καλλιτέχνες, σκηνοθέτες και κινηματογραφιστές, θα διέκοπτε, επί τέλους τη μονοτονία της έπαρχιακής ζωής.

Ήταν άραγε η αϊγλή που με στόλιζε αναγκαστικά, ο θαυμασμός καιρός, ή παρμυθένια ατμόσφαιρα των κοστούμιών και των ρωμαντικών σκηνογραφιών του φιλμ, ήταν άραγε όλ' αυτά που μάς έδιναν την έντύπωση, ότι ζούσαμε μοναδικές στιγμές;

Φυσικά, ξανασυνάντησα τη Λουσίλ. Άποφασίσαμε να κρατήσουμε το ειδύλλιό μας μυστικό.

Την ημέρα δούλευα με τη Μίλα Παρελύ τη Νικόλ Μορέ, τόν Αιμέ-Σιμόν Ζιράρ, τόν Άλερμ και τόν Ζάν Τισσιέ, που είχαν όλοι τους ρόλους στο φιλμ. Το βράδυ, ξαναδύσκα την αγαπημένη μου Λουσίλ και περιπλανιόμαστε, λουσμένοι απ' τις αχτίδες του φεγγαριού.

Ενοιωθα πάνω μου το αδύνατο σώμα της λυγρής, αρμονικής, υπάκουο και, όπως συμβαίνει πάντα, ψιθύριζαμε τα αιώνια λόγια των έρωτευμένων.

Σιγά-σιγά, τέλειωνε το γύρισμα του «Μαύρου Καβαλλάρη», μ' όλες τις δυσκολίες που συναντούσαμε.

Το Παρίσι μόλις είχε απελευθερωθεί και οι Γερμανοί υποχωρούσαν άταχτα. Δεν ξέραμε όμως που βρίσκονταν ακριβώς τα συμμαχικά στρατεύματα, που όλο και πλησίαζαν.

Είχαμε άπλωσει στην αύλη της έπαυλης ένα σεντόνι, μ' ένα κόκκινο σταυρό, ζωγραφισμένο στη μέση, για ν' αποφεύζωγραφισμένο στη μέση, για ν' αποφεύζουμε τους βομβαρδισμούς. Μιά μέρα που γυρίζαμε κάποιες σκηνές, σ' ένα μικρό δάσος, μάς είδοποιήσαν πως οι Γερμανοί βρίσκονταν σε απόσταση τριών χιλιομέτρων, προς τ' άριστερά μας, και οι Αμερικανοί, στην ίδια απόσταση, προς τα δεξιά μας.

Περιττό να πω πως γυρίσαμε εύθες άμεσα στην έπαυλι. Είχαμε αποχτήσει τη νοστροπία των χωρικών του Μεσαίωνα που πηγαίνουν να προσφύλαχτούν σ' ένα άχυρωμένο κάστρο, όταν γίνονται πόλεμος.

Μερικές μέρες αργότερα, ο όπερατέρ τακτοποιούσε στο στρογγυλό κουτί του τη μομπινα του φιλμ. Δεν έμεναν πιά παμπροσφιές, στο στούντιο, στο Παρίσι.

Ξαναβρήκα, το βράδυ, τη Λουσίλ, κάτω από μιά μεγάλη φτελιά, που είχε πολλές φορές προστάτσει τα φιλά μας.

— Έχω ένα δυσάρεστο νέο, αγαπημένε μου, της είπα. Θα γυρίσουμε στο Παρίσι...

Η Λουσίλ με κύτταξε με ξαφνική άγωγία.

— Ζώρζ, μου είπε με πνιγμένη φωνή, δεν θα σε ξαναιδώ λοιπόν πιά;

Την αγκάλιασα τρυφερά, και την ανάγκασα να σηκώσει προς μένα το άνησχο φωτεινό κι' ωραίο πρόσωπό της.

— Μη λές άνοησίες, αγαπη μου. Αφού το ξέρεις, πως θα ξανασυναντηθούμε σε λίγο. Θάχης πολλά να κάνης, όταν δεν θα είμαι εδώ. Θα προσπαθήσης, με κάθε δυνατή διπλωματία, να προετοιμάσης τον πατέρα σου στην ιδέα του γάμου μας.

Τα χείλη της χαμογέλασαν πικρά. — Μη λυπάσαι, της ξαναείπα. Μόλις θα καταλάβης πως τα πράγματα μπήκαν σε καλό δρόμο, θα μου γράφης αμέσως και θαρθώ να ζήνησω το χέρι σου. Θα ζήσουμε πολύ εύτυχισμένοι, αγαπημένη μου Λουσίλ.

Μ' όλες μου τις υποσχέσεις, τα γλυκόλογα μου, τους όρκους μου, δεν κατάφερα να διώξω τη μελαγχολία απ' τ' άνάντησα τη Λουσίλ. Η πρώτη μας επαφή ήταν παράξενη.

Όταν χωρίσαμε, η Λουσίλ δεν είχε ξανάβρει τη γαλήνη και τη χαρά που είχε πάντα ως τότε σε κάθε μας συνάντησι.

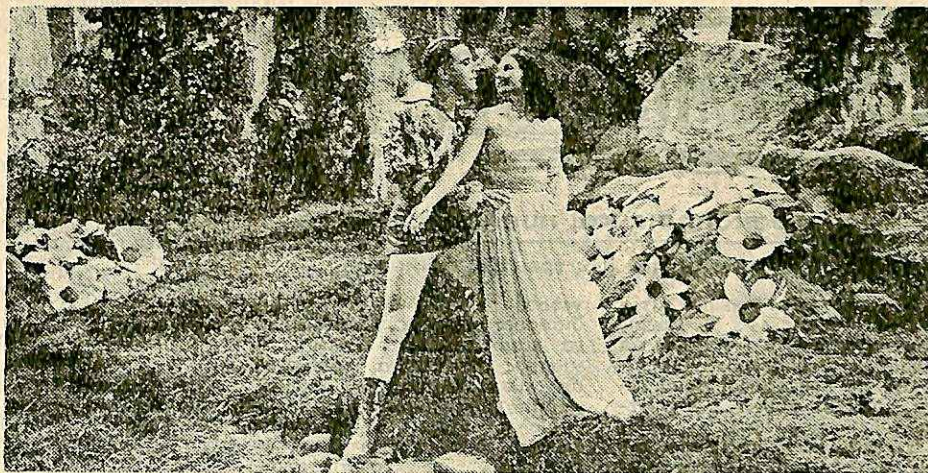
Επιστροφή στο Παρίσι

Το ταξίδι της επιστροφής μας ήταν περιπετειώδες. Μας είχαν πληροφορήσει πως δεν θα βρίσκαμε τίποτα να φάμε στο Παρίσι, πράγμα άλλωστε που ήταν αλήθεια.

Κουβαλούσα μαζί μου βούτυρο, αυγά, κρέμα και ένα... ζωντανό γουρουνί, που έθες αμέσως, έσπευσε να μάς δείξη πως είχε ένα χαρακτήρα πραγματικού... γουρουνιού! Πράγμα. Εξ άλλου, πολύ φυσικό!...

Ανταμείφθηκα για τους κόπους μου απ' την ένθουσιώδη υποδοχή που μου έκαναν σαν έφτασα στο Παρίσι.

Όταν βγήκε «Ο Μαύρος Καβαλλάρης», όλες οι εταιρείες έκαναν τ' αδύνατο για να τ' αποκτήσουν. Άπαγορεύονταν τότε η προβολή φιλμ που είχαν γυταν τότε η προβολή φιλμ που είχαν γυριστή στην Κατοχή και δεν υπήρχαν άκοριστη ταινίες. Ο «Μαύρος Καβαλλάρης» είχε τελειώσει μετά την απελευθέρωση και πήρε αμέσως τη σχετική άδεια προβολής.

Ο Ζώρζ Γκεταρύ και η Κάρμεν Σεβίλλια στο γνωστό φιλμ «Φτερό στον άνεμο».

Το φιλμ, όπως κι' εγώ, είχαμε καταπληκτική επιτυχία. Τραγουδούσα στο «Μαύρο Καβαλλάρη» το «Τσικίτο», το «Η πιο όμορφη», το «Με τον έρωτα», όλα εξαιρετικά τραγούδια που με λανσάρσαν όριστικά.

«Ετσι, απ' την έπαγγελματική πλευρά, ήμουν έντελως ικανοποιημένος. Απ' την αισθηματική όμως πλευρά, δεν τα είχα καταφέρει και τόσο καλά. Περίμενα με άγωνία νέα απ' τη Λουσίλ και δεν τολμούσα να της γράψω, γιατί φοβόμουν μήπως τα διακινδυνεύσω όλα.

Τέλος, έλαβα ένα γράμμα της. «Εσκίσα βιαστικά, με χτυποκάρδι, το φάκελλο. Χρειάστηκε να το ξαναδιαβάσω πολλές φορές για να πειστώ πως δεν ήταν έφιαλη αυτό που αισθανόμουν.

Μούγραφε πως υπήρξε μαζί μου άπειρα εύτυχισμένη, πως έλπιζε ότι μου είχε χαρίσει και μένα λίγη εύτυχία, αλλά δεν έπρεπε να ξαναιδωθούμε ποτέ, γιατί δεν ένοιωθε το κουράγιο να γίνω σύζυγος ενός καλλιτέχνη. Και τέλειωνε το γράμμα της μ' αυτά τα λόγια:

Ο Ζώρζ Γκεταρύ, άπάνω στην μοτοσυκλέτα του μάρκας «Βέσπα», φτάνει στη σκηνή του θεάτρου «Αμπεσέ», τραγουδώντας.

«Ωστόσο, Ζώρζ, μπορείς να είσαι βέβαιος για ένα πράγμα: πως δεν θα σε ξεχάσω ποτέ. Χαίρε!».

Απόμεινα άναυδος, κρατώντας το γράμμα μέσ' στο σφιγμένο μου χέρι.

Όστε η ιστορία της Λορέτας ξανάρχιζε. Ήμουν, λοιπόν, καταδικασμένος απ' τη μοίρα, εξ αιτίας του επαγγέλματός μου, να μη περάσω ποτέ μιά ζωή όπως όλοι, να μην έχω δίπλα μου μιάν αγαπημένη γυναίκα, να μην αποκτήσω παιδιά; Μια άπέραντη πικρία πλημμύριζε την καρδιά μου.

«Έζησα μερικές μέρες σαν μιά βασανισμένη ψυχή. Είχα στην τσέπη μου το γράμμα της Λουσίλ. Πότε-πότε, τόπαιρνα και το ξαναδιαβάζα. Δεν είχα πιά το νού μου ούτε στη δουλειά μου, ούτε στον έαυτό μου — σε τίποτα.

«Επειτα, η σκέψη μου πετούσε στους παντρεμένους φίλους μου, που ζούσαν εύτυχισμένοι, που οι γυναίκες τους τους αγαπούσαν. Στο βάθος, μήτε η Λορέτα, μήτε η Λουσίλ δεν με είχαν αγαπήσει αρκετά, είδεμθ' ο διαφορούσαν για τις προλήψεις και θα είχαμε σηματοίσει έν' αρμονικό ζευγάρι. Βέβαια, η ζωή ενός καλλιτέχνη δεν μοιάζει ίσως με την ήρεμη ζωή στο σπίτι, με τις παντούφλες και το ράδιο, όταν όμως αγαπας πραγματικά, μπορείς να βοήθ μέσα στον ίδιο τον έαυτό σου την εύτυχία: την εύτυχία να είσαι μαζί με το πρόσωπο που λατρεύεις, όπου-όποτε.

«Η τέχνη μου — μονάχα αυτή — μου χάριζε κάθε χαρά που της ζητούσα. Απ' τη στιγμή που είχα δουλειά, που δινόμουν σ' αυτή μ' όλη μου την καρδιά, δεν μπορούσαν να υπάρξουν άποτυχίες, ύπεκφυγές. «Ε! λοιπόν, περιμένοντας να συναντήσω, επί τέλους, μιά γυναίκα αρκετά δυνατή κι' αρκετά έρωτευμένη για να συμπεριστη τη ζωή μου και το τραγούδι μου, άφιερώνθηκα ολοκληρωτικά στην τέχνη μου! Τότε, σκίζοντας το γράμμα της Λουσίλ, είπα κι' εγώ, άποφασιστικά: «Χαίρε!».

Πρωταγωνιστής στην «Αλάμπρα»

Όταν μου πρότειναν να γίνω πρωταγωνιστής της «Αλάμπρας», δέχτηκα με χαρά. Ριχτήκα στη δουλειά με τα μούτρα. Προετοιμάσα ένα θεαματικό νούμερο: έμπαινα στη σκηνή με τον Τσικίτο, το άσπρο άλογο της ταινίας που υπήρξε ο πρώτος μάρτυς της συναντήσεώς μου με την Λουσίλ.

Η παράστασι πήγε πολύ καλά. Όλες οι θέσεις είχαν πουληθεί από μέρες.

«Ένα βράδυ, ο διευθυντής μπήκε στο καμπαρίνι μου, κατάχρος, την ώρα που τελείωνε το μακιγιάρισμά μου.

— Ζώρζ! μου φώναξε μ' άγωνία, δεν έβρω τι να κάνω! Θα σπάσουν τις πόρτες για να μπουνε. Δεν μπορώ να τους έξοικονομήσω θέσεις, αφού όλες είναι πουλημένες! Αν ήθελες να πας έσύ να τους καθισμάσεις!

«Άρχισα να γελάω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

33

Πάντα πληθυντικός

—Δεν είναι τόσο σωστό, λέει ένας βιομήχανος στο γυιό του, όταν μιλάς για τις υποθέσεις της εταιρείας μας, να λές: «Κάνω αυτό», «Έκανα εκείνο»... Πρέπει να λές: «Κάνουμε». Να μεταχειρίζεσαι δηλαδή πάντα πληθυντικό αριθμό. Κατάλαβες;
—Έπειτ' από λίγες μέρες λοιπόν, ο νέος άναγγέλλει στον πατέρα του:
—Παντρεύτηκαμε τη δακτυλόγραφο!

★
—«Ακουσέ με, φίλε μου. Πίνεις πολύ κρασί. Πρέπει να το μετριάσεις.
—Δεν μπορώ. Σκέψου πώς έχω στομάχι σιδερένιο...
—«Ε, κι' ύστερα;
—«Αν πιω νερό αντί για κρασί... θά σκουριάσει!»

★
—«Η σύζυγος στο σύζυγο:
—«Αν πέθαινα, τι θάκανες;
—Τό ίδιο ακριβώς που θάκανες και σύ, αγάπη μου.
—Παλιάνθρωπε! Καλά το φανταζόμουναι εγώ!...

★
—Γιατί, γιατρέ, ρωτάτε τους πελάτες σας τι τρώνε, όταν είναι καλά;
—Για να ξέρω πόση αμοιβή πρέπει να τους ζητήσω.

★
—«Ερχομαι να ζητήσω την προστασία σας, κύριε αστυνομέ! Έλασα κάτι απειλητικές προειδοποιήσεις...
—Υποπτεύεσθε κανένα;
—Μάλιστα. Τόν... οικονομικό έφορο!

★
Στο δικαστήριο:
—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, όμολογώ πως σκότωσα πέντε ανθρώπους. Μά έχω ένα ελαφρυντικό...
—Ποιό δηλαδή;
—Θα μπορούσα να σκοτώσω περισσότερους!

★
Μετά την κηδεία, ένας οικογενειακός φίλος λέει στη χήρα:
—Κουράγιο! Σκεφθήτε πως ο άντρας σας είναι τώρα ευτυχισμένος, σ' ένα καλύτερο κόσμο...
Κι' εκείνη απαντάει με πείσμα:
—Αυτό ακριβώς με στενοχωρεί πιο πολύ!

★
—Τι ώραιος αυτός ο γάμος... Και τώρα, είμαι βέβαιος πως υπάρχουν δυο ευτυχισμένοι άνθρωποι παραπάνω στον κόσμο.
—Θα ένιωθε, ασφαλώς, τους γονείς της νύμφης!...

★
—«Εκείνη: Δεν είσαι σύ απ' τους άντρες εκείνους που κάνουν τρέλλες για τη γυναικούλα τους!
—«Εκείνος: Μά.. δεν έκανα μία, όταν σε παντρεύτηκα;

★
—Πές μου, μπαμπά, μιά ωραία ιστορία με ληστές!
—Μιά φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας μαυραγορίτης...
—Κι' έπειτα;
—Δεν έχει έπειτα. Αυτό είν' όλο!

★
Στο δικαστήριο. Ο πρόεδρος υπαγορεύει σ' ένα μάρτυρα:
—Ορκίζομαι να είπω την αλήθειαν, και μόνη την αλήθειαν...
Κι' ένας δικηγόρος ψιθυρίζει σε κάποιο συνάδελφό του:
—Για σκέψου αν ζητούσαν κι' από μάς το ίδιο!...

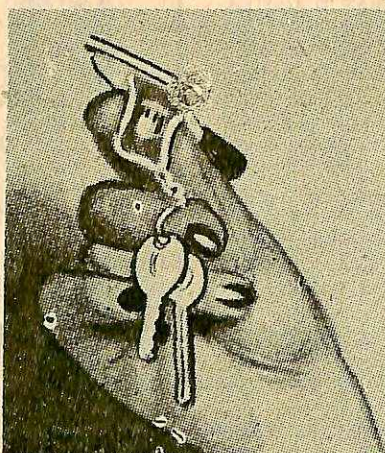
★
—«Η σύζυγος: Ονειρεύτηκα, άντρουλά μου, άποψε τη νύχτα πώς μου είχες χαρίσει μιά ωραία γούνα...
—«Ο σύζυγος: Ά, έτσι;... Προσπάθησε ο μωός να θυμηθείς πού βρήκα τὰ λεφτά!

★
Ευχητούν δυο αλήτες:
—Βλέπεις εκείνο το μέγαρο; Εκεί έμενα, πριν από δυο χρόνια...
—Όχι δά! Το σπίτι αυτό χτιστηκε πέρσι.
—Ναι, μα εγώ έμενα... στο οικόπεδο!

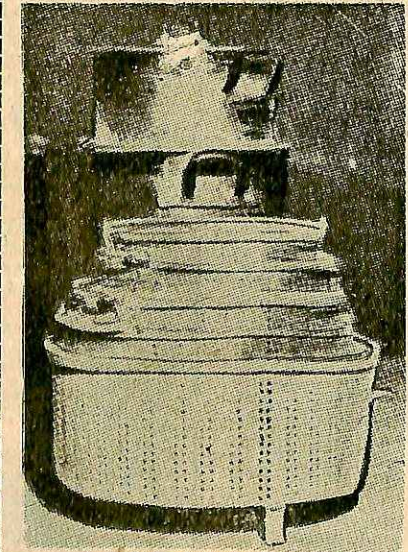
★
—«Ο διευθυντής των φυλακών σ' ένα θανατοποινίτη:
—Ποιά είναι η τελευταία σου θέλησι;
—Θάθελα να κάνω... μιά ασφάλεια ζωής!

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
—Η συμπαθής νεαρά πρωταγωνίστρια του θιάσου Δήμου Σταρένιου, Μαίρη Αιγυπιδίου, που σημειώνει κάθε βράδυ εξαιρετική επιτυχία στο θέατρο «Διονυσία» της Καλλιθέας.

ΑΜΥΗΓΙΚΑ ΟΠΛΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
Το μικροσκοπικό αυτό πιστολάκι δεν χρησιμεύει μόνο για να περνάει σ' αυτό τα κλειδιά της μια κομψή κυρία αλλά και ως φόρητρο, κατά των ενοχλητικών κυρίων. Παίρνει δέκα φυσίγγια, ασφαιρα, φυσικά, και ο κρότος που κάνει ο πυροβολισμός του, ελάχιστα διαφέρει από τον κρότο του κανονικού πιστολιού.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ
Σ' όλα τα γερμανικά καταστήματα μαγειρικών σκευών μπορεί κανείς να βρή σήμερα, σε διάφορα μεγέθη, τυηπητές κατασαρόλες από αλουμίνιο. Οι κατασαρόλες αυτές τοποθετούνται μέσα στις συνηθισμένες και χρησιμοποιούνται για να βράζει κανείς μέσα σ' αυτές χορτά ή λαχανικά, τὰ όποια βγάζει μετά απ' τη φωτιά χωρίς τὸ ζουμι τους.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις ἐπιστολῶν

Γρηγόριον Ράφτην, Πορταριά: Πού ζούσατε κρυμμένος κατά το διάστημα της κατοχής; Τα δραματικά αυτά γεγονότα τα γνωρίζουν σήμερα και τὰ μωρά. Χρῆστον Παπαδόπουλον, Αθ. Χαραλαμπίδην, Γ. Νομικόν, Άγρη, Λεβεντάκη, Άλέξανδρον Κουνοῦνην, Τάκην Πουλιάκη, Σπ. Φυκίωρη, Ίω. Δευνήριον, Κ. Ρούσον, Έμ. Ρόβν, Στυλιανόν Δοξιάδη, Άντωνίον Κυριακόπουλον, Ίω. Άννην Σαραντιδην και πολλές υπογραφές πού δεν διαδίδονται. Β. Σ. Τ. 904: Ευχαριστώ θερμά για τὸ όμαδικό σας γράμμα. Όπως βλέπετε έγινε εφάμιλλος με τὰ καλύτερα ευρωπαϊκά περιοδικά. Η διεύθυνσι σας ευχαριστεί. Β. Σ. Λακέρδην, Αμοργόν: Είπε ο κ. Νίκος Νομικός, Δ. Μαστρογιάννην, κ. η. Ηράκλειον, Κρήτης: Να διαβάσετε τὸ βιβλίο τὸ συμπόλιτῃ σας κ. Ί. Μουρέλλου «Η μάχη της Κρήτης». Αυτό θά σας κατατοπίσῃ σὲ ὅτι θέλετε. Φαίδρον Γέροντα, Ρόδον: Δεν έχετε δικη. Όμῃρον Δημητρίου και Κρινώ Καρτάλη. Ένταῦθα: Και σὲ σας τὸ ίδιο. Άν είχα ἄδικο θά τὸ παραδεχόμουν πρώτος. Γάσον Παπασωτηρίου, Τρίκαλα: Βεβαίως. Ο κ. Καταφυγιώτης είναι φίλος μου. Παναγιώτην Σαραντήνην, Χαλκίδα: Τὸ ζήτημα δεν παίρνει ἀνάβολή. Να ἐπισπεύσετε τὴν ὑπόθεσι, προτὸ κλείσουν οἱ φάκελλοι. Φαντάζιο, Ένταῦθα: Ο κ. Λουκάς Λιναρᾶς, διευθύνει τὸ γραφεῖο Πληροφοριῶν και Παραπόνων τοῦ Ὑπουργείου Έσωτερικῶν. Οἱ στίχοι πὸ διαβάσατε σὲ τὸ περιοδικὸ της Κύπρου είναι δικοῦ του. Δ. Γουδέλην, Ναύπακτον: Ο κ. Άντρεᾶς Σταυρόπουλος, είναι συνταγματάρχης της Στρατ. Δικαιοσύνης και πρόεδρος στρατοδικείου. Στην κατοχή έπαίξε πρωτεύοντα ρόλο στίς μυστικές συμμαχικές ὑπηρεσίες «Α. Φόρς 133» και «Βύρωνες». Δ. Άμπελάν, Ναύπλιον: Διαβάστε τὴν πὸ πάνω ἀπάντησι. Θά τοῦ μεταδιβάσω τὸς χαιρετισμούς σας. Άσπασία Γερακάκη, Μῆλον: Κάποτε μπορούσε νὰ γίνῃ αὐτό. Τώρα πιά πρέπει νὰ ξεχαστοῦν τὰ πάθη. Ο Θεός τιμωρεῖ πάντα τοὺς ἐνόχους πὸν δεν τιμωρήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Α. Ράλλην και Ί. Π. Κανελλόπουλον, Μασσαλίαν: Πῶς μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικά; Η Έλλάδα ποτέ δεν πεθαίνει. Άντρέα Χαραμήν, Μεσολόγγι: Να γράψετε στή διεύθυνσι τοῦ περιοδικῶ. Μεθυστιον Τραβεζάνον, Άγιον Όρος: Είσαστε μοναχός, Ιερὺς ἡ ψάλλτης; Μ' ἐνδιαφέρει. Γεώργ. Δέλην, Υδραν: Πῶς ὀχι; Έχω ἤδη πρὸς δημοσίευσι, δύο κεφάλαια. Περιμένω τὴς φωτογραφίες κι' ευχαριστῶ. Ν. Σ. Ροδινόν, Χαρτοῦμ: Η Σύρα έπαίξε σημαντικό ρόλο κατὰ τὴν κατοχή. Θά γράψω σύντομα. Μ. Βιδάλην, Τρίπολη: Γιατί τὸ ση ἀπαισιοδοξία για κάτι πὸν έπρεπε νὰ εἰσαστε ευτυχισμένους; Αθ. Λαμπρόπουλον, Πάτρα: Οὔτε ἡ μιά οὔτε ὁ ἄλλος ἦταν ἀπὸ τὴν Πάτρα. Άπλῶς συνελήφθησαν ἐκεῖ. Γὰ δυο ὀπλιτογῶγά ἦσαν τὸ «Μπεργκεν» και τὸ «Τράουντ». Γ. Νικηφοράκην, Κύπρον: Γὰ στοιχεῖα πὸν ζητᾶτε θά τὰ βρῆτε σὲ βιβλίο πὸν σας ἔστειλα. Θά συνεχιστοῦν. Π. Παπαγεωργίου, Πρέβεζαν: Δεν πρόκειται για τὸ ίδιο πρόσωπο. Ο Γ. Γ. ἐξετελέσθη στή Ν. Ίωνία, ἀπὸ τὸν ὁπαστυνὸ κ. Σ. Κώστην. Ήταν ένας φοβερός προδότης και τοῦ ἄξιζε ἡ τιμωρία. Δέσποινα Δανδουλάκη, Χανιά, Κρήτη: Ευχαριστῶς. Μόλις τὸ λάβω θά σας στείλω τὴν ἀντίγραφο με τὸ βιβλίο. Κυριακόν Χ. Α. Λάρισα: Έτσι εἶνε. Γὰ δικη εἶνε με τὸ μέρος σας. Αμρόσιο, Ένταῦθα: Οἱ καταγγελίες πρέπει νὰ γινῶνται ἐνυπόγραφες. Πῶς νὰ σας πιστέψω; Νικητὰ Παυλίδην, Ένταῦθα: Όχι, δεν είναι δυνατόν. Νομίζω πῶς έχω κάποια εὐθύνη ἀπέναντι στοὺς ἀναγνώστες μας. Μάριον Λέφαν, Μεσολόγγι: Να τὰ στείλετε, ἂν και κάπως ἄργα. Κάτι μπορεί νὰ γίνῃ. Έμμ. Μαρκομιχελάκη, Ένταῦθα: Για τὸ ἡρωικό νησι σας ἔγραφα πολλές φορές. Πῶς νὰ ἐπανεῖθω; Μαν. Αντωνιάκη, Ε. Λουτεράκη, Β. Ζαννουδάκη, Ί. Παντελάκη, Ν. Σουφακάκη, Α. Ρ. Σακλίδην και Κ. Άν. Ρετάνην, Β. Σ. Τ. 904: Και σὲ σας τὸ ίδιο. Η Κρήτη είναι τὸ νησι πὸν δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη τραγωδία τοῦ πολέμου και της κατῶλης. Άλλὰ και για τὸ ἄλλα νησιά θά γράψουμε. Εὐάγγελον Μαντοῦσόπουλον, Θεσπικην: Μὲ τόσο λίγα διευκολύνω; Να στείλατε, πῶς μπορῶ νὰ σας ἐνηλθῇ και σὲ μοῦ γράψετε πρὸ παντός πότε συνελήφθη και σὲ τὰ ὅσα ἀνῆκε, ἀφὸ τὴς Γεωργίου Καρδερῆ. Λεβεντόπουλον και Γεώργιος πὸν έπεσὲς για νην. Θεσπικην: Ήταν ὁ πρώτος ἐξαιρετικὴ και τὴν ἐλευθερία. Η φωτογραφία ἔλασσε ἡ Ένταῦθα: Ευχαριστῶ. Μικρόν. Ηρώα, Ένταῦθα: Ήσαστε ὀχτὸ χρόνων τότε και κάνετε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; Μπράβο σας!

Ι. Β. Ι.

Μαίρη Άντερς

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΜΟΝΟΣ και μελαγχολικός, μέσα σ'έ τόσο κόσμο που γλεντούσε, ο ζωγράφος Τέλης Ζαγρίδης αναρωτιόταν γιατί είχε δεχτεί την πρόσκληση στην κοσμική εκείνη γιορτή, αφού ήξερε πως θα πλήξει και κάθισε δίπλα του μια κοπελίτσα, σχεδόν παιδί ακόμη. Ήταν λαχανιασμένη, σαν πεταλαυδίτσα κουρασμένη να πετάει. Είχε ξανθά λαδάκι απ' την έκφραση της πως δεν ήταν μια απ' τις ανώτερες κοπέλες των σαλονιών. Κι' ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν.

—Είσαστε κουρασμένη απ' το χορό; τη ρώτησε.
—Ω, ναι, πολύ κουρασμένη! Ήρθα εδώ κρυφά απ' τη μαμά. Μά πρέπει τώρα να γυρίσω σπίτι. Είμαι αλογόναρη...
—Αν σας πρότεινα να σας συνοδέψω ως το σπίτι σας; της είπε ο ζωγράφος, αφού συστήθηκε.

—Ω, είσαστε πολύ ευγενής!
Και, με μια χαριτωμένη κίνηση, του πρόσφερε την καμέλια που στόλιζε το ντεκολτέ της.

Λεγόταν Λίνα. Ήταν 16 χρονών, κόρη γνωστότατου τραπεζίτη. Αν ο Τέλης είχε 10 χρόνια λιγότερα, θα ζητούσε ίσως το χέρι της, γιατί του άρεσε όσο καμιά άλλη κοπέλλα. Μά, μη θέλοντας να την ξεγελάσει, της έδωσε να καταλάβει πως έπρεπε να διακόψουν την επί- κίνηση εκείνη συμπάθεια.

Πήρε τότε, με χαρούμενη έκπληξη, ένα γράμμα της που του έλεγε: «Δεν μπορώ να παντρευτώ. Μά είναι να διατηρήσω κάθε θυσία την υπέροχη χαρά του αμοιβαίου έρωτά μας. Θάνατο σκληρό εκ μέ- ρους σου να μ' αφίσης για ανώτερες προκαταλήψεις!»

Δεν έδωσε σημασία στη φράση: «Δεν μπορώ να παντρευτώ». Τη θεώ- ρησε απλώς σαν μια έκφραση υπερβο- λικού ρομαντισμού.

Ξανασυναντήθηκαν συχνά με την Λί- να, στα πάρκα, στ' απόκεντρα ζαχα- ροπλαστεία. Ή κοπέλλα έφτανε πάν- τα τρέμοντας ελαφρά, σαν φοβισμέ- να πουλάκι, μη μπορώντας να μιλή- σι στην άρχη.

Πολλές φορές, λίγα πριν απ' το ραντεβού τους, μια καμαριέρα του τηλεφωνούσε πως η δεσποί- νις δεν μπορούσε να βγει, γιατί ήταν άρρωστη. Ο νέος τη ρω- τούσε ύστερα γι' αυτές τις συ- χνές απειθεσίες της. Μά του ά- παντούσε τόσο άδριστα, που ο- πέθετε πως οι θήθεν άρρώστει- ες της ήσαν άλλες δικαιολογίες.

Στο μεταξύ, μεγάλωναν ο έ- ρωτάς του κι' ο πόθος του να τη σφιέει στην αγκαλιά του, να τη φιλήσει, να μείνει μερικώς ω- ρες μαζί της, στο ησυχίο άτελιέ- του. Έπρεπε να τούχη έμπιστο- σύνη, αφού την άγκαλούσε τόσο...

Εκείνη άρνιόταν επί ένα μήνα, μ' άπόγνωσι. Μιά μέ- ρα όμως, που τον είδε πού άπελτισμένο από κάθε άλλη φορά, τού το ύποσέθηκε: —Θαφώ αύριο, στις 5...

Ποτέ στη ζωή του δεν είχε νοιώσει ο Τέλης τόσο λα- χτάρα και τόσο χαρά! Έτοιμάσε κάθε είδους λιχουδιές στο τραπέζακι του σαγιού. Και στάθηκε στο παράθυρο, περιμένοντας με καρδιοχτύπι...

Ήταν ώρα και αλβέρια. Μπήκε λαχανιασμένη στο άτελιέ. Ο Τέλης την έβλεπε να καθόσσι στο ντιβάνι και προσπάθησε να την καθησυχάσει. Εκείνη άκούμπησε κουρασμένη το κεφάλι της στον ώμο του. Άνίκανος πιά να συγκρατηθεί, ο ζωγράφος τη φίλησε φλογερά, παθητικά, στα μαλλιά, στο πρό- σωπο, στο στομα. Αυτή προσπαθούσε να του ξεφύγει, φοβισμένη. Ήταν οι πρώτες έρωτικές συγκι- νήσεις της νέας.

—Άσε με!... τραύλιζε, επιχειρώντας να ελευθερωθί απ' το σφιξιμό του. Ο Τέλης την άφινε κι' όλας, μετανοιωμένος για την τόσο τολμή του, όταν ξαφνικά ένοιωσε το κορμί της να παρалуή! Είδε τα μάτια της ν' άναποδογυρίζουν και το κεφάλι της να πέφτι προς τα πίσω. Είχε λιποθυμήσει.

Ο ζωγράφος πήδησε όρθιος και προσπάθησε να τη συνεφέρει. Μά δεν το κατάφερε. Τά χέρια της πάγωναν, το πρόσωπο της έπαιρνε μια τρομερή άκίνησία. Τί έπρεπε να κάνει σ' αυτή τη δύσκολη περίπτωση;

Ο Τέλης νόμιζε πως θα τρελλαθή... Τού έρχονταν να φωνάξει, να ζητήσει βοήθεια. Μά τον συγ- κρατούσε η σκέψι πως θα έξεθετε έτσι την κοπέλλα.

Ξαφνικά, θυμήθηκε πως έμενε εκεί κοντά μια φίλη της Λίνας, που την ήξερε έξ άνωως. Της τηλε- φώνησε, κι' εκείνη έτρεξε άμέσως στο άτελιέ.

Μόλις άντίκρουσε το άκίνητο κορμί της Λίνας φώναξε με φρίκη γιατί κατάλαβε πως το μοιραίο είχε συντελεσθή...

—Πέθανε! Ω, πέθανε η πιο άγαπημένη μου φίλη... Ο ζωγράφος άνατοράχθηκε.

—Οχι, όχι, αδύνατον! Είσαστε τρελή!... τραύλιζε ο ζωγράφος. Δυστυχώς όχι! είπε εκείνη, αούτηρά και θλιμμένα. Έσείς φταίτε! Γιατί την κάνατε νάρθη εδώ;

Η Λίνα έπαυσε από μια άνιστη καρδιακή άρρώστεια. Ο γιατρός της είχε πη πως η παραμικρή συγκίνηση μπορούσε να τη σκοτώσει... Ήξερε πως δεν μπορούσε να γυρίσει τον έρωτα. Κι' όμως ήρθε εδώ, προσφέροντάς σας δλοκαύτωμα τη ζωή της!

Ο Τέλης δεν άκούγε πιά. Γονατισμένος δίπλα στη Λίνα, σκέπαζε με φιλιά το κρσο πρόσωπό της. Άλλοίμονο! Είχε συντριψει το κρυστάλλινο εκείνο πλάσμα!

Η φίλη της Λίνας έσωσε την κατάσταση κι' έμπόδισε το σκάνδαλο. Είπε πως την είχε συνοδέψει αυτή στο άτελιέ του ζωγράφου, γιατί ήθελε να φτιάσει ένα πορ- τρέτο της και να το χαρίσει στους γονείς της.

Έτσι έμεινε άσπιλη η μνήμη της μικρής νεκρής, που είχε θελήσει να γυρίσει τον έρωτα με θυσία της ζωής της.

Μά ο Τέλης δεν την έξεχσε ποτέ. Κάτι δικό του είχε θωπή μαζί με την Λίνα. Κι' οι θαυμαστές του άναρωτιόνταν πως ένας τόσο νέος άντρας μπορούσε να ναι έτσι μελαγχολικός και μισάνθρωπος...

Πού να μη θέλει να δη κανένα... Που να άποστρέφεται τις γυναίκες. Ήταν ένα αίτημα γι' αυτές.

Ξαφνικά ένοιωσε το κορμί της να πα- ραλύη και το κεφάλι της να πέφτι προς τα πίσω...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Ελάτε, επί τέλους, δεσποί- νις... Τον λυπήθηκα τον άνδρω- πο να περιμένει τόσο ώρα στον ήλιο!

M. GAL.

ΑΕΙ
"68"

ΔΙΠΛΟ ΘΑΥΜΑ

Τὴν πῆγαιναν στὴ Χάρι Τῆς, νὰ γιάνη... Κάθε χρόνο, τὴν παίρνανε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς, στὰ χέρια σηκωτῆ. Ἀπελπισμένοι πιά οἱ γιατροὶ κυττάζανε μὲ πόνο τὴν κόρη τὴν παράλυτη, ποὺ ἡ μοῖρα ἢ φοικτὴ ἀπ' τοῦ πολέμου τὸν καιρὸ, τὴν εἶχε καρφωμένη σ' ἓνα κρεβάτι ἀκίνητη, παράλυτη, θλιμμένη, στὰ εἰκοσι τὰ χρόνια τῆς... Τοῦ κόσμου ἢ συμπίνα, ἐδῆλεπε νὰ μαραίνωνται τὰ εἰκοσι τὰ χρόνια καὶ ἴσως, τὴν λυπότανε ἀκόμα πιὸ πολὺ.

Δυὸ μάτια τόσο γαλανά, κατάξανθο μαλλί, μιὰ καλωσύνη ἀπέραντη σὲ πρόσωπο θλιμμένο κι' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο, γλυκὸ καὶ πικρῶμένο στὰ λυπημένα χεῖλη τῆς, ἦσαν προβλήματα ἄλυτα στὰ νεῖδα τὰ παράλυτα...
Καὶ τώρα, νά... Στὴν Χάρι Τῆς τὴν πῆγαιναν καὶ πάλι μὲ κάποια πίστι ἀσάλευτη, μ' ἐλπίδα τῆς μεγάλης πὼς μ' ἓνα θαῦμα τῆς Κυρᾶς, νὰ σηκωθῇ μπορούσε νὰ ξαναπερπατοῦσε!...

Κι' ἐκείνον τὸν πῆγαινανε κάθε χρονιά στὴ Χάρι Τῆς... Μ' ὑπομονὴ τὸν ἐπαίρει ἡ μάνα του ἢ μαῦρη, τὸν ὁμορφο λεβεντινιό, μονάκριβο καμάρι τῆς, ποὺ καρτεροῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ τὸ φῶς του νὰ ξανάβρῃ... Θῦμα ἀπ' τὸν πόλεμο κι' αὐτός, γι' ἀγάπη τῆς Πατρίδας μιὰ μέρα, σὲ μιὰ ἐκρηξί, κοντά του, μιὰς ὁρίδας καὶ τώρα πιά παραδέρνε μὲ τὴν τυφλὴ του θλίψη.

Τυχαῖα συναντήθηκαν ἀπάνω στὸ βαπορι τὴν μέρα ποὺ πῆγαινανε στὴν Τήνη, χωριστά, ἐκείνη μιὰ παράλυτη δυστυχισμένη κόρη, κι' ἐκείνος μὲ τὰ μάτια του γιὰ πάντοτε σθεσά, τὰ μάτια του ποὺ ἡ μοῖρα του μὲ μαῦρα πέπλα τάντυσε...

Αὐτὴ πρώτη τοῦ μίλησε κι' ἐκείνος τῆς ἀπάντησε. Τί εἶπανε; Τί νᾶπανε; Παρηγοριάς κουδέντες, τίς ἀμοibaίες τους εὐχές καὶ τίς κοινὲς ἐλπίδες, κι' ἐνῶ στὴν πρῶνη φύσαγε ἀνάλαφρος πονέοντας, νοτίσανε οἱ δυὸ κλειστὲς τοῦ νέου βλεφαρίδες ἀπὸ συμπίνας δάκρυ.

Κι' οἱ δυὸ στὸ περιθώριο καὶ στῆς ζωῆς τὴν ἀκρῇ, ἀνάπηροι πραγματικοί, ἐνοιώσαν μοναχοὶ τους κάποια συμπάθεια ἀλλοιώτικη, χαρὰ μὲς τὴν ψυχὴ τους, μιὰ ταραχὴ γλυκύτατη κι' ἐκείνη, μὰ κι' ἐκείνος...

Σάφηνου, ἀκούνε μιὰ φωνή: Νά!... φάνηκε ἡ Τήνος, σὲ λίγη ὥρα ἀράζουμε... Κι' εἶπε ὁ τυφλός: «Πῶς βιάζομαι, πῶς βιάζομαι, στὴ Χάρι Τῆς παράκλησι νὰ κάνω, νᾶβρω τὸ φῶς μου, νὰ σᾶς δῶ, πρὶν τυχὴ νὰ πεθάνω. Ἢ βελουδένια σας φωνὴ μιλά μὲς τὴν ψυχὴ μου, καὶ εἶναι τόση ἡ θλίψη μου καὶ τόση ἡ ταραχὴ μου, ποὺ νοιώθω κάτι ἀλλοιώτικο... ναι, σᾶς τ' ὁμολογῶ...»

Κι' ἡ νέα ἢ παράλυτη τοῦ ἀπάντησε: «Κι' ἐγώ... Κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς χάνεται σιγά-σιγά τὸ βάρος ποὺ νοιώθω ἀπάνω στὸ κορμί... πῶς παίρνω λίγο θάρρος πῶς ἡ ζωὴ χαμογελά... ὅτι θὰ ξαναζήσω κι' ἔχω κάποια προαίσθησι ὅτι θὰ περπατῶ...». γιὰ νὰ μπορῶ μαζὶ μὲ σᾶς... μὲ σᾶς νὰ περπατῶ... Δὲν εἶπαν ἄλλο τίποτα οἱ δυὸ δυστυχισμένοι, τὸ κάθε τι ἦταν περιττὸ κι' ἀκούσαν δακρυρμένο

τοῦ βαποριοῦ τὸ βουητό
Εἶχανε φτάσει κι' ἀγκυρὰ σὲ θάλασσα ἀφρισμένη...
Τί κόσμος, τί πλημύρα!
Πόσοι πιστοὶ
γονατιστοὶ

πῆγαινανε στὴ Χάρι Τῆς!...
Κι' ἡ μάνα ποῦχε τάμα τῆς νὰ πᾶν τὸ παλληκάρι τῆς πιστὰ στὴ Μεγαλόχαρη πῆγαιναν νὰ τοὺς δώσῃ πῶς θὰ ξανάβρουν σύντομα καὶ πάλι τὴν ὕειά τους!... Τί ἔορτὴ εὐλαδική!... Τί θεῖο τὸ προσκύνημα, σάν νᾶταν ἓνα ἄρατο, θεοσταλμένο μήνυμα, καὶ τοὺς τραβᾶει τοὺς πιστοὺς μ' ἐλπίδα περισσὴ Νά, νὰ τὰ πλήθῃ τὸν ὁμορφο τῆς Παναγίας νησί... μιὰ ψαλμωδία θεϊκὴ σκορπᾶ τὴν ἡρεμία καὶ στέλνει ὁ μιάτης μιὰ γλυκεῖα θαλασσινὴ δροσιά, ποὺ δίνει μιὰν ἀπίστευτὴ ἐλπίδα, ὅσο καμμία... Τὴν γὰρ τὴν παράλυτη σὲ κάποιο καροτσάκι, στυροκοπιέται διαρκῶς δακρυρμένη, καὶ λέει: «Καλὴ μου Παναγιά, Μητέρα Εὐλογημένη, ἂν εἶμαι τόσο ἀμαρτωλὴ καὶ μ' ἔχεις τιμωρήσει, χάρι καμμία δὲν σοῦ ζητῶ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσει, μὰ ἓνα τυφλὸ ἐγνώρισα καὶ μ' ἔχει συγχωρήσει... Καὶ Σὺ, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ξέρεις καὶ πονᾶς, κάμε τὸ θαῦμα νὰ γενῇ ὁ πόθος ὁ κρυφός του, ἂς μείνω ἐγὼ παράλυτη, νὰ ἰδῇ αὐτὸς τὸ φῶς του!...»

Σ' ἄλλῃ ἀπόμειρη γωνιά, ὁ νέος παρακαλοῦσε: «Κυρὰ μου Μεγαλόχαρη, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, κάμε γιὰ χάρι ἐνός πιστοῦ, ποὺ πάντα προσευχότανε καὶ πάντα Σ' εὐλογοῦσε, κάμε ἓνα θαῦμα θεϊκό... Δὲν τὸ ζητῶ γιὰ μένα, ἂν εἶναι ἀπὸ ἀμαρτία μου τὰ μάτια μου σθεσμένα, νὰ μὴ μὲ γιάνη, Παναγιά... Μὰ τὴν κοπέλλα ἐκείνη, ποὺ βγάζει κάθε λέξι τῆς μὲ τόση καλωσύνη, νὰ νὰ φανῇ Πανάχραντη κι' ἡ Χάρι Σου ἢ μεγάλη!...»

Ἔτσι παρακαλοῦσανε στὴν ἐκκλησίᾳ, στὴν Τήνη. Αὐτὴ, στὸν νοῦ τῆς ἔβαζε τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο κι' ἐκείνος, παρακαλαγε γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτὴν καὶ οἱ δυὸ δακρυρώντας, σκυφτοὶ καὶ οἱ δυὸ μὲ πόνο στὴν ψυχὴ καὶ ταραχὴ μεγάλη καὶ οἱ δυὸ παρακαλοῦσανε, ὁ ένας γιὰ τὴν ἄλλη...

Κι' ἐξαφνὰ... Θαῦμα νᾶτανε ἡ συμπίνασις; Ποιὸς ξέρει;... Στὰ μάτια ὁ νέος ἔφερε τὸ ἓνα του τὸ χέρι, τὰ σκέπασε, τὰ ἔτριψε λιγάκι καὶ φωνάζει: «Βλέπω πάλι!... Τὸ φῶς μου γύρισε!... Μιὰ λάμψι μ' ἀγκαλιάζει...»

Ἐκλαίει ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ του...
Κυττάζει νύσω του νὰ ἰδῇ γιὰ τὴν καλὴ κοπέλλα καὶ εἶδε ὅτι... περπατᾶ καὶ ἔρχεται κοντά του καὶ τῆς φωνάζει: «Ἀγάπη μου!... Στὴν ἀγκαλιά μου ἔλα!...»
Κι' ἐκείνη γέρνει ὁλόχαρη στὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά του.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

'Ασπασία ή Φωκαίς

Η 'Ασπασία ή Φωκαίς, η κόρη του 'Ερμούτιμου, δεν άσπαχόλησε την εποχή της λιγότερο από τη Μιλτιάδα θυμωμένη της, την 'Ασπασία του Περικλή. 'Αλλά με τρόπο δόλοτα διαφορετικό. Ο Κλαύδιος Αϊλιανός, εξυμνώντας τα χαρίσματα της, μάς την παρουσιάζει σαν τον τύπο της ξανθής ομορφιάς. Είχε, μάς λέει, μαλλιά ξανθά και λίγο σγουρά, πολύ μεγάλα μάτια, μυτή ελαφρά γρυπή, μικρούτσικα αυτιά, απαλό δέρμα και ρόδινη χροιά. Τα χείλη της ήταν κόκκινα και τα δόντια της λευκότερα από χιόνι. Είχε επίσης ωραία σφυρά, αγαλματένια κορμί και φωνή σειρήνας. Για να συμπληρώσουμε την εικόνα της, ας προσθέσουμε, κατά τον Αϊλιανό πάντα, πως δεν είχε τίποτ' από τη συνηθισμένη πολυπραγμοσύνη και περιέργεια του φύλου της. 'Η εμφάνισή της ήταν απλή κι' οι τρόποι της φυσικοί κι' ανεπιτήδευτοι. Οι συμπόλιτες της, που την αγαπούσαν και την έθαυμαζαν, την αποκαλούσαν Μιλτώ.

Η ομορφιά 'Ασπασίας λίγο έλειψε, ωστόσο, να καταντήσει έκτρωμα, γιατί, ξαφνικά, έδωσε ένα αντιαισθητικό σάρκωμα στο στήθος.

Ο 'Ερμούτιμος, ο πατέρας της, που ήταν φτωχός, δεν μπορούσε να πληρώσει τους τρεις σπέρτες που του ζήτησε κάποιος γιατρός, για να την κάνει καλά. Κι' η δυστυχισμένη νέα είχε βυθιστεί σε μεγάλη λύπη. 'Η 'Αφροδίτη, όμως, την λυπήθηκε και της έστειλε στον ύπνο της ένα περιστέρι, που τη συμβούλευσε τί έπρεπε να κάνει για να εξασφαλίσει από το άποικοστικό σάρκωμα, που παραμόρφωνε το πρόσωπό της.

Έτσι η 'Ασπασία ξαναβρήκε την ομορφιά της κι' οι Φωκαείς χάθηκαν γι' αυτό όχι λιγότερο από την ίδια.

Μά η χαρά τους δεν κράτησε πολύ. Γιατί, έπειτα από κάμποσο καιρό, ένας από τους σατράπες που κυβέρνησαν για κάποιο διάστημα ώριμες περιοχές της 'Ελλάδος σκέφτηκε να στείλει ένα έμψυχο δώρο στο βασιλιά του, τον Κύρο. Και διάλεξε γι' αυτό το σκοπό τέσσερις πανέμορφες νέες. 'Ανάμεσα σ' αυτές ήταν κι' η 'Ασπασία.

Η νεαρή Φωκαίς εμφανίστηκε στην αυλή των Σάρδεων με την αγανάκτηση στην ψυχή και το έρωσμά της ντροπής στο πρόσωπο. Κουράστηκαν οι θεραπευτές των άνακτόρων για να την ντύσουν, να την καλλωπίσουν και να την άρωματίσουν, όπως ταίριαζε σε μια ύποπτη εύνοια του μεγάλου βασιλιά. 'Αλλά όταν ήρθε η στιγμή για να την διδάξουν πώς έπρεπε να του φερθή και πώς θ' ανταποκρινόταν στα φιλοφρονήματά του, πώς η φύσι της είχε πλάσει για να είναι ελεύθερη κι' όχι για να γίνει σκλάβος.

Η παρουσία των τεσσάρων παρθένων έγινε σ' ένα αλλικό συμπόσιο.

Τα συμπόσια της αυλής των Σάρδεων δεν είχαν ούτε την χαριτωμένη απλότητα ούτε την ομορφιά των ελληνικών. 'Η λέξη αυτή στην Περσία ήταν συνώνυμη με το όργιο. Οι συνδαιτημένες, αφού έπιναν κατά κόρον — συνήθιζαν να προκαλούν το κρασί σαν να ήταν αντίπαλος — παραβιόνταν κατόπι σε κραυγές, ώσπου, στο τέλος, σωριάζονταν άνασθητοι.

Τη στιγμή που οι τέσσερις νέες οδηγήθηκαν μπροστά στον Κύρο, το γλέντι είχε αρχίσει.

Οι τρεις απ' αυτές δέχτηκαν πρόθυμα τα χάδια του. 'Αλλά η 'Ασπασία δεν άφησε τον Πέρση μονάρχη ούτε να την άγγιξη.

Ο Κύρος θύμωσε στην αρχή, αλλά κατόπι ηρέμησε κι' αφού έβαλε την 'Ασπασία να καθίσει πλάι του άρχισε να συζητά μαζί της, όπως θα έκανε όχι με μια σκλάβο, αλλά με μια γυναίκα που ήταν ίση του.

Η ομορφιά της τον είχε σαγηνεύσει. Το σπινθηροβόλο πνεύμα της κι' η μόρφωσή της τον κατέχτησαν.

Από τη στιγμή εκείνη η 'Ασπασία έγινε η εύνοια του. Και τόσο πολύ την άγαπήσε, που, σε λίγο, την έκανε βασίλισσα, παραμερίζοντας όλες τις άλλες γυναίκες του.

'Αλλά κι' η 'Ασπασία τον άγαπήσε επίσης με τις αρετές και τις καλίες του, με τη μεγαλωσύνη και τις αδυναμίες του. 'Οχι σαν βασιλιά. 'Αλλά σαν άνθρωπο. Και στάθηκε πάντα στο πλευρό του πιστή σύζυγος και φωτισμένη σύμβουλος, χωρίς ποτέ να προσπαθήσει να εκμεταλλευθώ τη θέσι της.

Ο Κύρος έμεινε κοντά της να εκτίμα και ν' αγαπά τους 'Ελληνες και της επέτρεψε να στείλει πλούσια δώρα κι' αναστήματα στο μαντείο των Δελφών και τα ιερά της πατρίδας της.

Έτσι το όνομα της 'Ασπασίας έγινε γνωστό από τη μία άκρη της 'Ελλάδας ως την άλλη κι' όλοι μιλούσαν γι' αυτήν με θαυμασμό κι' ευγνωμοσύνη, γιατί ήταν μεγάλο το ενδιαφέρον που έδειχνε σε κάθε περίπτωση για την πατρίδα της.

Το πιο εκπληκτικό ήταν πως αυτή η ξένη, η παρείσακτη, που δεν είχε άλλους τίτλους από την ομορφιά και την άρετή της, κατάφερε να κερδίσει την αγάπη και την εμπιστοσύνη κι' αυτής ακόμη της Παρυσάτιδος, της μητέρας του Κύρου.

'Αλλά από τ' άλλο μέρος, ενέπνευσε μια ενοχική αγάπη στο νεώτερο αδελφό του Κύρου, τον 'Αρταξέρδη.

Ήταν μια αγάπη φλογερή και κολασμένη. Τό πάθος αυτό μαζί με την άπειρη φιλοδοξία του ώδηγησαν σε λίγο το νεώτερο γιό του Δαρείου και της Παρυσάτιδος σε φανερή ανταρσία εναντίον του αδελφού του.

Ο πόλεμος μεταξύ τους αιματοκύλησε για πολύ καιρό την Περσία και κατέληξε, έπειτα από μια σειρά επικών συγκρούσεων, στη συντριβή και το θάνατο του Κύρου.

Ο 'Αρταξέρξης κέρδισε έτσι το θρόνο της Περσίας. 'Αλλά χρειάστηκε να παλέψει καιρό εναντίον της σκιάς του αδελφού του για να μπορέσει να κερδίσει και την καρδιά της 'Ασπασίας. Κι' η δεύτερη κατάκτηση αξίζει στα μάτια του πολύ περισσότερο από την πρώτη.

Είχε απελπισθεί πιά ότι θα το κατάφερνε κι' έμενε κλεισμένος στα διαμερίσματά του, χωρίς να δέχεται κανένα, όταν, μια μέρα, βγαίνοντας για να πάει στο λουτρό του, είδε την 'Ασπασία, που στεκόταν στο βάθος του διαδρόμου, τυλιγμένη μ' έναν αλόμαυρο μανδύα.

Τό όφος της ήταν ήμερο αλλά κι' αποφοτισμένο.

—Μεγάλε βασιλιά, του είπε, το κράτος σου είναι απέραντο κι' απεριόριστη η δύναμή σου. Μά οι υπήκοοί σου στενάζουν, γιατί ο βα-

σιλιάς και κύριός τους δεν ενδιαφέρεται πιά γι' αυτούς. 'Από παντού ακούγονται διαμαρτυρίες για τις αυθαίρεσες και τις καταχρήσεις των διοικητών των επαρχιών, που, με τις πράξεις τους, ντροπιάζουν τ' όνομά σου και κηλιδώνουν την αίγλη της βασιλείας σου. Οι φωνές κι' οι θρήνοι όμως αυτών των ανθρώπων δεν φτάνουν σ' αυτά σου, γιατί είσαι κλεισμένος στο διαμέρισμά σου και δεν θέλεις να έπικοινωνήσης με κανένα. Πιστεύεις, λοιπόν, πως η λύπη σου μπορεί ν' αναμετρηθώ με τον πόνο και το σπαραγμό τους;

Ο 'Αρταξέρξης κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κι' αναστέναξε.

—'Η εξουσία βαρύνει πάνω στους ώμους μου, άπάντησε. Τι ν'ά την κάμω την αίγλη και τη δύναμή τη βασιλική, όταν δεν μπορώ να είμαι εύτυχισμένος; Και γιατί πρέπει να ενδιαφερθώ για τη δυστυχία των υπηκόων μου; Παιδιά, λοιπόν, ενδιαφέρεται για το μαρτύριο και την αγωνία της δικής μου ψυχής;

—Τι είναι εκείνο που σου λείπει για να είσαι εύτυχισμένος, ω μεγάλε βασιλιά; ρώτησε η 'Ασπασία, σπληνώνοντας πάνω του τα μεγάλα μάτια της.

—'Η αγάπη μιας γυναίκας που με μισεί! άπάντησε ο 'Αρταξέρξης.

—Κι' αν την είχες αυτή την αγάπη, θα ενδιαφερόσουν για το λαό σου;

—'Ας ήταν να έλεγες αλήθεια! άναστήναξε ο βασιλιάς. Θα σταματούσα αμέσως τις αυθαίρεσες και τις καταχρήσεις, θα άλάφωνα το λαό μου από τα βάρη και τις καταπίσεις και θα τον έκανα εύτυχισμένο!

—Αυτή την αγάπη μπορεί να την είχες, μεγάλε βασιλιά! του είπε η 'Ασπασία με τρυφερή φωνή. 'Αρκεί να το θελήσης μόνο.

Και με μια γρήγορη κίνησι πέταξε το μανδύα που φορούσε κι' εμφανίστηκε μπροστά του μ' ένα δόλοικο φόρεμα. Ακούλουβια στέλναν τα μαλλιά της κι' ένα εύτυχισμένο χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη της.

—Αυτή την αγάπη μπορεί να την είχες, μεγάλε βασιλιά! του είπε η 'Ασπασία

Ο 'Αρταξέρξης δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Είχε περάσει ημέρες και νύχτες αγωνίας και πολλές φορές καταριόταν τον εαυτό του για τη σκληρή μοίρα του, που, ενώ του τα είχε δώσει όλα, του άρνιασαν εκείνο που ποδοδε περισσότερο από κάθε άλλο στον κόσμο. Και να που τώρα η 'Ασπασία έρχόταν μόνη της να του προσφέρει την αγάπη της.

Ήταν αλήθεια, λοιπόν, η μήπως όνειρευόταν; 'Αλλά όχι δεν μπορούσε ν' αμφισβητήσει. Τα λόγια της άνηχούσαν ακόμη σ' αυτά του και τα μεγάλα μάτια της τον κύτταζαν με αγάπη και στοργή.

Τρελλός από χαρά, έτρεξε κοντά της και την έσφιξε με λαχτάρα στην αγκαλιά του.

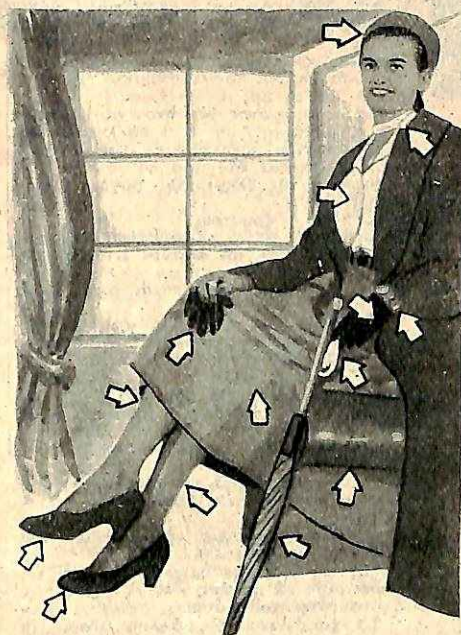
—Δεν είχα τίποτα, αφού μου έλειπες σ'όλη της είπε. 'Αλλά τώρα τα έχω όλα!

Η 'Ασπασία είχε κάνει εύτυχισμένο τον Κύρο. Κοντά της κι' ένας άλλος βασιλιάς της Περσίας θα γνώριζε τώρα την ετύχια.

Οι νόμοι των Περσών δεν απαγόρευαν στον αδελφό ενός πεθαμένου να πάρη σύζυγο τη χήρα του.

Έτσι η 'Ασπασία, που γνώρισε την αίγλη της βασιλείας κοντά στον Κύρο, έγινε σε λίγο σύζυγος και του 'Αρταξέρξη και μοιράστηκε μαζί του το θρόνο της Περσίας.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙ Σ

Τα βέλη της εικόνας δείχνουν τα είδη αμφιέσεως και στολισμού που αναφέρονται στο παρακάτω άρθρο.

ΞΕΡΕΤΕ ΠΟΤΕ ΝΤΥΘΗΚΑΤΕ;

Ένας χρονολογικός πίνακας

Απ' τη στιγμή που ο άνθρωπος βρήκε ένα δέρμα ζώου, για να σκεπάσει το σώμα του ως σήμερα, που η βιομηχανία φτιάχνει τα πιο λεπτεπίλεπτα και πολυπλοκά είδη αμφιέσεως και στολισμού, υπολογίζεται, ότι μεσολάβησαν πέντε χιλιάδες χρόνια.

Ένα μεγάλο μέρος της μακροχρόνιας αυτής προσπάθειας, αφιερώθηκε στο ντύσιμο και το στολισμό της γυναίκας, που όλοι οι αιώνες την ήθελαν κομψή, χαριτωμένη, όμορφη.

Σήμερα, ιδίως, που η βιομηχανία έχει αναπτύχθει στον υπέρτατο βαθμό, δόλοκληροι κλάδοι της εργάζονται με έντονη δραστηριότητα, για να προμηθεύσουν στη γυναίκα τα μέσα να ντύεται και να στολίζεται.

Πότε όμως εμφανίσθηκαν τα διάφορα αυτά είδη της αμφιέσεως και του στολισμού της γυναίκας;

Να ένας ενδιαφέρων χρονολογικός πίνακας:

Οι δαντέλλες: Ήσαν γνωστές πριν από πέντε χιλιάδες χρόνια, όπως έδειξαν οι ανασκαφές της Μέρφιδος.

Οι καλτσόδετες: Έχουν πρωτοφορηθώ στην 'Αγγλία και στη Γαλλία, κατά το 1300, από τις κυρίες της Αύλης. Γνωστό είναι μάλιστα και το ιστορικό του Γνωστό είναι μάλιστα και το ιστορικό του παρασήμου της «Περικνημίδος», που καθιέρωσε ο βασιλιάς της 'Αγγλίας 'Εδουάρδος ο 3ος.

Οι κάλτσες: Έχουν ανακαλυφθώ στα 1564, από τον 'Αγγλο Ούλλιαμ Ρίντερ. Τό μαντήλι: Έχει Ιταλική προέλευση. Διαδόθηκε κυρίως κατά το 1400, στις κυρίες των άρχοντικών οικογενειών.

Ο κορσέ: Ο κορσές με μπαλένες έκανε την πρώτη του εμφάνισή στη Βενετία, κατά την περίοδο της 'Αναγεννήσεως, από το 1300, από τις κυρίες της Αύλης.

Ο στηθόδεσμος: Είναι πολύ παλιό άξεσουάρ της γυναικείας αμφιέσεως. Στην αρχή, ήταν ένα απλό ύφασμα, που το τυλίγαν οι γυναίκες γύρω στο στήθος τους και που οι άρχαιοι 'Ελληνες το έλεγαν «περιστήθιο». Πολλά ανάγλυφα που έφτιασαν ως εμάς, άπεικονίζουν το «περιστήθιο» αυτό.

Τά κοσμήματα: Πρωτοεμφανίσθηκαν στον κόσμο σχεδόν με τον άνθρωπο. Οι αρχαιολόγοι λένε, ότι ο άνθρωπος, πριν ντυθώ ακόμη, είχε στολίσει το σώμα του με διάφορα κοσμήματα από πέτρες, κόκκαλα, κογγυλικά κλπ.

Τά γυναικικά: Τό πρώτο ύπου-

πώδες φόρεμα της γυναίκας και του άντρα. 'Αλλά υποστηρίζεται, ότι το δέρμα του ζώου που έβαζε ο άνθρωπος πάνω του, δεν ήταν για να καλυφθώ, αλλά για να δείξη τον ηρωισμό του, έπειδη κατάφερε να σκοτώσει ένα άγριο θηρίο.

Τά καπέλλα: Πρωτοεμφανίσθηκαν στην 'Ανατολή και ο Σταυροφόροι τα μετέφεραν στην Εύρωπη κατά το 1200.

Η μπλούζα: Παρουσιάσθηκε κατά το 800 π. Χ. Οι άρχαιοι 'Ελληνες την έλεγαν «κυπασσίδα».

Τό έπανωφόρι: Τό πρωτοχρησιμοποίησαν οι ανατολικοί λαοί και κυρίως οι Βαβυλώνιοι. Οι άρχαιοι 'Ελληνες τó έλεγαν «μάστιγος».

Τά γάντια: Ήταν γνωστά απ' την αρχαιότητα.

Τό ρεγιδόν ή φυτικό μετάξι: 'Ανακαλύφθηκε στα 1920.

Τά παπούτσια: Πολύ παλιά ανακαλύφθηκαν από τον άνθρωπο, ιδίως των λαών που ζούσαν απ' το κυνήγι. Ήσαν άπλωες σόλες δερματίνες ή ξύλινες, δεμένες στο πόδι με λουριά.

Η όμπρέλλα: Πρωτοεμφανίσθηκε στην Κίνα, την 'Ιαπωνία και την Αίγυπτο. Στη Γαλλία εμφανίσθηκε στα 1640.

Επίσης ή τσάντα είναι παλιό εύρημα του ανθρώπου. Η γυναίκα όμως τη χρησιμοποίησε από την αρχή του 20ού αιώνα.

Τά χρωματιστά μαλλιά συνήθιζονταν στην αρχαία Κίνα και την Αίγυπτο.

Οι μάσκες καλλονής χρησιμοποιήθηκαν απ' τις Ρωμαίες δέσποινες. Η όδοντοδουρτσα έκανε την εμφάνισή της στην 'Αγγλία, το 1770.

Τό μασάζ (ή αλλιώς μαλαξοθεραπεία) είναι εύρημα των Κινέζων εδώ και πέντε χιλιάδες χρόνια. Τό χρησιμοποίησαν πολύ στην αρχαία 'Ελλάδα και τη Ρώμη.

Η άποτρίχωσι πέρασε απ' τους άρχαίους 'Ελληνες στους Ρωμαίους.

Τά άτμόλουτρα για την άπισχναν-σι και την ροδαλότητα του δέρματος, ήταν γνωστά στις άρχαίες 'Ελληνίδες και κατότιν στις Ρωμαίες.

Τό κομπιναιζόν παρουσιάσθηκε κατά το 1600.

Η πτυχάμα ήταν άγνωστη ως τα 1500 μ. Χ. Έχει δέ προέλευσι μουσουλμανική.

Μιά άλλη λεπτομέρεια της γυναικείας έσωτερικής αμφιέσεως, ήταν άγνωστη στους άρχαίους λαούς. Πρωτοχρησιμοποιήθηκε πολύ άργότερα, λένε κατά το 800 μ. Χ.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, πολλά είδη της γυναικείας αμφιέσεως, είναι πανάρχαια!

1 Η ήθοιός Τζόαν Κράουφορντ δεν έχει, ως γνωστόν, κανένα δικό της παιδί, έχει όμως υιοθετήσει τρία, απ' τα όποια τό ένα είναι ο έννεαετής Χριστόφορος, που βλέπετε μαζί της στη φωτογραφία μας. Πρό ημερών ο Χριστόφορος δραπέτευσε από τό σπίτι του γιατί δεν ήθελε ν' αφή μιά κρέμα που ή θετή μητέρα του είχε φτιάξει ειδικά γι' αυτόν. Οι αστυνομικοί δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν τον νεαρό δραπέτη την επομένη.

2 Μ' ένα μόνο μέτρο από ένα καινούργιο παριζιάνικο μεταξωτό ύφασμα άνάμικτο με νάυλον, κάθε νέα μπορεί ν' φτιάξη ένα ζευγάρι γάντια, ένα κασκόλ κι' ένα μαντήλι για τό κεφάλι, σύνολον που είναι πολύ της μόδας έρέτος στο Παρίσι.

3 Σε μιά πόλι του 'Ιλλινόις των 'Ηνωμένων Πολιτειών έγινε πρό ημερών ένας διαγωνισμός στον όποιο πήραν μέρος πολλά ζευγάρια. Οι γυναίκες έπρεπε ν' αμειρώσουν ένα φρεσκοπλυμένο πουκάμισο και οι άντρες ν' αμειρώσουν σε όσο τό δυνατόν μικρότερο χρονικό διάστημα. Στη φωτογραφία μας τό ζεύγος Κάσινον ένα από τά άνδρόνυμα που πήρε μέρος στον διαγωνισμό. Πίσω απ' αυτό διακρίνεται ή 'Ελλανόδικος Επιτροπή.

4 Οι κάτοικοι της πόλεως Φάρμινγκαμ της Μασσαχουσέτης των Η.Π.Α. έχουν από εδώ και 30 χρόνια θωρακίστην την λατρίκη περιθαλψ. Για τον καθένα από τους κατοίκους της πόλεως αυτής υπάρχει ειδικός φακέλλος, που περιλαμβάνει την γενεαλογία του, τις συνθήκες διαβιώσεώς του, τις άρρώστειες από τις όποιες προσεβλήθη κλπ. Την πόλι αυτή διάλεξε τό ύπουργείον 'Υγείας των Η.Π.Α. για ν' κάνει ένα μακροχρόνιο πείραμα, που τό επέτρεψε μεταξύ άλλων ν' περιορίση σημαντικά τό ποσοστόν των θανάτων που όφειλονται σε καρδιακά νοσήματα.

ΘΡΥΑΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

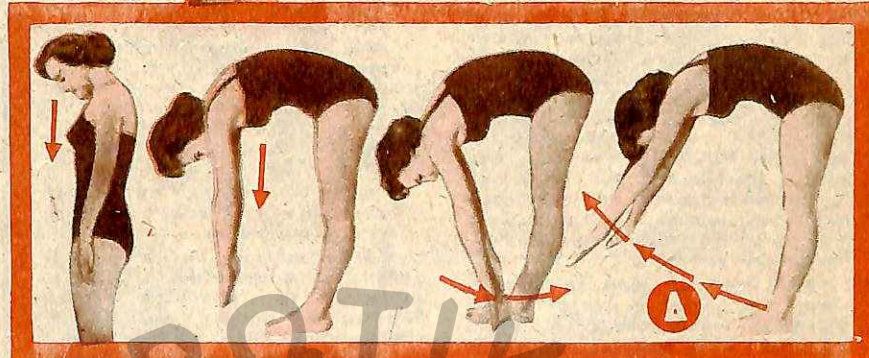
Ἡ Γκρέτσεν κρατοῦσε στὰ χέρια
της τὸ μικρὸ ἀνάπτηρο...

και τις δραστηριότητες της.
Α. ΜΠΕΡΓΚΕΝ

ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

ξάνει περισσότερ^{ον} χανιαστή και τούς παλμούς τῆς καρδιάς πὺ γοργούς.

Β το μόνο μυστικό της επιτυχίας τους εφάπτεται στη συστηματική και άκριβη έκτέλεσί τους

τὸ δεξιὸν χεῖρ στυθεὶς ἀνθρώπων γιὰ ὅλες τίς εὐγε-
νεῖς ἀσχολίες, ὅπως εἶνε τὸ φαγιότ. Τὸ καθάρι-
σμα τῆς ψυχῆς γίνεται μὲ τὸ φαγιότ!

Τὸ καθάρισμα τῆς μύτης καὶ τὸ φαγητό

Σ' έναν παλιό οδηγό καλής συμπεριφοράς, που έξεδότη κατά τον 16ον αιώνα στη Νυρεμβέργη, ο συγγραφέας κατακρίνει «τη συνήθεια να χρησιμοποιείται το ίδιο χέρι για το φαγί και γιό το καθάρισμα της ψυχής».

Καὶ προσθέτει με ἀφέλεια: «Ἡ φύσις ἔδωκε τὸ δεξιὸν χεῖρ στούς ἀνθρώπους γιὰ ὅλες τὶς εὐγενεῖς ἀσχολίες, ὅπως εἶνε τὸ φαγητό. Τὸ καθάρισμα τῆς μύτης γίνεται με τὸ ἀριστερό!».

Τα παιδιά είναι ή ευτυχία όχι μόνο της οικογένειας, αλλά και των κρατών.

Οι γεννήσεις αυξάνονται Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

60 χιλιάδες παιδιά την ημέρα

Σύμφωνα με τις στατιστικές πληροφορίες και τους υπολογισμούς των ειδικών επιστημόνων του ΟΗΕ, κάθε μέρα γεννιούνται στον πλανήτη μας 60 χιλιάδες παιδάκια.

Ο ρυθμός των γεννήσεων, όμως, δεν είναι ομοιόμορφος σ' όλες τις χώρες. Ξεπερνούν π. χ. τις 40 σε κάθε χίλιους κατοίκους σε πολλές περιοχές της Κεντρ. Αμερικής (στη Γουατεμάλα η αναλογία είναι 52 γεννήσεις στους 1000 κατοίκους), καθώς επίσης στην Αίγυπτο και στη Γροιλανδία, ενώ σε άλλες χώρες, όπως στην Κολομβία, στη Χιλή, στο κράτος του Ισραήλ, στην Κίνα, στη Κορέα, το ποσοστό των γεννήσεων κυμαίνεται μεταξύ 30-40 ο/οο. Στις Ινδίες, στους 1000 κατοίκους αναλογούν 50 γεννήσεις.

Αλλ' υπάρχουν περιοχές του πλανήτη μας, όπου η αναλογία των γεννήσεων μόλις φθάνει το 20 ή 30 ο/οο. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν η Αυστραλία, ο Καναδάς, οι Ηνωμένες Πολιτείες, το Περού, η νότιος Αφρική, η Βιρμανία, η Ταϊλάνδη, η Ινδονησία, η Νέα Ζηλανδία κτλ.

Χαμηλό είναι επίσης το ποσοστό των γεννήσεων και στις ευρωπαϊκές χώρες.

Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία του ειδικού τμήματος του Ο. Η.Ε., η αναλογία των γεννήσεων, ανά 1000 κατοίκους είναι ή ακόλουθη:

Α' Άνω των 30 γεννήσεων στους 1000 κατοίκους:

Αλβανία 32.8 | Γιουγκοσλ. 30.2

Β' Μεταξύ 20 και 30:

Ισπανία 28.2 | Φινλανδία 24
Ελλάς 26.1 | Ολλανδία 22.7
Πολωνία 24.2 | Τσεχοσλοβ. 22.1
Πορτογαλία 24.2 | Βουλγαρία 24 | Γαλλία 20.4

Γ' Κάτω των 20:

Ισπανία 19.9 | Ελβετία 18.1
Ρουμανία 19.6 | Σουηδία 16.4
Νορβηγία 19.3 | Δ. Γερμανία 16.2
Ιταλία 19.2 | Μ. Βρετανία 16.1
Ουγγαρία 19.1 | Αυστρία 14.6
Δανία 18.6

Όσον αφορά τη Σοβιετική Ένωση, δεν υπάρχουν πρόσφατες πληροφορίες. Τα τελευταία επίσημα στοιχεία, που ανεγράφησαν στο ρωσικό τύπο, χρονολογούνται από το έτος 1930.

Την εποχή εκείνη, το ποσοστό των γεννήσεων ήταν 38 ο/οο. Πρέπει, δ-

μως, να ληφθή υπ' όψιν ότι την εποχή εκείνη τα έναντιον της συλλήψεως μέσα δεν έθεωρούντο παράνομα. Ενώ σήμερα αυτές οι πράξεις τιμωρούνται αυστηρότατα. Πρέπει να συμπεράνουμε, λοιπόν, ότι ο ρυθμός των γεννήσεων έχει αυξηθή εκτοτε σε σημαντικό βαθμό.

Οι έμπειρογνώμονες των κινήσεων του πληθυσμού — οι καλούμενοι δημογράφοι — παρατήρησαν ότι ο αριθμός των γεννήσεων σε μια χώρα είναι ανάλογος με την οικονομική ή της κατάστασις.

Κατά τις διάφορες, λοιπόν, περιόδους που η συγκομιδή είναι καλή ή παρέχονται ικανοποιητικά ή μερομίσθια στους εργαζομένους, ο αριθμός των γεννήσεων αυξάνει. Το αντίθετο φαινόμενο παρατηρείται κατά τις περιόδους οικονομικής δυσπραγίας.

Οι δημογράφοι έσημειωσαν επίσης ότι οι γεννήσεις επηρεάζονται και από τη... μόδα. Σε ώριμες περιόδους οι άνθρωποι φλέγονται από την έπιθυμία ν' αποκτήσουν παιδιά.

Ενώ σε άλλες, πάλι, προσπαθούν να τ' αποφύγουν με όλα τα δυνατά μέσα.

Η εποχή μας παρουσιάζει μια γενική τάση αύξησης του αριθμού των γεννήσεων σε πολλές χώρες. Γι' αυτό πολλοί επιστήμονες ζητούν από καιρό να εφαρμοσθή ένας έλεγχος στις γεννήσεις, γιατί φοβούνται ότι η συνεχής αύξησης του πληθυσμού του πλανήτη μας θα οδηγήσει στην ανεργία, την αποθλίωσι και τελικά στην πείνα.

Άλλοι επιστήμονες, αντίθετα, κατακρίνουν κάθε ιδέα έλέγχου και παρατηρούν ότι τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα σε παλαιότερες εποχές, όταν ο πληθυσμός της γης δεν παρουσίαζε τη σημερινή τάση αύξησης.

«Όπου δεν υπάρχουν παιδιά, δεν υπάρχει ουρανός» έγραφε ο Άγγλος ποιητής Σουίνμπορν.

Και η παγκόσμιος ιστορία αποδεικνύει πραγματικά ότι ο περιορισμός των γεννήσεων συμβαδίζει με την παρακμή και την κατάρρευσι. Η Άθηνά του Περικλέους και του Πλάτωνος άρχισε να παίρνει το δρόμο της παρακμής από την εποχή που η φιλαργία και η έγωιστική δίψα για απόλαυσις έκαναν τους ανθρώπους να αποφεύγουν τις γεννήσεις παιδιών. Και τα μεγαλύτερα δεινά έπισωρευθήκαν στη Ρώμη, από την εποχή που οι πολίτες έπαψαν να θεωρούν σαν κατάρτα του ούρανού την μη απόκτησι παιδιών.

Τα παιδιά είναι ή ευτυχία όχι μόνο της οικογένειας, αλλά και των κρατών. Ας αφήσουμε λοιπόν, τη φύσι έλεύθερη, παρατηρούν οι δημογράφοι.

Αυτό θα είναι το καλύτερο, από τὸ νὰ προσπαθώμε νὰ τὴν υποβάλωμε σὲ περιορισμούς.

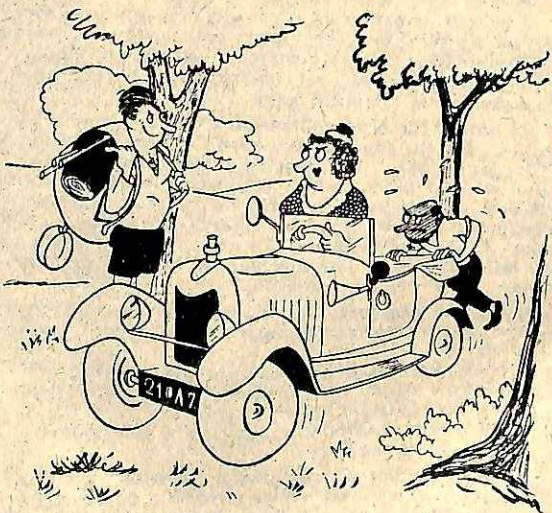
Ο άντρας πρέπει να περνάει πρώτος

Ένας οδηγός συμπεριφοράς, που έξεδόθη στη Βολανία το 1773, κατακρίνει τους άνδρες που, όταν συνοδεύουν μια γυναίκα, την αφήνουν να περάσει πρώτη σ' ένα σπίτι, σ' ένα θέαμα κτλ.

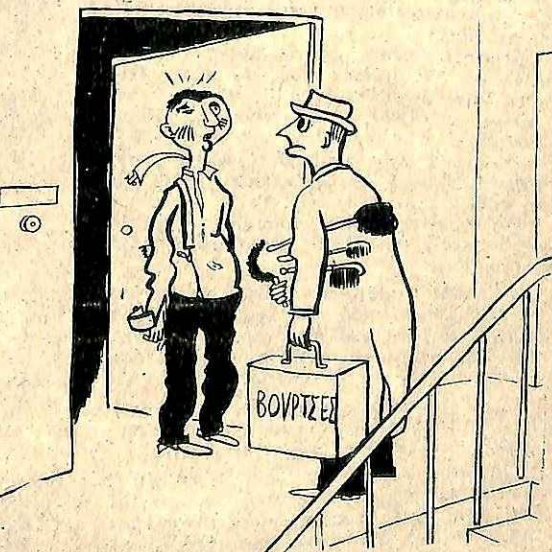
«Ο άνδρας, όριζει ο οδηγός, πρέπει να περνάει πρώτος και, αφού προχωρήσει ένα ή δύο βήματα στο έσωτερικό, να γυρίσει και να δώσει το χέρι του στη γυναίκα που συνοδεύει για να την βοηθήσει να περάσει κι αυτή μέσα. Έτσι, αν υπάρχει κίνδυνος, θα είναι σε θέση να την υπερασπίσει. Εξαιρέσεις του κανόνος μπορεί να γίνη μόνο κατά την είσοδο σε μια έκκλησία».

— Μή βας κάνη εντύπωσι, παιδιά!... Κι' εγώ, αν ήμουν ψάρι, θα τσιμπούσα ευχαρίστως!...

— Μπορώ να μπω κι' εγώ;...

— Και βέβαια μπορείς να μιλήσης με την οικοδόμοινα... Αν θέλεις όμως τη συμβουλή μου, έλα καλύτερα αύριο!...

Διήγημα τρόμου

Κ' εγώ δεν ξέρω γιατί δέχτηκα να περάσω μερικές μέρες στον πύργο του μαρκησίου ντε Μωβίλ! Δεν έκανε καθόλου ευχάριστη συντροφιά, ο φίλος μου αυτός. Στο τραπέζι, έτρωγε κι έπινε σαν κτήνος. Τις άλλες ώρες της ημέρας, πήγαινε μόνος του στο κυνήγι, έβριζε τους υπηρέτες του ή μαστίγωνε τα σκυλιά του... Τη δεύτερη βραδυά, μετά τὸ φαγητό, διάταξε να τὸν φέρουν μερικές μπουτίλιες κρασί Μπουρντώ απ' τὴν κάβα του. Άδειασε τρεις απ' αυτές.

— Πῶς σου φαίνεται αὐτὸ τὸ κρασί; με ρώτησε.

Τοῦ ἀπάντησα πῶς τῶδρισκα θαυμάσιο. Ζάρωσε τότε τὰ φρύδια του, κύτταξε γύρω του φιλοπόπτα καὶ ψιθύρισε με παράξενη φωνή:

— Βέβαια, δεν εἶν' ἄσχημο. Μὰ ἔχω κάπου, στὰ ὑπόγειά μου, μιά μπουτίλια τέτοιο κρασί, πολὺ πιὸ παλιό... πού θάχῃ γίνει τώρα ὑπέροχο!

Δίστασε μιά στιγμή, κι' ὕστερα, πρόσθεσε, πιὸ σιγὰ:

— Θάβελαι νὰ τὸ δοκιμάζεις. Μὰ δὲν μού κάνει κέφι νὰ πάω νὰ τὸ βρῶ μόνος μου... Τί λές, ἔρχεσαι μαζί μου;

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ ξέσπασε σ' ἕνα βαθύ, ἡχηρὸ γέλιο. Τοῦ εἶπα πῶς δὲν εἶχα ἀντίρρηση νὰ τὸν συνοδέψω. Πῆρε ἕνα κλεφτοφάνaro απ' τὴν κουζίνα καὶ μιά ἀξίνα απ' τὴν ἀποθήκη.

Κατεβήκαμε στὰ μεγάλα ὑπόγεια τοῦ πύργου. Ὁ μαρκήσιος προχωροῦσε πρώτος, ἔαφνικά, σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιά πορτίτσα. Τὴν ἀνοίξε μ' ἕνα σκουριασμένο κλειδί καὶ τὴν ξανά-

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΠΟΤΙΛΙΑ

κλείσει με προσοχή.

Μέτρησε δεξιά κι' ἀριστερά κι' ἄρχισε νὰ σκύβῃ. Σὲ λίγο, εἶχε ἀνοίξει ἕνα βαθὺ λάκκο. Πῆδησε τότε μέσα, ἀνακάτεψε τὸ χῶμα με τὰ χέρια του κι' ἔβγαλε κάτι ἄσπρα πράγματα: λίγα ἀνθρώπινα κόκκαλα!

Έμπηξε ὕστερα μιά φωνὴ χαράς, πῆδησε ἔξω απ' τὸ λάκκο καὶ μούδισε μιά μπουτίλια παλιά, λερωμένη. Ξαναγέμισε ὕστερα τὸ λάκκο με χῶμα καὶ γυρίσαμε στὴν τραπεζαρία.

Άνοιξε τὴ μπουτίλια καὶ τὴν ἔπιε μόνος του, με φανερὴ ευχαρίστησι, γιατί ἐγὼ ἐνοιόθα τὸ λαιμό μου σφιγμένο απ' τὴ φρίκη. Ὑστερα, μαντεύοντας τὴν ἐρώτησι ποῦχε ἀνεβῇ στὰ χλωμά μου χείλη, γέλασε σατανικά καὶ μού εἶπε:

— Θέες νὰ μάθης τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς μπουτίλιας; Εἶναι ἕνα μεγάλο μυστικὸ μου... Μὰ, δὲν ξέρω γιατί, ἀπόψε δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὴ γλώσσα μου!

«Ὁ πατέρας μου μού εἶχε ἀφίσει πλούσιες ἀποθήκες κρασιῶν. Εἶχε ἀρκετὸ απ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο Μπουρντώ. Κι' ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, οἱ υπηρέτες μου μού ἀνῆγγελε πῶς εἶχαν ἀπομείνει εἴκοσι μπουτίλιες μόνον.

Θέλησα τότε νὰ τὶς ἀποτελειώσω μαζί με μιά καλὴ συντροφιά. Κάλεσα λοιπόν ἕνα ὑποκόμητα, πού ἦταν ὁ μοναδικός μου φίλος. Ἀφού ἤπιαμε διάφορα ἄλλα κρασιά, φτάσαμε καὶ στὸ Μπουρντώ. Εἶχα διατάξει τὸν υπηρέτη μου νὰ φέρῃ τὶς δεκαεπὶν μπουτίλιες, ἀφίνοντας τὸν ὑπόγειο μιά μόνο, ἔτσι γιὰ δειγμά.

Ἀρχίσαμε νὰ τὶς ἀδειάζουμε με τὸ φίλο μου. Δὲν ξέρω τί μὰς ἔπιασε τότε, κι' ἀπὸ στοίχημα σὲ στοίχημα καταλήξαμε σ' ἕνα βαρὺ ὄρκο: Ὅρκιστήκαμε πῶς ὅποιος θάπεφε πρώτος κατα- γῆς απ' τὸ μεθύσι, θὰ δεχόταν νὰ τὸν θάψῃ ὁ ἄλλος ζωντανό, στὸ ὑπόγειο πού βρισκόταν ἡ τελευταία μπουτίλια!

«Ἐ λοιπόν, ὁ φίλος μου στάθηκε ἄτυχος: Καθὼς ἄπλωνε τὸ χέρι του σὲ μιά μπουκάλια, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κύλησε κάτω απ' τὸ τραπέζι.

«Ένας ἀριστοκράτης, ἀκόμα κι' ἂν εἶναι σπουτὶ στὸ μεθύσι, ἔχει χρέως νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του... Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅ- στοσό πῶς δυσκολεῖται πολὺ γιὰ νὰ τραβήξω απ' τὰ πόδια τὸ φίλο μου ὥς τὸ ὑπόγειο καὶ νὰ σκάψω τὸ λάκκο του...

Διότι, μόνον ἐκεῖνος ροχαλίζει σὰν βῶδι. Τὸν κατέβασα στὸ λάκκο, τὸν ἔστησα γύρω του. Εἶχα φτάσει ὡς τὶς μασχάλες του, βάζω τὸ χῶμα γύρω του. Ἡ δροσιά τοῦ ὑπογείου τὸν βοήθησε ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια του. Ἡ δροσιά τοῦ ὑπογείου τὸν βοήθησε ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια του. Ἡ δροσιά τοῦ ὑπογείου τὸν βοήθησε ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια του. Ἡ δροσιά τοῦ ὑπογείου τὸν βοήθησε ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια του.

Ἀρχίσε τότε ν' ἀμφισβητῇ τὴ συμφωνία μας καὶ τὸν ὄρκο του. Ἀρχίσε νὰ κάνῃ προσπάθειες, γιὰ νὰ βγῇ απ' τὸ λάκκο. Μὰ τὸν κάκου παιδεύονταν, γιατί ἦταν ἤδη παραχωμένος ὡς τὴ μέση... Ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ στοιβάω ἡσυχά - ἡσυχά τὸ χῶμα μέσ' στὸ λάκκο... πολὺ περισσότερο απ' ὅσο μποροῦσε νὰ βγάλῃ ἐκεῖνος με τὶς χούφτες του. Ὁ λάκκος γέμιζε ὀλοένα.

Ὅταν εἶδε πῶς εἶχε χωθῇ ὡς τοὺς ὤμους καὶ πῶς μόνο τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια του ἔμειναν ἐλεύθερα, ἔπαψε νὰ με βλαστή- κει. Ἐνῶσε τὰ τρεμάμενα χέρια του καὶ μού θύμισε τὰ παλιὰ κῆ. Ἐνῶσε τὰ τρεμάμενα χέρια του καὶ μού θύμισε τὰ παλιὰ κῆ.

μας, τὶς ωραίες ὥρες πού εἶχα- με περάσει. Σίγουρα θὰ με συγ- κινούσε, ἂν δὲν μ' ἔδεκε ὁ ὄρκος! «Ὅταν τὸ χῶμα ἀγγίξε τὸ σῶμά του, ἄρχισε νὰ κλαίῃ, σὰν μαρὸ παιδί. Συγχρόνως, κύττα- ξε με γουρλωμένα μάτια τὴν τε- λευταία μπουτίλια τοῦ Μπουρντώ, πού βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ ὑ- πογείου. Γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ χέρι του πού μ' ἐνοχλοῦσαν καὶ μ' ἀργοποροῦσαν, τὴν πήρα καὶ τοῦ τὴν ἔδωσα.

«Τὴν ἄρπαξε ἀπληστα, εἶτε γιατί ὁ φόβος εἶχε ξανανάψει τὴ δίψα του, εἶτε γιατί ἤθελε νὰ με- βύσῃ καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸ θάνατο. Κρατώντας τὴν ἀπ' τὸν πάτο, δο- κίμασε νὰ τὴν ξεβουλώσῃ με τὰ δόντια του.

«Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγώ: Μὲ μιά γρήγορη κίνηση, ἔσπρωξα πά- νω στὸ κεφάλι του τὸ χῶμα πού ἀπόμεινε στὴν ἄκρη τοῦ λάκκου.

«Ἐξακολούθησα νὰ στοι- βάω ἡσυχά-ἡσυχά τὸ χῶ- μα μέσ' τὸ λάκκο...»

Κάτι σάλεψε ἀπὸ κάτω, μὰ τὸ πάτησα γερά, ὡ- σπου ἔπαψε πιά νὰ κουνιέται...

Κι' ὁ μαρκήσιος ντε Μωβίλ ξέσπασε σ' ἕνα γέ- λιο τόσο διαβολικό, ὥστε δὲν μπορέσα πιά ν' ἀν- θέξω περισσότερο. Πετάντηκα ὀρθὸς κι' ἔτρεξα νὰ κλειστῶ στὴν κάμαρά μου.

Πέρασα μιά νύχτα φρικτῆς ἀγωνίας. Ἀγρυπνῶ, μεσ' στὸ σκοτάδι, ἀναρωτιόμουν τί ἔπρεπε νὰ κάνω... ἂν εἶχα καθήκον νὰ καταγγείλω στὴν ἀστυνομία τὸ ἐγκλήμα τοῦ φίλου μου...

Ὅς τὸ πρῶτ, δὲν εἶχα πάρει ἀκόμη καμμιὰ ἀπόφασι. Ὅταν βγῆκα απ' τὴν κάμαρά μου, βρῆκα τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ ἀνα- στατωμένο.

Ὁ ἱππότης εἶχε πεθάνει τὴ νύχτα. Τὸν εἶχαν βρῇ ἐνταλασμένο στὸ κρεβάτι μου.

Ἄλλοι εἶπαν πῶς τὸν σκότωσε τὸ πολὺ κρασί, ἄλλοι πῶς ἔ- παθε συγκοπή... Ὅπως καὶ νᾶχῃ τὸ πρᾶγμα, πῆρε μαζί του στὸν ἄλλο κόσμο τὸ μυστικὸ του. Ἐγὼ μόνο τόξερα. Μὰ δὲν μίλησα ποτέ.

Λαποδυτικά κόλπα τοῦ παλιό καίρου

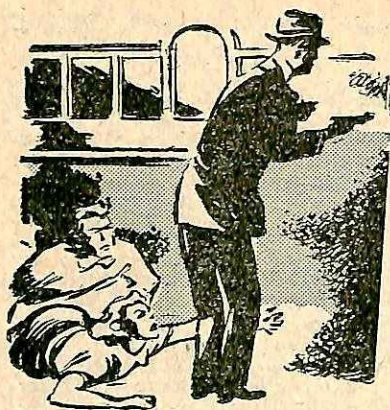
Τὰ λαποδυτικά κόλπα δὲν ἔλειπαν οὔτε σὲ παλαιότερες ἐπο- χές. Ὁ «Συνήγορος τοῦ λαοῦ», πού κυκλοφοροῦσε στὸ Παρίσι λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκκρήσι τῆς Ἑπαναστάσεως, ἀναγράφει στὸ φύλλο τῆς 4 Μαρτίου 1780 τὴν ἀκόλουθι εἰδησι:

«Χθές, μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς Ὀπερας, δύο καλοντυμένοι νεοὶ ῥίχτηκαν πάνω σ' ἕναν ἐπαρχιώτη πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ θέατρο κι' ἐνῶ ὁ ἕνας απ' αὐτοὺς τοῦ ἔκλεινε με τὰ χέρια του τὰ μά- τια, λέγοντάς του νὰ μαντέψῃ ποῖος εἶναι, ὁ ἄλλος τοῦ ἐπαίρνε τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ ρολόι του. Στὸ τέλος ἐκεῖνος πού τοῦ εἶχε κλείσει με τὰ χέρια του τὰ μάτια, τοῦ εἶπε:

« Συγχαροῦστε με! Σὰς πέρασα γιὰ ἄλλον!

«Ὁ ἐπαρχιώτης κατάλαβε τὸ ξαλάφρωμα πού τοῦ εἶχαν κά- μει ἀρκετὴ ὥρα ἀργότερα.»

Ἡ ἴδια ἐφημερίς μὰς πληροφορεῖ σ' ἕνα μεταγενέστερο φύλλο τῆς ὅτι οἱ δύο νεοὶ συνελήφθησαν ἔπειτα ἀπὸ μερικές μέρες. Θὰ φαντάζεσθε ἴσως πῶς γλύτωσαν με μιά φυλάκισι λίγων ἡ- μερῶν ἢ ἐβδομάδων. Κάθε ἄλλο! Οἱ τιμωρίες ἦσαν ἀσπληρό- ταιες ἐκείνη τὴν εποχή. Ἐκομᾶν καὶ στοὺς δύο τὸ δεξι χέρι ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ τοὺς στιγμάτισαν στὸν ὦμο με τὴν σφραγίδα τῆς ἀτιμίας.

Τό χέρι της Κάμιλ τεντώθηκε γρήγορα σαν αστραπή κι' άρπαξε τον γκάνγκστερ από τὸ πόδι.

Μιά κοπέλλα νίκησε ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΣ

Κι' έσωσε τὴν τράπεζα καὶ τὸν ἐκυτὸν τῆς.

Όταν ὁ διευθυντὴς μιὰς ἀμερικανικῆς Τραπεζῆς ἀποφάσισε νὰ προσλάβῃ γιὰ ταμία του μιὰ νέα κι' ὡμορφὴ κοπέλλα 22 χρονῶν, τὴν Κάμιλ Πίνκιν, δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι, μὲ τὴν πρωτοτυπία του αὐτοῦ, θὰ έξωζε τὴν Τράπεζα ἀπὸ μιὰ μεγάλη κηλίδα...

Πολὺ γρήγορα, ἡ Κάμιλ ἀπέδειξε πόσο κατάλληλη ἦταν γιὰ τὰ καθήκοντα ποὺ τῆς εἶχαν ἀνατεθῇ. Συγχρόνως ὅμως, μὲ τὴ θερμὴ ὡμορφία τῆς, ξετρεῖλλανε ὅλο τὸ ἀρσενικὸ προσωπικὸ τῆς Τραπεζῆς.

Σὲ λίγες βδομάδες, δὲν εἶχε μείνει κανεὶς συνάδελφός της ποὺ νὰ μὴ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς. Μὰ αὐτὴ ἀπαντοῦσε σ' ὅλους μὲ μιὰ εὐγενικὴ ἀρνήσι. Καί, σὲ κάθε περίπτωσι, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

—Όταν θὰ παντρευτῶ ἐγώ, θὰ πάρω ἕνα πραγματικὸ ἄ ν τ ρ α, δυνατό καὶ θαρραλέο!

Τέλος, βρέθηκε κάποιος θαυμαστής τῆς, ποὺ φαινόταν νάχη αὐτὰ τὰ βασικά καὶ ἀπαραίτητα προσόντα. Όταν τὴν ζήτησε κι' αὐτός, ἡ Κάμιλ δὲν εἶπε ὅχι. Θεώρησε ὡστόσο σωστὸ νὰ τοῦ υπενθυμίσει:

—Ὁ ἄντρας ποὺ θὰ παντρευτῶ, πρέπει νάχη θάρρος!

—Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀγέρωχα. Ἐγὼ δὲν φοβάμαι τίποτε!

Ἡ Κάμιλ δέχθηκε τότε ν' ἀρραβωνιαστοῦν.

Πέρασε μιὰ βδομάδα. Ἐνα μεσημέρι, σὲ ὥρα ποὺ ἡ Τράπεζα ἦταν ἀδειανή, μπήκαν ξαφνικὰ τέσσαρις ἀγνωστοί, μὲ πιστόλια στὸ χέρι. Βλέποντάς τους, οἱ υπάλληλοι χλωμόσαν καὶ ζάρωσαν στὶς θέσεις τους.

—Ξαπλωθῆτε ὅλοι χάμω, μποροῦ-

μιτα! Διέταξε ἕνας ἀπ' τοὺς γκάνγκστερς.

Κι' ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς φυλάξῃ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κατέβαιναν βιαστικά στὸ θησαυροφυλάκιο. Φαίνεται ὡστόσο πὼς τοῦ κίνησε τὸ ενδιαφέρον ἡ Κάμιλ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ ξαπλωμένη στὸ πάτωμα, γιὰτὶ πῆγε κοντὰ τῆς γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ καλύτερα.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ χέρι τῆς Κάμιλ τεντώθηκε, γρήγορα σὰν αστραπή, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ πόδι καὶ τὸν πέταξε χάμω. Μόλις ἔπεσε ὁ γκάνγκστερ, ἡ ἀφοβὴ κοπέλλα ἄρπαξε τὸ ὠπλισμένον χέρι του.

—Βοηθήστε με καὶ σεις! φώναξε στὸς συνάδελφους τῆς.

Κανεὶς τοὺς ὅμως δὲν κουνήθηκε. Ἀρχισε τότε μιὰ μανιασμένη πάλη μεταξύ τῶν δύο. Ἡ Κάμιλ καταλάβαινε πὼς ἔχανε σιγά-σιγά τὶς δυνάμεις τῆς. Ὁ ληστής τὴ χτυποῦσε ὅπου τύχαινε μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του. Εἶχε καταντήσει σὲ κακὰ χάλια, τὰ ρούχα τῆς εἶχαν κουρελιστῇ. Ὡστόσο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῇ.

Μὲ μιὰ τελευταία, ἀπελπισμένη προσπάθεια, δάγκωσε μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμὶ τὴ μὴτὶ τοῦ γκάνγκστερ! Ἐκεῖνος ἔμπηξε ἕνα οὐράκιον πόνο καὶ προσπάθησε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ δόντια τῆς Κάμιλ. Τὸ πιστόλι τοῦ ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι του.

Αὐτὸ περίμενε ἡ κοπέλλα! Ἀρπάξε ἀστραπιαία τὸ ὄπλο καὶ πῆδησε ὀρθία. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔφταναν οἱ ἄλλοι τρεῖς γκάνγκστερς, ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνές τοῦ πρώτου κι' εἶχαν τρεῖς νὰ δουν τί τοῦ συνέβαινε.

Πολὺ ἀγανάκτιστοι! Εἶδαν τὸ σύντροφό τους νὰ κρατᾷ ἕνα μαντήλι πάνω στὴν καταματωμένη μὴτὶ του. Κι' ἀκούσαν νὰ τοὺς φωνάζῃ ἀπὸ πίσω ἡ Κάμιλ, ποὺ εἶχε σταθῇ δίπλα στὴν πόρτα τοῦ θησαυροφυλακίου:

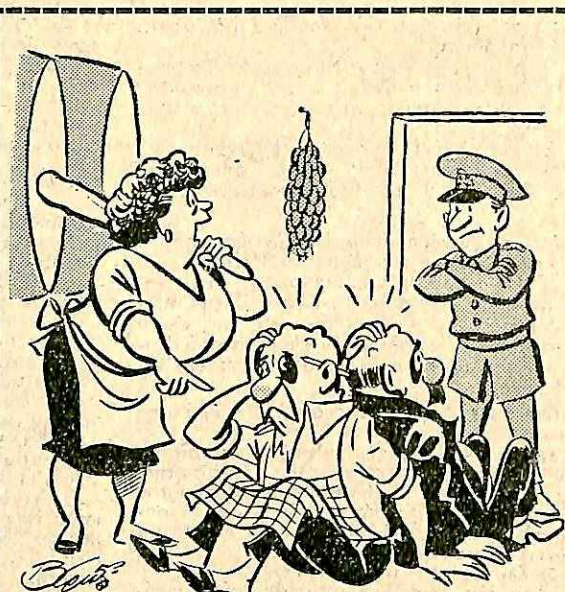
—Πετάχτε ὅλοι τὰ πιστόλια σας. Καὶ τὰ χέρια ψηλά!...

Κουρελιασμένη, καταμωλωπισμένη, ἀλλὰ ψύχραιμη, ἡ Κάμιλ ἀφώπλισε τοὺς κακοποιούς καὶ τοὺς διέταξε νὰ σταθοῦν σὲ μιὰ γωνία, σηματοδοτώντας τοὺς μὲ τὸ πιστόλι τῆς, ἐνῶ συγχρόνως τηλεφωνοῦσε στὴν ἀστυνομία.

Όταν σὲ λίγο ὤρμησαν μέσα στὴν Τράπεζα κάμποσοι ἀστυνομικοί, σάστισαν βλέποντας μιὰ ὡμορφὴ κοπέλλα, κατατυχημένη, νὰ κρατᾷ σ' ἀκίνησια τέσσερις γκάνγκστερς, ἐνῶ οἱ ἀρσενικοὶ συνάδελφοί της — καὶ μεταξύ τῶν ἄλλων ὁ «γενναῖος» ἀρραβωνιαστής της — ἔτρεμαν ἀκόμη ἀπ' τὸ φόβο τους.

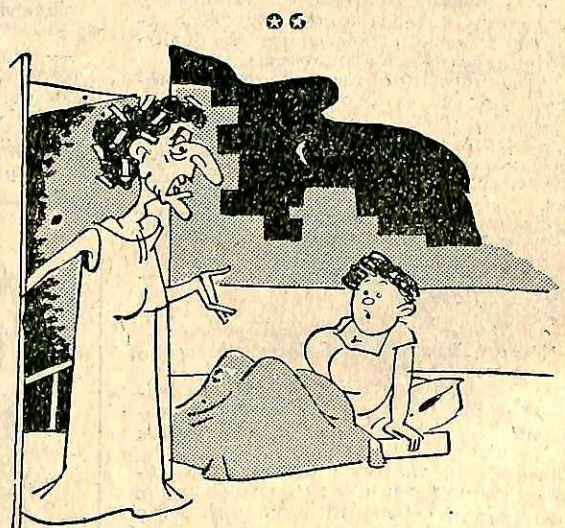
Ἐτσι, ἡ Τράπεζα σώθηκε ἀπ' τὴ ληστεία χάρις στὴν θαρραλέα κοπέλλα. Ὁ διευθυντὴς τὴ συνεχάρη θερμὰ γιὰ τὸ κατορθῶμά της, οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν γι' αὐτὴν.

Ἡ Κάμιλ εἶχε σώσει τὴν Τράπεζα μὲ τὸ ἀπίστευτο θάρρος της καὶ τὸν ἐαυτὸ της ἀπὸ ἕνα γάμο ποὺ θάταν σίγουρα καταδικασμένος σ' ἀποτυχία.

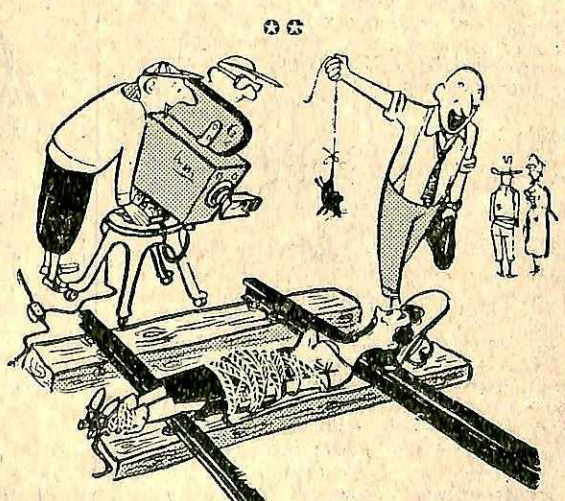
—Ἐδεῖρα κι' αὐτὸνε, κύριε πόλιςμαν, ἐπὶ «ἡ βικὴ αὐτονομία»!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—Ἀχ, Πονύχερια μου, πὼς φοβάμαι μὴ δῶ κανένα φάντασμα καὶ τρομάξω!!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΠΩΣ ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

—Λοιπόν, τὸ τραῖνο, ὅλο καὶ πλησιάζει. Ὁ κίνδυνος εἶνε μεγάλος!... Πρέπει νὰ βάλετε τίς φωνές!...

Ἱρία τραγικὰ θύματα ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑΣ

Σ' ἕνα μικρὸ ἰταλικὸ χωριό

Ἡ πιὸ καταπληκτικὴ περίπτωση νεκροφάνειας ἀπ' ὅσες ἀναφέρουν τὰ χρονικά, παρουσιάστηκε τὴν περασμένη ἐβδομάδα σ' ἕνα μικρὸ ἰταλικὸ χωριό, κοντὰ στὸ Λιβόρνο.

Ὁ Τζιάκομο Φρασέττι, ποὺ ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει πρὶν πέντε χρόνια, βασανιζόταν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴν ἔμμοινη ἰδέα ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του.

Τὴν ἐπομένῃ τῆς κηδείας τοῦ πατέρα του εἶχε δῇ στὸ ὄνειρό του ὅτι τοῦ ζητοῦσε βοήθεια μέσα ἀπὸ τὸν τάφο του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ θυμήθηκε ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του τοῦ εἶχε ἀναφέρει ἐμπιστευτικά γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ μεγάλο ζήτημα, ὅτι εἶχε παρατηρήσει μιὰ μικρὴ κίνησι τῶν χειρῶν τοῦ νεκροῦ. Ὁ Τζιάκομο δὲν εἶχε δώσει τότε σημασία στὰ λόγια τῆς καὶ εἶχε ἐπισπεύσει μάλιστα τὴν κηδεία, γιὰ νὰ μετριάσῃ ὅσο μποροῦσε τὸν πόνο τῆς μητέρας του.

Πῆγε λοιπόν, ἀμέσως στὸ νεκροταφεῖο καὶ ἀφοῦ ζήτησε τὴ σχετικὴ ἀδεία ἐκταφῆς, ἀνοίξε τὸν τάφο, ὅπου μόλις ἐδῶ καὶ δύο ἡμέρες εἶχε θάψῃ τὸν πατέρα του. Καὶ τότε εἶδε ὅτι αὐτὸ ποὺ φοβόταν εἶχε συμβῇ! Ὁ πατέρας του εἶχε κλειστῇ ζωντανὸς μέσα στὸ φέρετρό του!... Εἶχε δὲ πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία, ἀφοῦ μάταια προσπάθησε νὰ σωθῇ, γυρίζοντας μπρούμυτα μέσα γιὰ τὴν ἐκταφή.

Ὁ Τζιάκομο πῆγε νὰ τρελλαθῇ! Βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιὰ συνηθισμένη περίπτωσι νεκροφάνειας. Θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὸν πατέρα του, ἂν εἶχε δώσει μεγαλύτερη προσοχὴ στὰ λόγια ἐκείνης τῆς ἐξαδέλφης του.

Ἀπὸ τότε δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ εἶχε πάθει ἕνα εἰ-

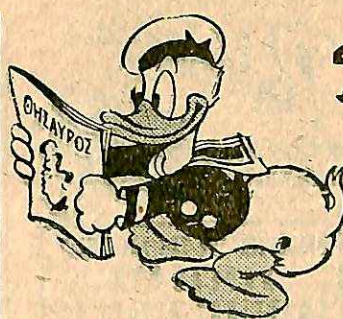
δος νευρασθενείας καὶ ἀνθρωποφοβίας μαζί. Ἄδικα οἱ συγγενεῖς του ποὺ εἶναι μάλιστα κατὰστατοι, προσπάθησαν μὲ διάφορες θεραπείες νὰ τὸν γιὰτρεύουν. Ἐλεγε διαρκῶς σ' ὅλους ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν τιμωρήσῃ καὶ θὰ ταφῇ κι' αὐτός ζωντανός! Γι' αὐτὸ εἶχε παρακαλέσει ἰδιαίτερως ὅλους τοὺς γνωστούς νὰ ἐξακριβώσουν πρῶτα μὲ προσοχὴ τὸν θάνατό του πρὶν τὸν θάψουν. Εἶχε δώσει δὲ στὴ μητέρα του ἐγγράφους ὁδηγίες γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν μὲ βεβαιότητα ἂν εἶχε πεθάνει πραγματικά.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τίς ὁδηγίες τοῦ αὐτοῦ καὶ μάλιστα ἀκόμη σχολαστικώτερα προσέβησαν οἱ δικοὶ του νὰ ἐξακριβώσουν τὸν θάνατό του, ὅταν ἐδῶ καὶ δεκαπέντε ἡμέρες πέρασε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς. Δύο δὲ εἰδικοί καρδιολογοὶ καθηγηταὶ συνεψήφισαν ἀπόλυτα ὅτι ὁ Τζιάκομο ἄφησε τὸ μάταιο αὐτὸ κόμμα ὀριστικά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ λεπτομερῆ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασι ποὺ κράτησε μισὴ ὥρα.

Μὲ ῥοπή τὴ συνείδησί τους οἱ συγγενεῖς τοῦ τὸν συνάδεδεσαν ὡς τὴν τελευταία του κατοικία. Ἀπὸ τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ ἡ ἐξαδέλφη του, ποὺ εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν κίνησι τοῦ νεκροῦ πατέρα του, ἀρχισε νὰ δέχεται στὰ ὄνειρά της τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Τζιάκομο, ποὺ παραπονιζόταν ὅτι δὲν κατέβαλαν κάθε προσπάθεια οἱ φίλοι του γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὸν θάνατό του. Μία ἐβδομάδα δὲ βάσταξε τὸ μαρτύριό αὐτὸ τῆς ἐξαδέλφης τοῦ Τζιάκομο, ποὺ καθημερινὰ πιέζε τις ἀρχὲς νὰ τῆς δώσουν ἀδεία γιὰ τὴν ἐκταφή.

Όταν λοιπόν, πρὸ ἡμερῶν πῆρε αὐτὴ τὴν ἀδεία, δὲν ἔφτανε ποτὲ ὅτι θὰ γινόταν ἡ αἰτία νὰ πεθάνῃ καὶ ἡ θεία της, ἡ μητέρα δηλαδή τοῦ Τζιάκομο. Ἀπὸ περιέργεια εἶχαν πᾶει πολλοὶ γνωστοὶ στὸν τάφο τοῦ Τζιάκομο καὶ εἶδαν τότε τὴν μητέρα του νὰ σωριάζεται νεκρὴ ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς, ὅταν πρόσεξε ὅτι ὁ γυῖός της ἦταν πλავισμένος στὸ ἄριστερό πλευρὸ μέσα στὸ φέρετρο.

Εἶχε ταφῇ κι' αὐτὸς ζωντανός!...

Τὸ γλέντι τοῦ Λερού

Ὁ δήμαρχος τοῦ Μενιλιμνόντων φώναζε τὸν ἀγοφύλακα Πιέρ Λερού καὶ τοῦ ἀνάθεσε νὰ μεταφέρῃ τὸ γειτονά του, τὸ Ραούλ Παντῦ, στὸ φρενοκομεῖο τῆς Πόν-Συρ-Σάρτ.

—Τὰ μάτια σου δέκατέσσερα, Λερού, μὴ σὲ σκάσῃ ὁ Παντῦ στὸ δρόμο. Εἶν' ἕνας ἐπικίνδυνος τρελλὸς καὶ μπορεῖ καὶ νὰ ἐγκληματῇ ἀκόμη ὅταν τὸν πιάσῃ ἡ κρίσι...

Ὁ Λερού καθουάχασε τὸν κύριο δῆμαρχο ποὺ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν ἐξυπανά του. Ἦταν βέβαια κοντρός καὶ βραδυκίνητος, ἤρεσε ὅμως πῶς θὰ φερνόταν στὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι. Εἶχε τὸ σχέδιό του. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μὲ πανήρια, ὅχι μὲ βίαια μέσα, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ του. ὅρεσε λοιπόν τὰ πολιτικά του ρούχα, ἄφησε τὸ δικανό του στὸ σπίτι του καὶ πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ τρελλοῦ, σὰν ἕνας ἄπλος πολίτης.

Ὁ Παντῦ, ποὺ εἶχε ὀκρυώσει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του μ' ὅλα του τὰ ἐπιπλά, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε σπάσει ὅλα τὰ γυαλικά, ποὺ βόηκε μπροστὰ του, τοῦ φώναζε ἀπὸ μέσα θυμωμένος:

—Ἀσε με τώρα, ἔχω δουλειά. Τί με θέλεις;

—Ἀκούσε με, Παντῦ, τοῦ εἶπε ὁ Λερού, ὁ δήμαρχος σήμερὰ μούδωσε ἀδεία καὶ εἶμαι ἐλεύθερος. Ἦρθα λοιπόν νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε νὰ πιούμε κανένα ποτηράκι, σὰν δύο καλοὶ φίλοι.

Ἡ πρότασι τοῦ Λερού φαίνεται πὼς καλάρωσε στὸν Παντῦ, γιὰτὶ ἔδωλε τὰ ἐπιπλά ἀπ' τὴν πόρτα κι' ἄφησε τὸν ἀγοφύλακα νὰ μῇ μῇ μέσα. Χαίρετιστα καὶ μὲ τίς πιὸ φιλικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἔπειτα ἔφυγαν.

Όταν ἔφτασαν στὴν Πόν-Συρ-Σάρτ ἔκαναν μιὰ βόλτα σ' ὅλες τίς θαβέρνες γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὸ κρασί τους. Κάποια στιγμή, ὁ Λερού, βλέποντας

Σύθιμη Ἱστοριογλα

μαζί σκεδὸν ἀγκαλιασμένοι. Ὁ Λερού μιλοῦσε στὸν Παντῦ σὰν νάχε νὰ κανὴν μὲ τὸν πιὸ νυνωστικό ἀνθρώπο τοῦ κόσμου κι' ὁ Παντῦ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὄρος.

Γύρισαν μαζί ὅλες τίς θαβέρνες τοῦ Μενιλιμνόντων. Τὸ σχέδιό τοῦ Λερού ἦταν νὰ μεθύσῃ τὸν Παντῦ κι' ἔτσι νὰ τὸν μεταφέρῃ πρὸ εὐκόλα στὸ φρενοκομεῖο. Δὲν λυπήθηκε λοιπόν τὰ ἔξοδα γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ του. Ὅλο κερνοῦσε τὸν Παντῦ, ποὺ εἶχε ἔρρει πιά στὸ κέφι. Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα. Ἦταν τὸ τραῖνο.

—Δὲν πάμε στὴν πόλι, εἶπε ὁ Λερού, νὰ συνεχίσουμε ἐκεῖ τὸ γλέντι μας; Ἐγὼ πληρώνω.

— Τρελλάθηκες; ἔκανε ὁ Παντῦ.

—Ἐλα τώρα, δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀρνήσῃς αὐτὴ τὴ χαρὶ!

—Καλὰ, πάμε γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ κατήρι.

Πῆγαν στὸ σταθμὸ κι' ὁ Λερού ἔβγαλε δύο εισιτήρια.

—Ποῦ πᾶς, Λερού; τὸν ρώτησε ὁ σταθμάρχης.

—Πᾶω στὸ Πόν-Συρ-Σάρτ γιὰ νὰ κλείσω στὸ φρενοκομεῖο τὸν φίλο μου τὸν Παντῦ! ἀπάντησε ὁ Λερού, κλεινώντας τὸ μὰτι στὸν Παντῦ, ποὺ ἔσκαψε στὰ γέλια.

—Πάντα χωρατατζῆς εἶσαι μωρέ Λερού, φώναξε ὁ Παντῦ.

Στὸ ταῖδι ἔκαναν ὅλους νὰ εὐθυμίσουν. Εἶχαν πάρει κι' ἕνα μπουκαλί κρασί καὶ συναγινόνταν ποῖός θὰ πῇ πιὸ πολὺ. Ὁ Λερού κάθε τόσο ἔλεγε στοὺς συνταξιδιώτες, δείχνοντάς τὸν Παντῦ:

—Τὸν βλέπετε αὐτόν; Εἶν' ἕνας ἐπικίνδυνος τρελλὸς καὶ πᾶν νὰ τὸν κλείσω στὸ φρενοκομεῖο τῆς Πόν-Συρ-Σάρτ!

Ὅλοι διασκέδαζαν μὲ τ' ἀστεία, ἀλλ' ὁ Παντῦ πρὸ πολλοῦ ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Όταν ἔφτασαν στὴν Πόν-Συρ-Σάρτ ἔκαναν μιὰ βόλτα σ' ὅλες τίς θαβέρνες γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὸ κρασί τους. Κάποια στιγμή, ὁ Λερού, βλέποντας

«Ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος στὴ φουροτοῦνα φαίνεται!...» (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 1

Διδάσκει προσωπικῶς ὁ Διευθ. τῆς Σχολῆς Κ. Κ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ

Ἡ εἰδικωτέρα καὶ συστηματικώτερα ἀνεγνωρισμένη Σχολὴ Ἑνῶν (Γλωσσῶν, Λειτουργίας ἀπὸ 24 ἔτη).

Τὸ θαυμασιώτερον καὶ τελειότερον σύστημα διδασκαλίας ἑνῶν γλωσσῶν μὲ ἀπαιτήτων προφορᾶν.

Ἀπὸ τοῦ δευτέρου μαθήματος ὁ σπουδαστὴς ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ, ἐντὸς δὲ τριῶν μηνῶν δύναται νὰ συνδιαλέγεται ἐφ' ὅσονδήποτε ζήτημα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου.

Διδακτὰ: Διὰ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα ὁρ. 40 χιλ. μηνιαίως. Διὰ καθημερινὴν διδασκαλίαν ὁρ. 70 χιλ. μηνιαίως.

Οἱ ἐγγραφόμενοι κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου, θὰ καταβάλωσι τὰ ἴδια διδάκτρα καὶ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

Γιὰ ἕνα κομμα στὸ δικαστήριό!...

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἕνας γιαντὸς κατήγγειλε τὸν διευθυντὴ μιὰς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος γιὰ τὴν παραλείψι ενός κομματιοῦ σὲ μιὰ δημοσίευσί του.

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ διαβεβαίωσι θεραπείας ποὺ ἦταν γραμμένη ὡς ἑξῆς:

«Δηλῶ ὅτι ἐθεραπεύθην ἐντελῶς, ἀφοῦ ἔφθασα εἰς τὰ πρῶτα τοῦ θανάτου (!) λαβὼν ἑξ' ἑαυτοῦ τοῦ φαρμάκου σας».

Ἀπὸ ἀπροσεξία ὅμως τοῦ λινοτύπη καὶ ἀδελφείας τοῦ διορθωτοῦ, εἶχεν παραλειφθῇ τὸ κομματιοῦ, ποὺ ἄλλαξε τελείως τὴν φράσι. Ἐτσι, ἕνα κομματιοῦ πορεῖ νὰ ῥοδηγήσῃ στὰ δικαστήρια!...

Μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα

Ἐνα παλὸ χρονικὸ ἀναφέρει ὅτι ἡ Βασιλισσα τῆς Νεαπόλεως Ἀδελαΐς, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, ἔπλενε τὰ χέρια της μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, τὸ πρόσωπό της κατὰ τίς μεγάλες χριστιανικὲς εορτὲς καὶ τὸ σῶμα τῆς ποτὲ.

ΜΑΞ ΦΙΣΕΡ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΟΡΕΠΤΙΚΩΝ
ΠΡΟΤΟΝΤΩΝ
Ι.ΓΙΩΤΗ
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΣΩΚΡΑ-
ΤΟΥΣ 27 ΤΗΑ 26.727

ΟΙ κάτωθι στρατιώτες ε-
μας ζητούν άλλαχρησρία με Έλ-
ληνίδες: Πετρώριος Σαμαρτζής,
Σταθίος Γεωργίου, Νάκος
Σάββας Μιχαηλίδης, 13ος Λόχος
593 Τ. Εύζωνας, Σ.Τ.Γ. 919Γ.
Ίωάννης Μπέλλας, 724 Τ. Μηχα-
νικού, Σ.Τ.Γ. 905. Κώστας Πε-
θελεκίδης, Δ. Δσιέων 19 Σ.Π.,
Σ.Τ.Γ. 920Α. Κωνστάντinos Ζάρρας
625 Τ.Π. 1ος Λόχ. Β.Σ.Τ. 900Α.
Κυριάκος Βούρτσας 398 Σ.Κ.Α.,
"Ιλη Δσιέως, Β.Σ.Τ. 904. Στυ-
λιανός Παλαμίδης, 219 Τ. Προ-
καλύψεως, Λόχος Διοικησεως Σ.
Τ.Γ. 927. Νικόλαος Κοκάρης, Έ-
λευθερίος Κεφάλλας και Σωτήρι-
ος Τόπας 758 Α.Ο.Μ., Β.Σ.Τ.
900. Παναγιώτης Τριανταφύλλου
415 Σ. Ν., Β.Σ.Τ. 902 Κωνίτι-
νος Κόκκαλης Σ.Ε. 398 Σ.Κ.Α.,
Β.Σ.Τ. 904. Εύαγγελος Παπαγε-
ωργίου, ΚΕΤΕΓΕΤ Ση "Ιλη, Β.
Σ.Τ. 902. Πέτρος Μαρτιάδης, Κ.
Ε.Ν. Καλαμών, "Αναρρωτήριον,
Σ.Τ.Γ. 909Δ. "Αλέξανδρος Κα-
θούρας, Σπυρίδων "Ανστασιάζης
και "Αθανάσιος Παπαγεωργίου,
151 Σ.Μ. Πυρ(κ)ού, 111 Μοίρα,
Β.Σ.Τ. 901. Κωνστ. Παπαχρή-
στου, 715 Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 900Α.
Μιχαήλ Κορνηλάκης, Σχολή (Αθ)
κών Πυρ(κ)ού, Πυρ(κ)ία Δσιέως,
Β.Σ.Τ. 902. Δημ. Γλεουσής και
Νικ. Δημητράκης, 725 Σ.Ε., Β.
Σ.Τ. 904. Ίωάννης Κούσης Κ.
Ε.Τ. 111 "Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. Μίλ-
τος Βογιατζής, 102 Σ.Π.Π. 1η
Μοίρα, Σ.Τ.Γ. 914Γ. "Αντώνιος
Λάλλας Κ.Ε.Π. 5η Μοίρα, 18η
Πυρ(κ)ία, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώ-
της Χριστοφορίδης, 110 Πτέρυ-
γος Μάχης, Β.Σ.Τ. 904. Κ. "Ανγα-
νωστόπουλος, 21ον Σ.Π., Σ.Τ.Γ.
920Β. Δημήτριος Δούτσος, 9ον Σ.
Τ. "Ιππ., Β.Σ.Τ. 900. Εύαγγελος
Γιαννιτός, Κ.Ε.Τ. 2ος Λόχος, Β.
Σ.Τ. 902. Γεώργιος Κυριακόπου-
λος, 9ον Σ.Τ.Ι., Β.Σ.Τ. 900. Θε-
όδωρος Λάγιος, 1ον Σμήνος Μ.
Κ.Τ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902. 123 Π.
Τ.Ε. Γεράσιμος "Ανδρεάτος και
"Ελευθέριος Παπαδόπουλος, 783
Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Μπάμης Πα-
παθεοδοίου και Κωνστ. Δολατζής
Σ.Τ.Γ. 917Β. Ίωάννης Τριφίνο-
πουλος, 427 Τ. Δσιέων, 1ος Λό-
χος, Σ.Τ.Γ. 913. "Ανδρέας Νικο-
λάου, Κ.Ε.)Κ.Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902.
Γεώργιος Χαλδής, 203 Τ. Προκα-
λύψεως, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922.
Γεώργιος Παρχαρίδης 224 Τ. Προ-
καλύψεως, 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ.
900. Κωνστ. Λαζαρίδης, 710 Τ.
Μ., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916. Ίω-
άννης Καραγιάννης και Παναγιώ-
της Σπύρος, 724 Τ. Μηχανικού,
1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Θεόδω-
1ος Λόχος, Δημητρίου Κε-
ρο Χονδρογιάννης, "Αντώνιος Παρβος,
ραμαρτζής και "Αντώνιος Πάρβος,
783 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Πάνος
Παπαδόπουλος, Μ.Ε. Πτέρυγος,
110 Πτέρυγος Μάχης, Β.Σ.Τ. 904.
Στυλιανός Οικονομίδης Μ.Σ. Βέ-
σεως, 110 Πτέρυγος Μάχης, Β.Σ.Τ.
904. "Αλέξανδρος "Ολύμπιος, Μ.
904. "Αλέξανδρος 110 Πτέρυγος
Ε. Πτέρυγος, 110 Πτέρυγος Δι-
ονυσίου, Β.Σ.Τ. 904. "Ηλίας Διονυσίου-
πουλος και Νικόλαος Πολυχρονόπου-
λος, 510 Α)Τ. Λόχος, Β.Σ.Τ.
903.

— Ήσυχονα, κυρίστε πίσω στην κάμαρα! φώναζε. Και τὴ σκάλα τὴ φυλάει οἱ αστυνομικοί...

— Βλάκα! τοῦ εἶπε ὁ Κόνελ. Γιατί δὲν πυροβόλησες τὸ σκοπὸ, νὰ μὰς ἀνοίξεις τὸ δρόμο; Τώρα θὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους καὶ χαχῆκαμε!...

— Ἄν ἀνοίξουμε δρόμο μὲ τὰ πιστόλια, δὲν θὰ γλυτώσουμε τὴν κρεμάλα, παρατήρησε ὁ Σμιθ.

Καὶ κλειδῶσε τὴν πόρτα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα ἀκουστήκαν βαρεῖα βήματα στὴ σκάλα. Κατόπιν κάποιος χτύπησε δυνατὰ.

— Ἐν ὄνόματι τοῦ νόμου, φώναξε, ἀνοίξτε ὅσο εἶναι ἀκόμη καρόσι!...

Μὰ ὁ Κόνελ ἔρεθισμένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ, ἔγινε κατακάκινος ἀπὸ τὴ λύσσα τοῦ καὶ πυροβόλησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀκούστηκε μὴ πνιγμένη κραυγή. Ἐπειτα ὁ γδούπος ἐνὸς σώματος, πού κατακυλούσε στὴ σκάλας...

— Μπράβο σημάδι! Τὸν ἔφαγες! παρατήρησε ὁ Σμιθ.

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ πάλι ἀκουστήκαν βήματα στὴν σκάλα. Μία ἄλλη φωνὴ τοὺς φώναζε ἐπίσημα:

— Σμιθ, παραδόσου! Ἐxeis τὸ λόγο μου ὅτι θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σένα!...

— Καὶ γιὰ τὸν Κόνελ; Γιατί δὲν μιλάς γι' αὐτόν; ῥώτησε τὸν αστυνομικὸ ὁ Σμιθ.

— Αὐτὸς υπέγραψε τὴν καταδίκη τοῦ μὲ τὸν φόνο πού ἔκανε! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ὁ Κόνελ εἶναι σύντροφός μου! "Ἡ κι' οἱ δυὸ μαζί ἢ κανεῖς μὰς! φώναξε ἐκνευρισμένος ὁ Σμιθ. Καὶ νὰ ἡ ἀπάντησί μου!

Πυροβόλησε πολλές φορές στὴν πόρτα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως κανεῖς δὲν κατακυλῶσε στὴ σκάλας...

— Τώρα εἶναι προεχθικὸ κι' ἔχουν πιάσει τὶς γυνῖες, εἶπε ὁ Σμιθ.

Ἐταί ἄρχισε μὴ σκληρὴ μάχη μεταξὺ τῶν δυὸ γκάνγκστερς καὶ τῶν αστυνομικῶν, πού τοὺς εἶχαν κυκλώσει. Τοὺς πυροβολοῦσαν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀντικρῖνου σπιτιοῦ. Κάθε φορὰ πού τολμοῦσε

κανεῖς νὰ ξεμυትῃ, δεχόταν μὴ βροχή ἀπὸ σφαῖρες.

— Πάρε κι' εὐὲν ἓνα πιστόλι καὶ ρίχνε! φώναξε ὁ Σμιθ στὸν Μύλλερ. Μὴ διστάζης, γιατί θὰ σὲ σκοτώσω!

Ὁ Μύλλερ πῆρε τρέμοντας τὸ γεμάτο πιστόλι, μὰ δὲν κατάφερε νὰ τραβήξῃ τὴν σκανδάλη. Οἱ δυὸ γκάνγκστερς, μεθυμένοι ἀπὸ τὴν μπουζιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ, τὸν εἶχαν ἔκχασει. Ἀδείασαν τὶς σφαῖρες καὶ τῶν τεσσάρων πιστολιῶν πού εἶχαν μαζί τοὺς καὶ τέλος τὰ πέταξαν μὲ λύσσα κατὰ γῆς. Τότε θυμώθηκαν τὸ Μύλλερ.

— Πλὴς μου, ἀνίκαμε, τὸ πιστόλι! φώναξε ὁ Κόνελ. Σοῦ εἶναι ἀπορῶτο.

Ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ὅμως ὁ Μύλλερ κατάλαβε ὅτι ἡ πρώτη σφαῖρα θὰ ἦταν γι' αὐτόν καὶ τὸ ἐνστικτὸ τῆς αυτοσυντηρήσεως τὸν ἔκανε ἔσφινκα νὰ πάρῃ θάρρος:

— Ἄν κανὲς ἓνα βῆμα, θὰ σὲ σκοτώσω! φώναξε τὸν Κόνελ.

Τὸ πιστόλι, ὁ Μύλλερ τότε δίκως νὰ τὸ καταλάβῃ, πῆρε τὴν νεκρὸς, ὁ Κόνελ δέχθηκε τὴν σφαῖρα στὴν καρδιά κι' ἔπεσε ἦταν γιὰ ὁ ἴδιος. Εἶχε ρίξῃ τὴν πρώτη πιστόλι, εἶχε σκοτώσει τὸν πρῶτο ἄνθρωπο! Εἶχε πάρει πιά τὴν "κρυάδα".

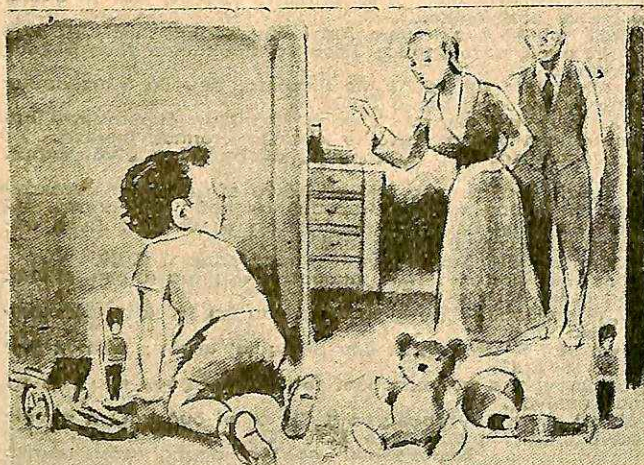
— Ἡ σειρά σου Σμιθ! εἶπε στὸν ἄλλο γκάνγκστερ. Μάζεψε τ' ἔτοι ὅτι παραδίνωσάσε!...

Ὁ Σμιθ, πῶ ψυχραῖμος, ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ μικρὸς Μύλλερ, ἀναζητώντας τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ πιστόλι.

— Τώρα, τοῦ εἶπε πάλι ὁ Μύλλερ, προχώρει μπροστά! Ἀνοίξτε τὴν πόρτα, κατέβα τὴ σκάλα!

Ὁ Σμιθ τότε βέβαιος τὴ στιγμήν κατάλληλην. Ἐκανε νὰ πημικρὸς τὸν πυροβόλησε ἀμέσως καὶ τὸν ἔφερε στὸν τόπον. Ἐκομῃ, προχώρησε θριαμβευτικὰ τὸ πιστόλι τοῦ, πού κάπνιζε ἀσπὴ καὶ μὴ ριπὴν αὐτομάτου ὅλῃ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμήν ἀκούστηκε σφαῖρες στὸ στήθος καὶ κυλιόσκει χάρη αἱμοφύρτος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀτυχοῦ Μύλλερ εἶχε μὴ ἔκφρασι ἐκπλήξεως καὶ πίκρας καθὼς ἔσφυχνόσε. Τὸν εἶχαν σκοτώσει οἱ αστυνομικοὶ χωρὶς νὰ ζέρουν τὴ εἶχε συμβῇ...

«Ελα, κάνε γρήγορα! Δεν μπορούμε να σε περιμένουμε να τελειώσεις τα παιχνίδια σου!...»

Το πρόβλημα της ανατροφής των παιδιών

Δεν είναι σήμερα χειρότερα από άλλότε

Β'.

Αφού καθοδηγήσαμε στο προηγούμενο τεύχος μας τους γονείς πώς θα βοηθήσουν την ανάπτυξη της προσωπικότητας των παιδιών τους, από την κοιλία τους ως το δεύτερο χρόνο της ζωής τους, ας προχωρήσουμε τώρα στις μεγαλύτερες ηλικίες:

Τριών έως επτά ετών. — Το κυριότερο χαρακτηριστικό αυτής της περιόδου είναι η ανάπτυξη της πρωτοβουλίας. Το παιδί έχει τώρα το συναίσθημα πώς είναι «κάποιος», πώς έχει τις ιδέες του και τις πραγματοποιεί. Έργο των γονέων είναι ν' απαντούν πρόθυμα σ' όλες τις ερωτήσεις του, να το ενθαρρύνουν να δημιουργήσει σχέδια και ιδέες και να τα εφαρμόζει. Βέβαια, πολλές φορές δεν είναι τόσο εύχρηστα αυτά τα σχέδια του! Το κατεβαίνει π.χ. ή έμπνευσε να χαράξει τ' όνομά του πάνω στο ροδιόφωνο, ή να συμπληρώσει με τη φαντασία του τα σχήματα του χαλιού, ή να δώσει ένα κομμάτι ψωτό στο σκύλο... Οι ατάκες αυτές χρειάζονται, βέβαια, μερικά πειθαρχικά μέτρα.

Όσο όμως, οι γονείς που δεν θ' αντιληφθούν την πραγματική σημασία αυτής της φάσεως της ανάπτυξης του παιδιού τους, μπορεί να βλάψουν σοβαρά τη δημιουργία της προσωπικότητάς του.

Ιδίως δεν πρέπει: 1) Να του λένε διαρκώς: «Ελα, κάνε γρήγορα! Δεν μπορούμε να σε περιμένουμε να τελειώσεις τα παιχνίδια σου. Ελα τώρα άμεσα».

2) Να το κοροϊδεύουν πώς «μωρου-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασάν, σχίσια, κόψια, σκροφαγώμα, εθάρμενοι καθαλά διορθώνονται δι' οφάνσεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδάζαντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κροτούμα, παλάτα και καμπαρνίτες. Ραφίον «Νέα Οικοκυμία», ΔΩΡΟΥ 56 (1ον πάτωμα). Αβελοφί ΛΩ. ΛΗ. Τηλ. 55.314.

έχουν απομακρυνθεί ποτέ απ' το σπίτι τους. Κι' αυτό συμβαίνει, γιατί τα παιδιά μ' αυτά τα ταξίδια αποποιούνται γνώστικα στοιχεία που τα βοηθούν στο ν' απομειώνουν καλύτερα όσα τους προσφέρει το σχολείο.

Το σπουδαίο για ένα παιδί αυτής της ηλικίας είναι να πιστέψει στον εαυτό του. Σεις θα του δείξετε το δρόμο που θ' ακολουθήσει γι' αυτό.

Δώδεκα έως δεκαεπτά ετών. — Εμφανικά, το παιδί σας έγινε ακατάστατο. άρ- γω, άπρόσεκτο. Βρίσκετε πώς σας αβγαδιάζει, πώς χειρότερεύει αντί να καλύτε- ρεύει.

Οι ειδικοί αποδίδουν αὐ- τή τη μεταβολή του στην τσαμπαλίσια αβεβαιότητά του. Αναρωτιέται τώρα: «Τί εί- μαι; Τί θα γίνω; Τί περι- μένουν οι άνθρωποι από μέ- να; Πόσο πρέπει να τους εμπιστευώμαι ή να τους πο- λεύω;»

Θάλεγε δηλαδή κανείς πώς ξαναπρινάζει μια βρε- φική περίοδο. Στην πραγ- ματικότητα όμως, άσπίζει για πρώτη φορά να βλέπει μέσα στον εαυτό του, να έ- ξελεγγυί τον εσωτερικό του κόσμο.

Έχουν άδικο οι μεμφί- μοιροι που κρινίζουν πώς «χαλάσανε» τα σημερινά παιδιά. Πραγματικά, δεν είναι ούτε καλύτερα ούτε χει- ρρότερα απ' όλα τα προη- γούμενα.

Στην ηλικία αυτή, το σχολείο εξακολουθεί να τους φέρνεται σαν νάναι άκούη μικρά παιδιά. Οι γονείς πάλι τα βρίσκουν πολύ μι- κρά για σοβαρή εργασία, πολύ μεγάλα για «παιδια- ρίσματα», πολύ άπειρα για να κάνουν κατ' έργο. Και τους δημιουργούν έτσι σύγ- χισι και αβεβαιότητα.

Να μερικές πολύτιμες συμβουλές, για τους γονείς που έχουν παιδιά αυτής της ηλικίας:

1) Δίνετε τους σιγά-σι- γά έλευθερία, λίγη-λίγη. Εί- ναι πρωτίστως αυτό, πα- ρά να τ' αφίστετε μεμιάς ύ- περβολικά έλευθερο, κι' ύ- στερα ν' αναγκασθείτε να τους μαζέψετε πάλι τα λου- ριά.

2) Αναθέτετε τους δου- λειές που να μπορούν να τις κάνουν.

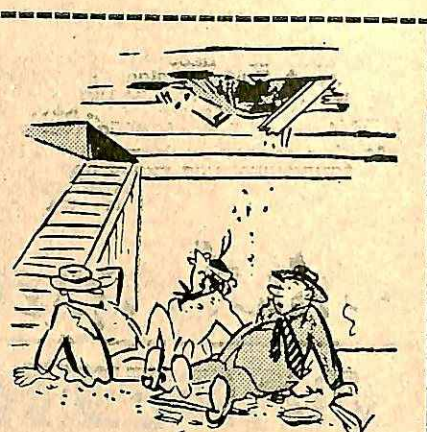
3) Παροτρύνετε τα να παίρνουν αποφάσεις — κα- λές ή κακές.

4) Συζητήτε μαζί τους τί μπορούν και τί δεν υπο- ρούν να κάνουν, χρησιμοποιή- ητε λογικά επιχειρήματα και ακούτε προσεκτικά τα δικά τους.

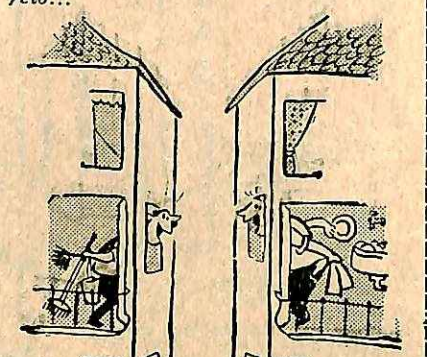
5) Ελαττώστε τις απα- γορεύσεις σας, όταν όμως πρέπει να πάτε «όχι» για κάτι, κρατήστε στάσι στα- θερά.

6) Παροδεχθείτε ότι μπο- ρεί νάχουν γνώμες πολύ ι- σχυρές, και μη θυμώνετε γι' αυτό στις συζητήσεις σας μαζί τους.

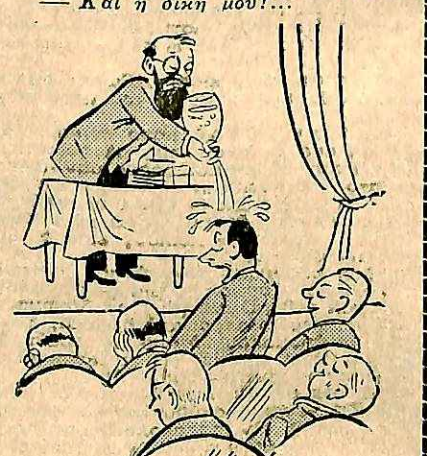
Αυτές είναι οι γενικές γραμμές συμπεριφοράς για τους γονείς, που θέλουν να βοηθήσουν τα παιδιά τους στις προσπάθειές τους και να τους πόλειάνουν το δρό- μο.

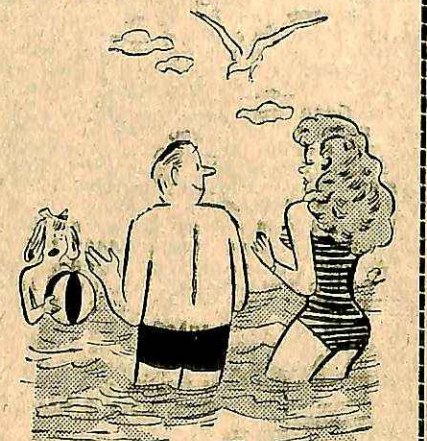
Ο ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΗΣ
— Κι' αυτό εδώ είναι το ύπο- γείο...

— Η γυναίκα μου βγήκε έξω!
— Και η δική μου!...

— Να σε μάθω εγώ να κοιμάσαι, όταν μιλώ!...

Η μικρούλα: «Ελα, θείε, να παίξουμε! Δεν σ' ενδιαφέρει πια ή μπάλια μου;...»

Το «Ινδιάνικο» ΤΕΝΝΙΣ

Συνδυασμός πυγμαχίας, τέννις, πάλης, και καυγᾶ ταβέρνας!

Ενα μεγάλο πλήθος από ερυθροδέρμους ήταν καθισμένο κυκλικά γύρω σ' ένα μεγάλο λειβάδι. Τα άπαθη πρόσωπά τους δεν φανέρωναν την ανυπομονησία, με την οποία περίμεναν να παρακολουθήσουν ένα παιχνίδι «ινδιάνικο τέννις» μεταξύ των καλύτερων παλληκαριών της φυλής και μιας ομάδας Γάλλων εμπόρων. Μέσα δε στις πολυχρωμες κουβέρτες τους, οι ερυ- θρόδερμοι είχαν κρύψει τα όπλα τους...

Κάτω απ' τα εχθρικά βλέμματά τους, οι λευκοί επισκέπτες της άγριας χώρας τους, μπήκαν στο γήπεδο, άποφασισμένοι να παίξουν το πικρό αυτό ποτήρι, να παί- ξουν δηλαδή το σκληρό και άπανθρωπο «ίν- διάνικο τέννις», για να διευκολύνουν τις σχέσεις τους και το έπικερδες εμπόριό τους με τις φυλές των ερυθροδέρμων.

Η ομάδα λοιπόν των 'Ινδιάνων μπήκε κι' αυτή στο λειβάδι, αφού πρώτα βουτή- χτηκαν οι ρακέττες τους στο νερό ενός γειτονικού ποταμιού κι' έγιναν οι απαραί- τητες προσευχές στους θεούς.

Αυτό συνέβαινε το 1750, όταν ο Κανα- δας ήταν ακόμα μια άπειρατη έρημις. Οι μόνοι λευκοί, που τολμούσαν να ταξιδέ- ψουν στην πρωτόγονη αυτή χώρα, ήταν με- ρικοί ριψοκινδυνόι Γάλλοι έμποροι, που διέσχισαν τα δάση και άλλάξαν τα προί- όντα τους με προϊόντα των ερυθροδέρμων. Οι 'Ινδιάνοι τους ανέχονταν, αλλά ή φίλια τους δεν ήταν ποτέ σίγουρη.

Καθώς οι δύο ομάδες ήταν παρατετα- γμένες, έτοιμες ν' αρχίσουν το «τέννις», οι Γάλλοι με δυσκολία συγκρατούσαν την ψυ- χραιμία τους και μια έντονη επιθυμία να το βάλουν στα πόδια. Και δεν είχαν ά- δικο...

Ο μάγος της φυλής πρόφερε μερικές ι- ερές φράσεις και πέταξε ανάμεσα στις δύο ομάδες μια μικρή πέσινη μπάλλα παρα- γεμισμένη με τριχές αλόγου. Οι αντίπα- λοι ώρμησαν. Ένας Γάλλος κατάφερε να λαι ώρμησει. Ένας 'Ινδιάνος με τη ρακέττα του «αί άρπάξε τη μπάλλα με τη ρακέττα του και ώρμησε προς το τέρμα — δυό δέντρα στην άκρη του λειβαδιού.

Μά δεν πρόλαβε να κάνει μερικά βήμα- τα, όταν μια 'ινδιάνικη ρακέττα τον χτύ- πησε στο κεφάλι και τον έριξε χάμα ά- ναισθητο. Το χτύπημα δεν ήταν άντικανο- νικό. Ήταν άπολύτως σύμφωνο με τους κανόνες του παιχνιδιού!...

Την ίδια στιγμή, το λειβάδι είχε μετα- βληθεί σε άληθινό πεδίο μάχης, όπου — για ένα διάστημα — χρησιμοποιήθηκαν ά- π' τους αντίπαλους ως όπλα μόνο οι γρο- θιές, οι κλωτσιές και οι ρακέττες...

Σε λίγο όμως οι θεαταί, ξαναμ- μένοι από το θέαμα, τράβηξαν κά- τω από τις κουβέρτες τα μουσκέττα τους και ώρμησαν μέσα στο γήπε- δο, πυροβολώντας και άφηνοντας τρο- μερές πολεμικές κραγές...

Οι Γάλλοι τβόβαν στα πόδια. Το «παιχνίδι» είχε τελειώσει. Οι ξέ- νοι είχαν νικήθι με είκοσι τέρματα έναντι μηδενός και με όκτω σπα- σμένα κεφάλια!

Σήμερα, 200 χρόνια αργότερα, οι Γάλλοι και οι 'Ινδιάνοι του Κα- ναδά εξακολουθούν να παίζουν «ίν- διάνικο τέννις». Οι θεαταί βέβαια, διάνικο τέννις». Οι θεαταί βέβαια, δεν χρησιμοποιούν μουσκέττα πια! Αλλάωστε είναι έντελώς περιττά. Οι ρακέττες που κρατούν οι παίκται, ρακέττες που κρατούν οι παίκται, φτιαγμένες από άγριοδύλο, μπορούν να σπάσουν μ' ένα γερό χτύπημα το κρανίο του αντιπάλου!

Στο «ινδιάνικο τέννις» επιτρέπον- ται οι γροθιές, οι κλωτσιές, οι έφαρ- τζουνιές, τό... δαγκώμα και ή έφαρ- μόγη έλευθεράς ή Ιαπωνικής πάλης! Όλα είναι νόμιμα όταν παίζει κα- νείς αυτό το «τέννις».

Χρειάζεται μεγάλη σωματική άν- τοχή για να πάρη κανείς μέρος σ'

ένα τέτοιο άγώνα. Το γήπεδο έχει μήκος 140 μέτρων και για να πάρη τέλος το παιχνίδι, πρέπει ή μία από τις δύο όμά- δες να σημειώση 12 τέρματα. Έτσι, το «ινδιάνικο τέννις» μπορεί να κρατήση πολ- λές ώρες και συνήθως νικήται άνακηρύ- σονται εκείνοι που καταφέρνουν να σταθούν στα πόδια τους περισσότερο από τους αντιπάλους.

Το άγριο και σκληρό αυτό παιχνίδι έχει άρχισι τον τελευταίο καιρό να κατακτά την άμερικανική νεολαία. Στα περισσότερα κολλέγια, οι σπουδασταί άρχίζουν να προ- τιμούν το «ινδιάνικο τέννις» από τα άλλα άθλήματα, γιατί — όπως λένε οι ίδιοι — το παιχνίδι αυτό «δίνει πιο δυνατές συγ- κινήσεις».

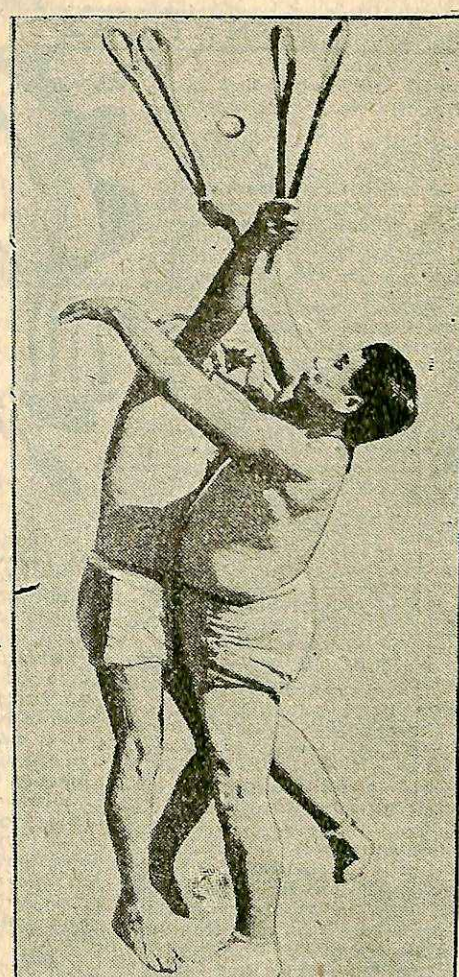
Φυσικά, σε κάθε τέτοιο μάτς, παρευρί- σκονται όλόκληρα συνεργεία πρώτων βοη- θιών, που μαζεύουν και μεταφέρουν στα νοσοκομεία τους παίκτες, που πέφτουν κά- τω από τα τρομερά χτυπήματα των ρα- κεττών.

Νά τι γράφει σχετικά ένας Άμερικανός δημοσιογράφος:

«Δεν είναι έντελώς τυχαίο το γεγονός ότι το «ινδιάνικο τέννις», το κτηνώδες αὐ- τό σπόρ, έχει ξετρελλάνει τους Άμερικα- νούς. Είναι ένας έπιτυχής συνδυασμός μα- ραθωνίου δρόμου, ποδοσφαίρου, πυγμαχίας, πάλης, τέννις και καυγᾶ ταβέρνας! Για να πάρη κανείς μέρος σ' ένα τέτοιο μάτς πρέπει να έχη κεφάλι και τράχηλο ταύρου, ταχύτητα στρουθοκαμήλου, εύλυγισία και έπιδεξιότητα πιθήκου και σκληρότητα... δεσμοφύλακος του στρατοπέδου Νταχά- ου!».

Και ό Άμερικανός δημοσιογράφος κα- τάλγει σαρκαστικά:

«Αναμφίβολος, οι άρχες πρέπει να φρον- τίσουν για τήν όσο το δυνατόν μεγαλύτε- ρη διάδοσι του χαριτωμένου αυτού σπόρ!». Το «ινδιάνικο τέννις» λοιπόν που πάει να κατακτήση τη νεολαία της Άμερικής είναι άπ' τα πιο δάβαρα κι' έπικίνδυνα παιχνίδια. Κανείς άπ' τους παίκτες που μπαινουν στο γήπεδο να... άγωνιστούν για τη νίκη, δεν μπορεί να είναι βέβαιος

Για να παίξη κανείς «ινδιάνικο τέννις», πρέ- πει να έχη κεφάλι ταύρου, ταχύτητα στρου- θοκαμήλου κι' εύλυγισία πιθήκου...

πώς θα βγη άπ' αυτό στο τέλος του παι- χνιδιού σώος, με άδίκη τη σωματική του άκεραιότητα!

Όποιοσδήποτε έχει τη γνώμη πώς το «άθλημα» αυτό είναι ήσυχο, ύγιεινό, πο- λιτισμένο και θεαματικό μπορεί να λάβη μέρος... Κοιράγιο που τόχουν αλή- θεια οι Άμερικανοί νέοι!

Το γυναικείο γέλιο

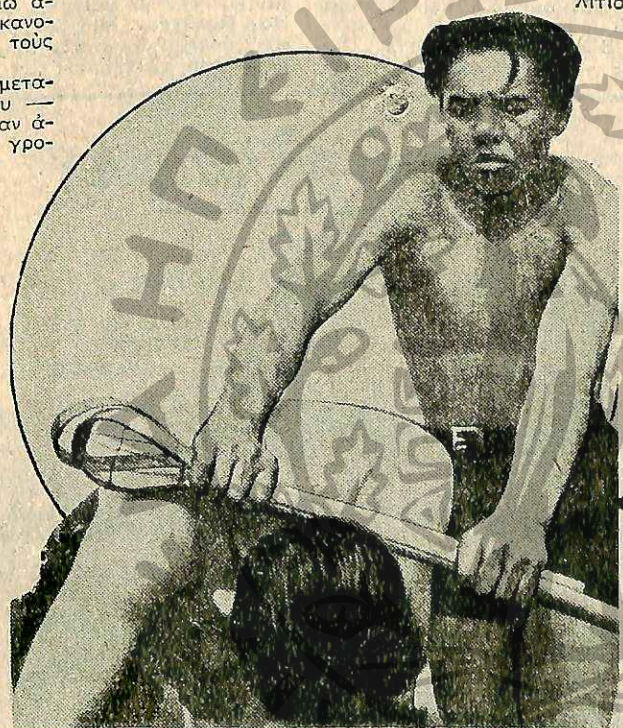
Το ότι οι γυναίκες γελάνε λιγώτερο θυρωβάδες, αλλά και λιγώτερο άναγ- χτοκαρδα από τους άντρες είναι ένα γε- γονός άναμφισήτητος. Οι γυναίκες ά- γισούν το «πλάτυ» όμηρικό γέλιο. Γε- λάνε ψεύτικα και συγκρατημένα. Ποτέ ένας συγγραφέας δεν θα γράψη ότι μία νέα ή ηλικιωμένη γυναίκα ξεκαρδιστή- κε στα γέλια. Η γυναίκα μόνο βιά- ζοντας τον εαυτό της μπορεί να γελάση έτσι.

Μερικοί γιατροί, κατά τις άρχές του 20ου αιώνας, έέγγησαν αυτό το φαινό- μενο ως έξης:

«Το «πλάτυ» γέλιο, είπαν, προκαλεί έί- αιους σπασμούς του διαφράγματος. Οι γυναίκες, λοιπόν, φορούν κορσέδες που τις έμποδίζουν να γελάσουν μ' αυτό τον τρόπο. Νά γιατί άποφεύγουν αυτό το γέλιο». Αλλά αυτή ή έέγγησι είναι ά- πλοή και χωρίς σημασία. Οι σημερι- νές γυναίκες δεν φορούν κορσέδες. Κι' ώστόσο, γελάνε το ίδιο συγκρατημένα όσο κι' οι γιαγιάδες τους.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες έρμηνεύουν ψυχολογικά αυτό το φαινόμενο.

Η γυναίκα, παρατηρούν, είναι λιγώ- τερο διαχτυική και περισσότερο συγ- κρατημένη από τον άντρα. Αισθάνεται, έέ άλλου, ντροπή για τα αισθηματά της και πρέπει να βιάση τον εαυτό της για να μόρεση να τα έκφράση, κι' ακόμα έέρει πώς το δυνατό γέλιο την άσχημι- ζει και την παραμορφώνει. Γι' αυτός λοιπόν κυρίως τους λόγους γελά ή γυ- ναίκα συγκρατημένα ενώ αντίθετα χα- μογελά συχνότερα και πιο χαριτωμένα άπ' τον άντρα.

Ένα χτύπημα με τις ρακέττες στο σέβρο είναι άρκετο για να ρίξη τον αντίπαλο άναισθητο!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μίρκα πηγαίνει στο μέρος όπου της έχουν στήσει έ- ναν θάλαμο. Οι συμμορίτες. Και, παρ' όλες τις προφυλάξεις της, αιχμαλωτίζεται απ' αυτούς. Ο πρίγκιψ Ίμαρ ανήσυχος τρομερά, βλέποντας την άγνοια της. Τέλος, φτάνει ένα γράμμα της, που του άναγγέλλει πως βρίσκεται στη διάθεση του «Ματωμένου Χεριού». Είδοποιεί άμεσα το Νάτ Πίνκερτον. Στο μεταξύ, η άστυνομία έχει περιμαζέψει τη Λίλιαν, την υπηρέτρια του Στρόφερ, που είναι ακόμη άπρωτισμένη. Ο Πίνκερτον έ- παφελείται απ' την ευκαιρία, για να τη ρωτήσει και να μά- θη πως το «Ματωμένο Χέρι» πα- ρέσυρε στην παγίδα τη Μίρκα. Μαθαίνει ακόμη ότι έχουν φυλα- κισμένη τη Μίρκα σ' ένα υπόγειο κελλί.

Σ' **20^{ον}** στο άστυνομικό τμήμα δέκα λεπτά μετά το τηλεφώνημα.

— Μπα! Ο πρίγκιψ εδώ; άπόρησε. Τι συμβαίνει λοι- πόν;

— Τρομερά πράγματα, ά- γαπητέ μου, άπάντησε ο Πίν- κερτον. Η Μίρκα Βίλιγκτον έ- ξαφανίστηκε! Είναι τώρα αιχ- μάλωτη του «Ματωμένου Χε- ριού».

— Διάβολε!... — Για να μάθουμε που την έχουν, πρέπει να συλλάβουμε το ταχύτερο το Βίλιγκτον. — Και πως θα ξέρη, αυ- τό;

— Ω, άγαπητέ μου Χόλμς! Ο Βίλιγκτον μάς κορόιδεψε! Δέν έπαψε ποτέ νάναι ο πα- ληός άνθρωπος... Ένας άπαισί- ος κακούργος, που, μόλις έ- παψε να φοβάται τη δικαιοσύ- νη, έαναγύρισε κοντά στους παληούς συντρόφους του, τους συμμορίτες του «Ματωμένου Χεριού»!

— Ά, τον άθλιο... Καλά το είχα υποπτευθώ έγώ.

— Συνεννοήθηκε λοιπόν μα- ζί τους και προσφέρθηκε να τους βοηθήσει στους άτιμους σκοπούς τους.

Κι' ο Πίνκερτον άφηγήθηκε στο Χόλμς όσα έξερμενε ήδη για το έκδυστικό γράμμα του Βίλιγκτον, για την παγίδα και για τη σύλληψη της Μίρ- κας.

— Τώρα την έχουν φυλακι- σμένη σ' ένα υπόγειο κελλί, πρόσθεσε. Που βρίσκεται το κελλί αυτό; Δέν κατώρθωσα να το μάθω απ' τη Λίλιαν.

— Ποιά είναι πάλι αυτή η Λίλιαν;

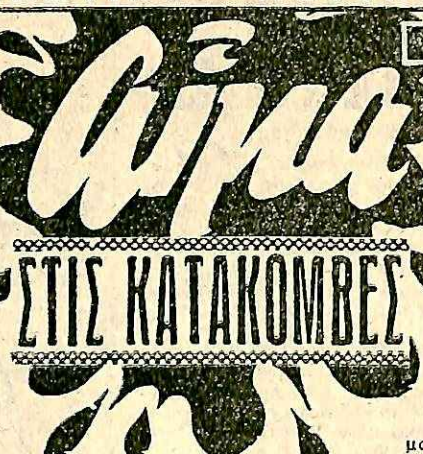
— Έν' άλλο θύμα του «Ματωμένου Χεριού». Θά σου διηγηθώ άργότερα την ίστο- ρία της... Τώρα πρέπει να βά- λουμε στο χέρι το Βίλιγκτον. Θά τον αναγκάσουμε να μάς φανερώσει το μέρος που είναι φυλακισμένη η Μίρκα... Είπες ότι έχει φύγει από χδές το βράδυ απ' το σπίτι μου;

— Ναί. Τον παρακολούθησα όμως και έξω που έχει έγκα- τασταθώ. Μπορούμε να τον συλλάβουμε, τώρα άμεσα.

— Πρέπει να πάρουμε πολ- λούς άστυφύλακες μαζί μας; — Είκοσι τουλάχιστον.

Ο Πίνκερτον έδωσε τις ά- παιτούμενες διαταγές. Στο μεταξύ, έφτασε κι' η Μαλβίνα,

ΤΖΑΚ ΛΑΪΟΝΣ

ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Ο Πίνκερτον της έμπιστευθη- κε τη Λίλιαν.

— Θά την πάρης στο σπίτι μας, της είπε, και θά την βά- λης σ' άναπαυθώ. Άύριο το πρωί, θά την ξεζάσω πάλι. — Ύστερα θά καλέσουμε ένα ει- δικό γιατρό, για να την έυνη- ση και να την ξαναφέρη στη φυσιολογική της κατάσταση.

Ο πρίγκιψ Ίντρα ζήτησε να συνοδέψη τους δυο άστυνο- μούς, που πήγαιναν να συλ- λάβουν το Βίλιγκτον. Μά' ο Πίνκερτον άρνήθηκε:

— Όχι, αυτό είναι δουλειά δική μας. Επιστρέψετε σεις στο μέγαρό σας, κι' όταν συλ- λάβουμε το Βίλιγκτον και μά- θουμε που βρίσκεται η Μίρκα, θά σας ειδοποιήσουμε.

Ο Ίμαρ δέν έμεινε περισ- σότερο. Κι' έφυγε, με το Δα- μάρα.

Άμεσα κατόπιν, ο Πίνκερ- τον κι' ο Χόλμς ξεκίνησαν, συ- νευεμένοι από είκοσι άστυ- φύλακες.

Στο δρόμο όμως, άλλαξαν σχέδιο.

— Άκουσε, Πίνκερτον, είπε ο Χόλμς, δέν βλέπω γιατί ναρ- θής και συ μαζί μου. Μπορώ έγώ μόνος μου να συλλάβω το Βίλιγκτον. Άλλωστε... έ- ρεις τί σκέφθηκε; Ο Βίλιγ-

κτον φοβάται έσένα μό- νο. Έμένα δέν με λογα- ριάζει, γιατί πιστεύει ο ήλιθιος πως είν' ά- δύνατον να τον ύποπ- τευθώ. Ίσως λοιπόν να σέ κατασκοπεύη, με- τά την άπαγωγή της Μίρκας.

— Δέν άποκλείεται. — Κι' αν σέ δη να παίρνης το δρόμο προς το κρησφύγετό του, θά εξαφανισθώ και θά μα- ταιωθώ έτσι η σύλλη- ψί του.

— Έχεις δίκη, άγαπητέ μου. Δέν το είχα σκεφθώ...

— Αν όμως βεβαιωθώ πως μένεις στο γραφείο σου, άδρα- νής, θά πιστέψω πως δέν ξε- ρεις το ρόλο που παίζεις σ' αυτή την ύπόθεση, θά γυρίση στην κρύπτη του, κι' έτσι θά έχω την ευχαρίστησι να τον συλ- λάβω.

— Συμφωνώ άπόλυτα. Φεύ- γω μάλιστα άμεσα για το γραφείο μου.

— Να με περιμένης εκεί. Θαρρώ μαζί με το Βίλιγκτον. Ν' άφίσης πόρτες και παράθυ- ρα άνοιχτά και τ' άφ' άνα- μένα, ώστε να σέ βλέπουν όλοι.

Κι' οι δυο άστυνομικοί χω- ρίστηκαν, άκολουθώντας διαφο- ρετική κατεύθυνσι καθένας.

★

Την ίδια εκείνη νύχτα, μιά ώρα πριν απ' τ' άγερόντα που άφηγήθηκαν, ο ύπέρτατος άρ- χηγός του «Ματωμένου Χεριού» μεταχειρίστηκε πάλι τη μέθο- δο του κομματιού του ψωμίου, για να διαβιβάσει το έξης ση- μείωμα στο Χάρρις—το συμ- μωρίτη που είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα άντίκρου στις φυ- λακές:

«Άπόψε θά δραπετεύσω. Ά- πασχολήστε με κάθε θυσία το Νάτ Πίνκερτον. Μιά δολοφονία π.χ. άρκεί για να τον άπομα- κρύνη απ' το τμήμα».

Ο Χάρρις πήγε άμεσα στο σημείωμα αυτό στο Φλέμινγκ.

Ναί, πρέπει να κάνουνε μια δολοφονία, συμφώνησε εκεί- νος. Γύρισε σπίτι του, Χάρρις, γιατί μπορεί να σέ χρειασθώ ο άρχηγός. Άν βρή το τρόπο να συνεννοηθώ μαζί του, δώσε του να καταλάβη πως θά έκτε- λεσθούν οι οδηγίες του. Κι' άς ευχθούμε να έπιτύχη το σχέδιο της δραπετεύσεώς του!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ

Α'

Άπό μισή ώρα τώρα, ο Νάτ Πίνκερτον άναπαύονταν στο γραφείο του, περιμένοντας τ' άνυπομονσία το Χόλμς. Μά δέν ήταν πεπρωμένο να διαρ- κέση πολύ αυτή η άνάπαυσί του. Ξαφνικά, ένας άστυφύ- λακας χτύπησε την πόρτα του, για να τον ειδοποιήση πως κάποιος άγνωστος ζητούσε να τον δη.

— Άς περάση, είπε ο ντέ- κτεκτίβ.

Βεβαιώθηκε, για κάθε ένδε- χόμενο, πως είχε πρόχειρο το περίστροφο του. Σέ λίγες στι- γμές, άνοιξε άρμηνικά η πόρτα κι' εμφανίστηκε ο έπισκεπτής.

— Έλάτε γρήγορα, κύριε Πίνκερτον! φώναξε. Έγινε ένα φοβικό! Τρέξτε να πιάσετε το δράστη!

Ο Νάτ δέν φάνηκε να έπη- ρεάσθηκε απ' την τόση βία και την ταραχή του. Τον κύτταξε προσεκτικά και τον βρήκε αντι- παθητικό, με ύπουλη και πονη- ρή φυσιογνωμία.

— Μά γιατί χασομεράτε, κ. Πίνκερτον; φώναξε εκείνος. Γι- ατί δέν έρχεσθε μαζί μου; Έγώ νομίζω πως δέν θάπρεπε να χά- σετε ούτε λεπτό.

— Δέν είμαστε συνήθως τό- σο βιαστικοί, άγαπητέ κύριε. Καθίστε και διηγηθήτε μου λε- πτομερώς ό,τι έέρετε. Έγώ προσωπικά άναλαμβάνω μόνο τις πολύπλοκες ύποθέσεις.

— Μά τέτοια είναι κι' αυ- τό, κ. Πίνκερτον... Ω, το κε- φάλι μου ζαλιζότανε απ' τη φοβή και τη συγκίνηση! Θά δυσκολευθώ να συναρμολογήσω τη διήγησί μου...

— Προσπαθήστε όπωσδήποτε. — Μάλιστα... Λέγομαι Κά- ρλεϋ Σμιθ. Μένω στη Χάρμπορ Στρήτ, άριθμός 5. Έχω μιά γοπά γειτόνισσα, την Ύπετ Σίπλαντ, που δολοφονήθηκε πρό μίας ώρας.

Κι' ο Σμιθ διηγήθηκε λεπτο- μερώς πως είχε άκούσει μιά φωνή, είχε τρέξει στο δωμάτιο της γειτόνισσας του και την είχε βρή να πλέη στο αίμα της. Ο ντέκτεκτίβ τον κύτταξε πα- ράξενα.

— Είναι συγγενής σας ή σκο- τωμένη κι' ένδιαφέρεσθε τόσο πολύ; τον ρώτησε.

— Όχι, κ. Πίνκερτον. Μά ποιος δέν έξεγείρεται από μιά δολοφονία;

— Πολύ καλά... Θά πάμε ό- μως πρώτα στην άστυνομία της περιφέρειας σας, να τους ειδο- ποιήσουμε για το έγκλημα. Εί- ναι τυπική ύποχρέωσί μου.

— Μά θά χάσετε πολύτιμη ώρα, κι' ο κακούργος θά ξε- φύγη.

— Είν' άνόητο αυτό που λέ- τε. Ο δολοφόνος θάχη φύγει από τόση ώρα. Λέτε να κάθεται εκεί και να με περιμένη να τον

πιάσω; Άκούστε! Δέν θά με διδάξετε σεις τί πρέπει να κάνω

Ο Σμιθ έσκυψε το κεφάλι του και δέν έφερε πιά αντίσ- ροσι.

Σέ λίγο, οι δυο άντρες διευ- θύνονταν προς το άστυνομικό τμήμα της περιφέρειας όπου εί- χε γίνει η δολοφονία. Ο Πίν- κερτον πρόσεχε το συνοδό του, γιατί η στάσι του του φαίνό- ταν ύποπτη.

Ξαφνικά, μ' ένα πλάγιο πύ- δημα, ο Σμιθ άπομακρύνθηκε απ' τον Πίνκερτον και χάθηκε στα δαιδαλώδη δρομικά μιάς φταινογειτονιάς.

Ο ντέκτεκτίβ δέν παραξενεύ- τηκε πολύ. Σταμάτησε και ψι- θύριξε:

— Καλά το φανταζόμουν έγώ πως πρόκειται για κάποιο τέ- χνασμα!

Όστόσο, συνέχισε το δρόμο του, πήγε ως την άστυνομία κι' άνέφερε το γεγονός στον άξιο- ματικό της ύπηρεσίας. Πήρε ύ- στερα μαζί του τρεις άστυφύ- λακες και πήγε στον άριθμό 5 της Χάρμπορ Στρήτ.

Βρήκε την πόρτα κλειστή. Χτύπησε, αλλά δέν πήρε άπάν- τησι. Διέταξε τότε τους άστυ- φύλακες να σπάσουν την πόρ- τα. Μπήκαν όλοι σ' ένα βρώμι- κο διάδρομο. Πάνω σέ μιά πόρ- τα διάβασαν τ' όνομα «Κάρ- λεϋ Σμιθ». Ύστερα ο Πίνκερ- τον άνοιξε την πόρτα της αντι- κρυνής κάμαρας. Καί σταμά- τησε στο κατάφλι, σαν άπολι- θωμένος.

— Δίkhο είχε αυτός ο άνθρω- πος! ψιθύρισε. Δέν μάς είπε ψέματα.

Στην άθλια εκείνη κάμαρα, κειτόταν στο πάτωμα το πτώ- μα μιάς γοπάς, ντυμένη με βρώμικα κουρέλια. Το κεφάλι της έπλεε στο αίμα. Της είχαν κόψει την καρωτίδα.

— Άς την άφίσουμε όπως είναι, είπε ο Πίνκερτον. Άύριο το πρωί, ειδοποιούμε τον ία- ττροδικαστή.

Στο μεταξύ, παρ' όλη την προχωρημένη ώρα, είχαν συγ- κεντρωθώ όρκετοι περιεργοί έ- ξω απ' το σπίτι όπου είχε συμ- βή το φοβερό δράμα. Ο Πίν- κερτον εμφανίσθηκε στο κατά- φλι και ρώτησε αν ήξερε κανείς τη δολοφονιήνη.

— Έγώ τη γνώριζα, δήλωσε μιά γυναίκα. Μένω εδώ κοντά, στο διπλανό σπίτι.

Ο Πίνκερτον την πήρε μέ- σα κι' άρχισε να την άνακρινν. Έμαθε πως το θύμα λεγόταν Μπέττυ Σίπλαντ και πως ήταν πάλμπαχη.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Ποιό είναι λοιπόν το έλάτριο αὐ- τού του έγκλήματος; Μήπως είχε έχθρους, ή δυστυχισμένη γυναίκα;

— Έχθρους; Ποιος θά την έχθρευότανε, και γιατί; Ούτε έβλεπε, ούτε άκουσε. Ήταν τυ- φλή και κουφή.

— Πάς τα πήγαινε με το γεί- τονά της, το Σμιθ;

— Πιστεύω πως δέν του μί- λησε ούτε μιά φορά. Άλλωστε, αυτός έλειπε όλη μέρα.

— Καλά. Δέν σας θέλω τί- ποτ' άλλο.

Ο Πίνκερτον μπήκε στο δω- μάτιο του Σμιθ, που ήταν τό- ρα έρημο και γυμνό.

Όρισμένως, ή ύπόθεσι εκεί- νη ήταν πολύ παράξενη. Ποιος ήταν ο Κάρλεϋ Σμιθ; Γιατί δέν ά- τον είχε συνοδέψει ως την ά- στυνομία; Μήπως ήταν ο ίδιος δράστης της δολοφονίας; Μά

ΑΠΟΛΕΙΑ 10 ΠΑΠΑΓΑΛΩΝ, ΑΜΟΙΒΗ 10 ΕΚΑΤΟΜ. ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ

Έχάθισαν 10 παπαγάλοι έκ του είδους «Ψιττακός ή δεσποινί- σης», εισαχθέντες από την Νέαν Γουίνεα με μυρίους κόπους και διατυπώσεις, λόγω της ψιττακώ- σεας και οι όποιοι ήσαν έξεσκη- μένοι να λένε καθαρά: «Άγορά- σατε ένα κουτί ΚΑΛΑΣ (Κάλας) κρυσταλλικών άλως, έπιτραπέζι- ον». Διά κάθε τοιούτον παπαγά- λον που θά έπιστραφή δίδουμεν 10.000.000 δρχ. (δδός Γόρδωνος 20, Κουκάκι, Άθήναι). 5.000 000 δέ δίδουμεν εις εκείνον, όστις θά μάς τηλεφωνήση το μέρος, ό- που ευρίσκονται (τηλεφωνήσατε άμεσα στο 90-841). Ειδικά συ- νταγεία είναι έτοιμα διά την σύλ- ληψίν των. Σημειώτεον ότι τα έρ- γαστάσια ΚΑΛΑΣ είναι έπέκτα- σις των περιόφμων έργοστασίων ΣΑΠΟΛ.

Η άπώλεια των παπαγάλων έρχεται μετά την άπαγόρευσιν της ατομικής βολίδος λόγω, ως γνωστόν, της λίγιγγιδους τα- χύτητος και των κινδύνων από τους κορυφίους, και έτσι, εάν δέν βρεθούν οι παπαγάλοι, το ΚΑΛΑΣ και το ΣΑΠΟΛ θά δια- φημισθούν μόνον με την βενζινάκατον και τα μπαλλόνια.

Διατήν ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ ΣΟΚΟΛΑΔΕΙΝΗ

ΕΥΓΕΣΤΑ ΚΑΙ ΗΠΙΑ ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ

τότε γιατί τον είχε ειδοποιήσει για το έγκλημα; Θά ήταν με- γάλη και άνεξήγητη άνοησία του...

«Θά προσπαθώ να διαλευ- κών αυτό το μυστήριο!» σκέ- φθηκε ο ντέκτεκτίβ.

Έξέτασε προσεκτικά όλες τις κάμαρες του σπιτιού—σω- στες τρώγλες, ύστες και τρι- σάθλιες— χωρίς ν' άνακαλύ- ψη το παραμικρό ίχνος.

Σέ λίγο, έφτασε κι' ο άστυ- νόμος Κόνελ, ο διοικητής του τμήματος.

—Λοιπόν, κύριε Πίνκερτον, βρήκατε τίποτε το ένδιαφέρον; ρώτησε.

Ο ντέκτεκτίβ άνασήκωσε τους ώμους του.

— Η ύπόθεσι αυτή είναι πα- λυ μυστηριώδης, είπε. Ποιος εί- χε συμφέρον να δολοφονήση αυ- τή τη γυναίκα, τυφλή, κουφή και πάλμπαχη; Τί θά κέρδιζε απ' το θάνατό της;

Ο Κόνελ κούνησε το κεφάλι του.

— Βλέπω πως αυτή τη φο- ρά είμαι διορατικώτερος από σάς! είπε. Δέν άκούσατε ποτέ να μιλάνε για κάτι γρήες, ύ- περβολικά τοιγκούνες; Τέτοια θάταν κι' αυτή... Σίγουρα, θά- χε κανένα καμποδεμα κρυμμένο στο στρώμα της ή στο μαξιλά- ρι της. Κάποιος κακούργος το μυστήθηκε λοιπόν και την ξε- κανε...

— Πιθανόν ναχέτε δίκη... Σας εύχομαι καλή έπιτυχία στις έρευνές σας.

Ο Πίνκερτον άποαιρέθηκε το συνάδελφό του κι' έφυγε. Ο σκοπός του ήταν ν' άναζητήση και να συλλάβη το Σμιθ, γιατί ήταν βέβαιος πως είχε μεγάλη σχέση με το έγκλημα...

Β'

Στο δρόμο, ο Πίνκερτον συλ- λογίζονταν:

«Ως αυτή τη στιγμή, δέν ύ- πάρχει κανένα στοιχείο που να δείχνη πως είναι άνακαταμένο σ' αυτή την ύπόθεσι το «Ματω- μένο Χέρι». Κι' έγώ ένδιαφέρο- μαι άπόψε κυρίως για τη φο- βερή αυτή συμμορία. Άς άφί- σουμε λοιπόν για αύριο την ύ- ποθεσι της δολοφονίας της γρη- άς κι' άς γυρίσουμε στο γρα- φείο. Ίσως να με περιμένη έ- κεί καμιά ευχάριστη είδησις.

Όταν έφτασε στο γραφείο του, ρώτησε αν είχε φανή κα- θόλου ο Σέρλοκ Χόλμς, ή αν είχε στείλει καμιά είδοποίησι.

— Όχι, κύριε Πίνκερτον, του είπε ο αξιωματικός της ύπηρε- σίας.

Ο ντέκτεκτίβ σκέφθηκε πως ο φίλος του δέν θάχε καταρρώσει όκνη να συλλάβη το Βίλιγ- κτον. Πάντως, αν τον χρειάζό- ταν, θά τον ειδοποιούσε. Δέν είχε λοιπόν παρά να περιμένη.

— Έγινε ή έπιθεώρησι των φυλακών; ρώτησε ένα άρχιφύ- λακας.

— Μάλιστα, κ. Πίνκερτον. Άπ' τον Τόνου. Αυτός έχει ά- ναλάβει την έπιθεώρησι των φυ- λακισμένων. Και δέν κάνει βή- μα απ' τις φυλακές.

— Θαυμάσια!

— Μπορώ να σας πώ μάλι- στα πως δέν κλείνει κατί, από φόβο μήπως το σκάση κανείς κακούργος του «Ματωμένου Χε- ριού»... Το πρότεινα γι' ά- στείο να τον άντικαταστήσω για μισή ώρα, να θύμωσε τόσο, που λίγο έλειπε να με πνίξη!

Ο Πίνκερτον έβγαλε τ' ά- λια.

— Τον καμμένο τον Τόνου! είπε. Αυτός μπορεί να πάθη

ντώνονται με έτοιμα. Ήταν έπό-
μενο, άλλωστε, με τόν ρυθμό
που έπηρεε ή ζωή μεταπολεμικώς.
Αυτή ή μεγάλη ελσαγωγή ή-
ταν άπαραίτητη για ένα έξηγη-
σω στις άναγνωστριές μας τήν
σημασία που έχει τό έτοιμο ρού-
χο στό Παρίσι.

ΠΑΡΙΣΙ, Αδύνατος. (Τῆς εἰδικῆς ἀπεσταλμένης μας). — Ἡ ἐθνικὴ γιορτὴ τῶν ἑλλάνων σημεῖον συνθήκης τοῦ τέλος τῆς θερινῆς περιόδου. — Ύστερα ἀπὸ τὸ πρῶλον γένειν, ποῦ βασταίει τρεῖς ἡμέρας μὲ χοροὺς στους δρόμους, μὲ πυροτεχνήματα στὸ Σπικουάνα, μὲ ἐξαπταῖμα καὶ τραγουδιὰ, ἡ ζωὴ τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας ἐξαναρτῶν τὸν κοινωνικὸ τῆς ρυθμῶ. Μερικοὶ κακοκτετημένοι φεύγουν γιὰ διάφορες ἔξοχες καὶ οἱ ρυθμιστὰς τῆς μόδας πέφτουν στὴ δουλειὰ γιατί πρέπει νὰ ἐτοιμασοῦν τὰ φθινοπωρινὰ. Οἱ βιτρίνες ἀλλάζουν ὅχι βασιμῶδον καὶ μισά-μισὰ οἱ καλοκαίρινοι τουαλέτες παραχωροῦν τὴ θέσι τους στὰ μοντέλα τοῦ φθινοπώρου.

«Ὁ μέσος Παριζιάνος προημεθεύεται ὡς ἐπὶ τοὺς πλείστον ἐτοιμα φερόμενα, εἰς αὐτὸν ταχέως καὶ ἐπαυτοφῶρια γινώσκει πᾶσι τοῖς μεγάλοις καταστάσεσιν καὶ βρῆθαι τῆς χρηστέας ἀνάλογα μετὰ τὸ τί θέλει να εὐθελῇ. Ἐπὶ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἡμεῖς ὡς καὶ τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικὰ. Οἱ πλείους Παριζιάνους πηγύσαντο στὸς μεγάλους ραπτικῶν οἴκους, πλῆρουν ἀμύθητα ποσὰ καὶ ἐπαίρουν τὴν τουαλέττα τους, ποὺ ἦσαν μοναδικὸν μόντελ. Ἔχουν τὴν ἀποκλειστικότητα αὐτοῦ τοῦ μοντέλου καὶ ἤξευραν πόσν δὲν θὰ ἔβλεπαν ποτὲ καὶ τὸ φορῆ μίαν ἄλλην. Ὁ μέσος Παριζιάνος ποὺ ἤθελε νὰ εἶναι κομψὴ, ὑπερτα ἀπὸ ἀτέλειωτες κοῦρσες στὰ μαγαζιά γιὰ νὰ βρῇ τὸ κατάλληλον ὅψασμα, ἐπαίρει μίαν μικρὴν μεδιέστρα τοῦ σπιτί κι' ἔκανε τὸ φορεματικὴν της, τὸ ταγιερὰκι της ἀκόμῃ καὶ τὴν τουαλέττίσταν της τοῦ χοροῦ μετὰ τίποτα. Ἔτσι παρουνίζονταν πάντα καλοδοσμένη εὐδυνώντας ελάχιστα χρήματα. Μετὰ τὸν πόλεμον τὰ πράγματα ἀλλάξαν.

«Η εικόνα του αεροπλανού έκαμε τους ανθρώπους να ταξιδεύουν πλὺς πλὺς και τὸ Παρίσι γεμίει κάθε χρόνο ἀπὸ ταξιδιώτες κάθε λογῆς. Ἀπ' ὅλα τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ξεκινᾶν οἱ γυναῖκες νὰ φθάσουν στὸ Παρίσι νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴ γυναικεία μόδα και ν' ἀνακαλύψουν τέλος πάντων, πὺς ἔγκειται τὸ μυστικὸ τῆς Παριζιάννας, πὺς εἶνε πάντα κομψὴ και καλοδαλμένη.

Αυτό δημιούργησε μία έντελώς νέα κατάσταση. Οι ρυθμιστάι της μόδας σκέφθηκαν ότι έπρεπε να την ξεμεσάλλεψουν. Είδαν ότι δέν τους συνέφερε πιά τό σύστημα τών αποκλειστικών μοντέλων κι έτσι αϊτόι πρώτοι άρχισαν να λανθάνουν τουαλιέτες πανομοιότυπες πού είψ:σαν στά πέρατα της γής.

Σιγά σιγά όμως τούς μιμήθηκαν τὰ μεγάλα καταστήματα καὶ φτάσκειν στὴν ἐπικράτησι τοῦ «ἐτοιμοῦ».

ματα. Δέν θά σᾶς μιλήσω γιά τὰ παλαβά πράγματα πού βλέπω, γιά τή μεγάλη πρωτοτυπία, πού χαρακτηρίζει μερικά μοντέλα, γιατί ἀσφαλῶς δέν σᾶς ἐνδιαφέρει. Σᾶς ἐνδιαφέρει ἰδίως τὸ κομπὺ ντύσιμο, ἡ γραμμὴ, τὸ νέο σχέδιο, τὰ νέα ὀφθαλματόκια.

Ο Λαμπρέρο, ένας από τους μεγαλύτερους ρυθμιστές της μόδας. Ή-
δισε μέσα στο περιβάλλον του τα φθινοπωρινά του μοντέλα ενώ ένας
άλλος, ο Γουέλ, δημιουργεί ολοκληρωτή «κρουαζιέρ» στο Σηκουάνα
και παρουσιάζει μέσα στο πλοίο τα μαντενά του με ωραιότατα επανω-
φόρια και τιάγες.

Ὁ Λαμπερέρ ἔχει μία ἀντίληψη ἐντελῶς προσωπικῇ σχετικὰ μὲ τὸ νῦσισμὸν τῶν κορισιῶν.

Λανσάρει γιὰ τὸ φθινόπωρο ὅπλᾳ φουστανάκια ἀπὸ ζέρσεϊ ἢ φανέλλα μὲ μαρινίκα κιμονὸν μὲ κοραζὲς ἐφαρμοστάς μὲ φούστες εὐθύγραμμες ἐλαφρὰ σουρωμένες πίσω.

Γιὰ ἀπογευματὰ τὰ κοραζὲς σταυρῶνουν καὶ παρατείνονται σάν πανῶ ὥς τις φούστες.

Οι ζώνες βουτούν λίγο και είναι σαν μπάσκες. Όσο για τις τσέ-
πες, κρύβονται μέσα στις πιέτες ή τις κουφόπιέτες.

Τὰ μοντέλα που γιά τίς νέες γυναίκες είναι επίσης χαριτωμένα. Πρωτότυπα, άλλα χωρίς εξωφρενικότητες. Φοδράς πολλές, πλάσε, άλλα τό πλάσε δέν είναι τοποθετημένο γύρω-γύρω. Λίγο ήμυρσο, λίγο τίσω, ή λίγο τό κάθε πλάι. Παρουσιάζει και μερικά ζώες κορσέλες, κάτω από τίς όποιες τό κορσάκι είναι εφαρμοστό είτε μέ μαυικάκι.

Τὰ ἐπαναφόρια ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἴσους στρατιωτικούς για-
κάδες γανηρισμένους μὲ ὁμοιόμορφο βελούδο ἢ σὲ χρῶμα ποῦ ν' ἀπο-
τελῇ ἀντίθεσι.

«Άλλα είναι κατωμένα με τη γραμμή «τύμπ» που μακρύνει ακόμη περισσότερο με τη βοήθεια ενός ψηλού σταυρωτού γασκά. Ή ίσια γραμμή υπογραμμίζεται με μία διπλή σειρά κοιμητιών. Έπειτα έχομε τα άλλα επανωφόρια με το κρυφό κοιμητιό, τη γραμμή που είναι γνωστή με την ονομασία «κουβέρ-του» (τα σκεπάει όλα).

Για τ' άπογευματινά κοκέτικα φορέματα μεγάλο ρόλο παίζουν οι σικωτσέζικες ταφτάδες, που φοριούνται με έπαινονφόρια ή πτι μαντώ μονόχρωμα.

Τὰ ταγιέρ είναι ὅλα σχεδὸν κρουαζέ. χωρὶς μανικοκόλλησι, μὲ πε-
πτους ὤμους, μὲ μανίκια τρουά κάρ. Οἱ φοῦστες λιγάκι μακρύτερες,

ἀλλὰ ὄχι ὥπως τις φοροῦν στήν Ἀθήνα. Τὸ μάρκορ τῆς παριζιάνικης
φούσας ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ μάρκορ τῆς ἀθηναϊκῆς φούσας.
Πολλὲς φούσες ἔχουν κοῦμπωα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, μεγάλες τσέ-
πες στὰ πλάγια προσθετῆς, ποὺ κι
αὐτὲς γαριφιοῦναι μὲ κομπὰ.
Πολλὰ σοῦτερ δίχρωμα, μὲ τὰ
χρώματα τοποθετημένα διαγωνίως.
Ὠραϊότατοι συνδυασμοὶ ἀσπρου καὶ κόκκινου, ἀσπρου καὶ πράσινου,
κίτρινου καὶ ἀσπρου.

κίτρινο και άσπρο.

Τα μοντέλα του Γουέλτ δείχνουν άπειρα επανωφόρια κατά το πλείστον ριχτά. Μερικά έχουν λοξό κουμπωμα, ραγκλάν μανίκια, μεγάλους νιακάδες. Άλλα παρουσιάζουν την πρωτοτυπία μιας πελρίρας μικρής, που άνασταλώνει το γιάκαά κατ'ως αυτή η τζινάκια είναι κι μόνο. Άλλα επανωφόρια, ίδιως τα πιο άμυγλή, ακολουθούν το στυλ δελφικός, λίγο μεσάτα μὲ νιακαδάκι σηκωτό καί μικρά πέτα. Καί άλλα έχουν διάφορες ντεκουπύ, είναι πολύ έφαρμοστά ή πλαστός. Πολύ κάθ μέρος σχηματίζει λόδες, που καταλήγουν σε πολλή μέση καί τό άπογευματινή γτε-πίες συνδυούνται από τέτοιες ρεβλικότες, που είναι τό ειδικό ντύσιμο για μία άπογευματινή συγγέντρωση, κώπως πού έπίστην.

Ο Ντιόρ, έξ' άλλου, παρουσίασε καί φούστες κοντές ως τὸ γόνατο. Ἡ καινοτομία αὐτὴ ἀναστατάωσε κυριολεκτικὰ τὸ Παρίσι. Μὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε ἐκτενέστερα σὲ προσεχῇ ἀνταπόκρισί μας.

Πολλά κοράσς ντραπέ στις φθινοπωρινές συλλογές και λιγότερα εξαρτήματά. Τό άνοιγμα του λαμού στρογγυλό ή μακρουλό και πολύ εξαιωμένο ίδιος πίσω. Μερικά κοράσς παρουσιάζουν την πρωτοτυπία να είναι κατωμένα με δύο ειδών ύφασμα, που τοποθετείται διαγωνίως, αόριζοντας από τόν όμο.

Η τοποθέτησή αυτή με τη μύτη της γωνιάς επάνω λεπτάνει τον μπόστο και προσθέτει ανάστημα. Επίσης το σταύρωμα κορόφι είναι κάτι που παρουσιάζει μεγάλη πρωτοτυπία. Το σταύρωμα γίνεται με άλλο κομμάτι, ή με μία φάσα, που αποτελεί το άνοιγμα του λαμπού και σταυρώνει μπροστά με δύο κομμάτια τοποθετημένα από τη μία και

Την άλλη μεριά του στήθους.
Τον Χριστιανό Νηλντ· και κορμάς είναι όλα σχεδόν σταυρωτά και με-
ρικά καταλήγουν σε σκατωέζικες έσάρκες που αντικαθιστούν την προσ-
θετή έσάρπη. Την έσάρπη αυτή που είναι συνέχεια του μοντέλου την
συναυτομώ και σε πολλά έπανωφόρια του ίδιου οίκου με ένα φαρδύ
κράσι για τελείωμα.

Πάντα μικρά, φόρμες παράξενες, καλότες χωρίς μπόρ. Μερικές μοιάζουν με τα καλουπιάκια, που φορούν στην εκκλησία οι καθολικοί ιερείς. Ή διαφορά, που παρουσιάζουν δεν είναι στο σχήμα. Πιο ήσυχες, λιγότερο είναι στρουγγυλά. Άλλοτε παχύτες, άλλοτε πεταλίσκοι, για να φυσικά αυτά τα καλουπιάκια, για να φολλισό πρέπει να στηριχθούν κι έτσι οπλίζουν στην άμυνα, οδός. οι μεγάλες καρφίτσες των κα-

A vintage fashion illustration of a woman in a 1950s style. She is wearing a light-colored, off-the-shoulder top with long, puffed sleeves and a dark, full skirt with large floral appliques. She is also wearing a pearl necklace and black heels. The background is a textured, light color.

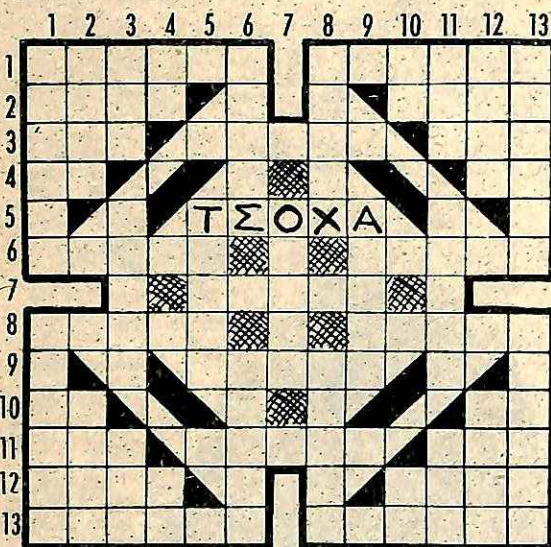

ΕΥΚΟΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ ΛΙΓΟ ΥΦΑΣΜΑ: Αυτά τα κομψά φορέματα, που προσδίδουν χάρη και νεανικότητα σε κάθε γυναίκα μπορείτε να τα φτιάξετε με φτηνά υφάσματα. Τα αξεσουάρ όμως παίζουν και εδώ μεγάλο ρόλο. 1) Περκάλι καρρά: Μία άσπρη τι μπάντο γαρνίρει το στρουγγυλό ντεκολτέ. Ραφή έμπρός και μία φαρδιά φούστα με μεγάλες άσασκιωτες πιέτες, που αρχίζουν από τη μέση. 2) Βαμβάκορο πουά: Κορσάζ ντεκολτέ που συγκροτείται στους ώμους με δυο δεσμάματα και που είναι σκιότο στη μέση. Δυό φύλλα στη φούστα δημιουργούν λήγη σούρα. Στρουγγυλές μικρές τσέπες και μία ζώνη φαρδιά. 3) Λινό γκοφρέ: Κορσάζ κιμονό με μεγάλο ντεκολτέ, που σουρώνει με περιστό κορδονάκι, όπως και στη μανίκια. Ή φούστα φαρδιά και μία στενή δετή ζώνη στη μέση. 4) Βαμβάκερο πικέ: Ή λοζά κομμένη πασχάλη άφνειη ξεσκεπάστους του έμμου. Ντεκολτέ μυτερό έμπρός και πίσω. Ή φούστα ίσια. Τέσσερις πέννες υπογραμμίζουν τη μέση. Σκιώτες τσέπες με πάτ. 5) Ριγέ λινό. Κορσάζ με ίδιο ντεκολτέ. Φούστα ίσια φορμαρισμένη με πέννες καθώς και το κορσάζ. Μεγάλα κουμπία από πάνω ως κάτω. 6) Καρό Τσελβόλ: Οβάλ ντεκολτέ περιτριγυρισμένο από μία πάτ που συνεχίζεται στο άξουστέ κορσάζ και κοντά μανίκια. Ή φούστα ίσια με άπιαστες πέννες έμπρός. Έπ άνω : Ή φούστα αυτή είναι είτε από μπλε χοντρό λινό, είτε από λεπτό μάλλινο κασμίρι. Το κέντημα είναι καυμένο από κίτρινο μαλλί.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Άνω - κάτω σταυρόλεξο

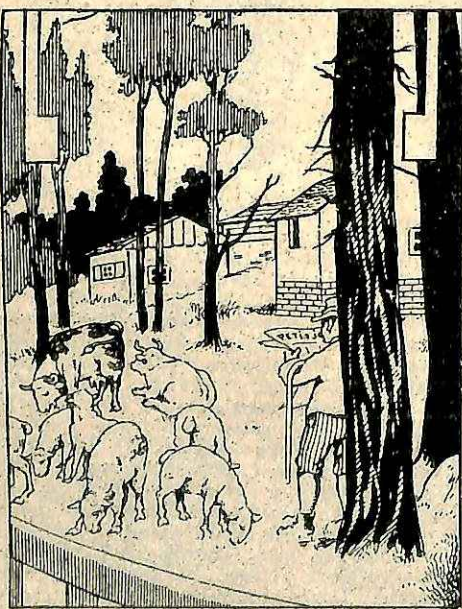
Στο σταυρόλεξο αυτό, άνω ή κάτω δίνουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων. Σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις που θα το συμπληρώσουν, όχι βέβαια με τη σειρά εμφάνι-

σεώς τους μέσα στο σταυρόλεξο αλλά κατ' αλφαβητική σειρά. Η λέξη ΤΣΟΧΑ που τοποθετήσαμε ήδη θα σας βοηθήσει στην όρθη τοποθέτηση των υπολοίπων:

ΑΒΑ - ΑΘΩΣ - ΑΚΡΙΣ - ΑΛΑΝ - ΑΜ - ΑΝΑΣΣΑ - ΑΡΤΙ - ΑΣ - ΓΕΣ - ΓΡΙ - ΕΛΑ - ΕΜΑ - ΕΣΤΙΑ - ΕΥΓΕ - ΘΥΣΙΑ - ΙΑΒΑ - ΙΩΡΩΣ - ΙΩΑΚΗ - ΙΚΑ - Ι - ΣΜΕΤ - ΚΟΡΟΣ - ΜΑ - ΜΕΤΑ - ΜΗ - ΜΥΣ - ΝΙΓΗΡ - ΝΟΗΣΙΣ - ΝΤΕΡΤΙ - ΝΤΙ - ΟΥΓΙ - ΟΥΚΩ - ΟΟ - ΟΡΙΟΝ - ΟΥΓΚΩ - ΡΕ - ΡΩ - ΣΕΒΑΧ - ΣΕΙΧΗΣ - ΣΚΙ - ΣΥΡ - ΜΟΣ - ΤΑΜΙΑΣ - ΤΗΝΙΑ - ΤΙΚΟ - ΤΙΜΩ - ΤΡΙΒΗ - ΧΑΙΡΕ - ΧΗΜΕΙΑ - ΧΟΡΟΙ - ΧΡΗΜΑ - ΩΧ.

Μαγική εικών

Ο βοσκός αυτός διαβάζει ήσυχος την εφημερίδα του, βέβαια ότι ο σκύλος του προσέχει τα ζώα του. Εκείνος όμως έχει απομακρυνθεί αρκετά από το κοπάδι και κάθεται σε μια σκιερή γωνιά. Μήπως μπορείτε να τον ανακαλύψετε;

Μαγικό γράμμα

Αλλάζοντας ένα γράμμα κάθε λέξεως που δημοσιεύουμε κατωτέρω, μ' ένα άλλο πάντοτε το ίδιο, πρέπει να σχηματίσετε χωρίς κανένα αναγραμματισμό άλλες τόσες λέξεις: Πάρος - Νήσος - Κράτος - Λαγός - Τήνος - Πόλις - Αύλις - Πάρις - Φυλή - Πυρά.

Ποιά από τις τρεις

Την κάθε λέξη που σας δίνουμε κατωτέρω συνοδεύουν τρεις εξηγήσεις από τις οποίες η μία είναι η σωστή. Μπορείτε να την βρείτε, διαγράφοντας τις δύο λανθασμένες:

- 1) Οι Καβύλοι είναι: Φρούτα. - Κάτοικοι μιάς περιοχής της Αφρικής. - Ψάρια που συναντώνται μόνο στις θάλασσες της Ωκεανίας.
- 2) Ο Ιππόκαμπος είναι: Έμπορος. - Πτηνόν. - Ψάρι.
- 3) Ο Έργινος ήταν: Μυθικός βασιλεύς. - Περιφημής Γερμανός συγγραφέας. - Ασπερισμός.
- 4) Τα Αμαρύνια ήταν εορτές των αρχαίων που γίνονταν προς τιμήν: Της Αθηνάς. - Της Αφροδίτης. - Της Αρτέμιδος.
- 5) Ο δαρδινός είναι: Πάθησις των ματιών. - Θρησκευτική αίρεσις. - Συστήμα εργασίας.
- 6) Ο Ανακρέων ήταν: Λυρικός ποιητής της αρχαιότητας. - Στρατηγός των αρχαίων Αθηνών. - Περιφημής γλύπτης της αρχαιότητας.

Μεταγραμματισμός

Θεά ήμουν μία φορά μ' αν μ' άλλες τ' το κεφάλι, μικρή ήσως ξεφαντά, του Αιγαίου θα προβάλλη.

Όπτική απάτη

Ποιά από τα δυο τετράγωνα που παραθέτω με είναι το μεγαλύτερο;

Πόσα παιδιά;

Μία οικογένεια αποτελείται από τον πατέρα, την μητέρα και έναν ωριμαμένο αριθμό παιδιών, αγόρια και κορίτσια. Μία μέρα ένας γείτονας ρωτάει το μικρότερο παιδί της οικογένειας πόσα αδέρφια έχει κι εκείνο του απαντά:

— Έχω τόσα αδέρφια όσο και αδελφές.

Την άλλη μέρα συναντά το μεγαλύτερο από τα παιδιά της ίδιας οικογένειας και του κάνει την ίδια ερώτηση και παίρνει την ακόλουθη απάντηση:

— Οι αδελφές μου είναι ακριβώς διπλάσιες από τα αδέρφια μου.

Πόσα κορίτσια και πόσα αγόρια έχει η οικογένεια αυτή;

Όνόματα κύρια και ονόματα ουσιαστικά

Πολλά κύρια ονόματα έχουν έντελως διαφορετική σημασία, όταν χρησιμοποιηθούν ως απλά ουσιαστικά. Προσπαθήστε να βρείτε τις πέντε λέξεις των οποίων την διπλή έννοια σας δίνουμε πιο κάτω:

ΩΣ ΚΥΡΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

- 1) Νησί των Σποράδων.
- 2) Προάστειον των Αθηνών.
- 3) Ωραίος νέος της μυθολογίας μας.
- 4) Νησί του Σαρανικού.
- 5) Στοιχειά των Αθηνών.

ΩΣ ΑΠΛΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

- 1) Βράχος επικίνδυνος για τους ναυτικούς.
- 2) Στεφανώνει τους νικητές.
- 3) Διακοσμητικό φυτό.
- 4) Εισόδημα.
- 5) Χρήσιμη στους μικρούς μαθητές.

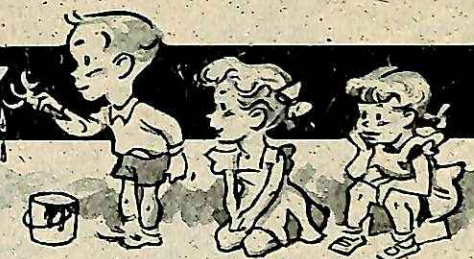
Πρωτεύουσες

Σας δίνουμε κατωτέρω τα ονόματα δέκα χωρών και δέκα πρωτευουσών. Μπορείτε να βρείτε ποιά είναι η σωστή σειρά που θα έπρεπε να είχαν οι διάφορες πρωτεύουσες για να βρίσκονται ή καθεμιά απέναντι στη χώρα στην οποία ανήκει:

1) Φινλανδία	α) Μπανγκόκ
2) Πακιστάν	β) Αϊμάν
3) Αιθιοπία	γ) Ρεγκιασάβ
4) Αυστραλία	δ) Ελσίνκι
5) Υπεριβοδανία	ε) Μονροβία
6) Ισπανία	ς) Καράτσι
7) Βιρμανία	η) Καθέρρα
8) Ιράκ	θ) Βογότα
9) Σάο	ι) Μοσσούλη
10) Κολομβία	κ) Ρανγκούν.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο νέος με την άρπα

Μία φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς με τη βασίλισσα. Παιδιά δεν είχαν. Η ζωή τους κυλούσε γλυκά, ήρεμη, ευτυχισμένη. Ο βασιλιάς αυτός ήταν άγαμος. Τα ωραία αυτά αγνά, που του χάρισε ο Θεός, τα βαρύνθηκε.

Τού κατέθηκε, λοιπόν, στο κεφάλι να γυρίσει τον κόσμο, να μετρήσει με τους εχθρούς του σε πόλεμο και να κερδίσει τη δόξα. Πήρε τότε στρατό και ξεκίνησε να πολεμήσει το βασιλιά των ειδωλολατρών, που ήξερε πως τυραννούσε τους Χριστιανούς.

Αφού βάδισε δεκαπέντε μέρες, ο βασιλιάς έφτασε σ' ένα μέρος της χώρας του εχθρού του. Κι' αλήθεια πολέμησε σκληρά και κατάφερε να νικήσει σε πολλές μάχες τον ειδωλολάτρη βασιλιά.

Μά η τύχη έχει και γυρίσματα. Ο βασιλιάς έπεσε σε μία παγίδα, ανάμεσα σε δυο θωράκτα βουνά, όπου οι εχθροί θέρισαν το στρατό του κι' έπιασαν τον ίδιο αιχμάλωτο. Ο δυστυχισμένος κλειστώκε τότε σ' ένα σκοτεινό κελλί, όπου ο ειδωλολάτρης φώναζε τους σκλάβους του.

Η ζωή του τώρα ήταν σκληρή και μαύρη. Πέρασε έτσι, πίκρες, βάσανα, τρία ολόκληρα χρόνια. Μία μέρα βρήκε τρόπο και παράγγειλε στη γυναίκα του να πουλήσει τα χρυσάφια κι' όλο ακόμα το παλάτι και με τα χρήματα που θα πάρη νάρθη στη χώρα του ειδωλολάτρη και να τον εξομαλύνει από τη σκλαβιά του.

Η βασίλισσα, μόλις τ' άκουσε, χάρηκε γιατί τον είχε πιάσει για χαίμενον και χωρίς να χάσει καιρό έκοψε τα ξανθά μαλλιά της, ντύθηκε σαν τα παιδίσκυλα που παίζουν άρπα στα παλάτια, και χωρίς να πη τίποτα, ξεκίνησε για το μακρινό ταξίδι.

Γύρισε πολλούς τόπους, βρήκε δυσκολίες και τα μάτια της είδαν πολλά. Έφτασε τέλος και στη χώρα του ειδωλολάτρη.

Πήγε τότε και στάθηκε κάτω απ' το παλάτι του, πήρε την άρπα της κι' άρχισε να παίζει γλυκά, ένα σκοπό. Ο βασιλιάς άκουσε τη μουσική, τού άρεσε και πρόσταξε να του φέρουν μπρός του το νέο που έπαιζε την άρπα.

Καλώς μας ήρθες, παλληκάρη μου! τού είπε. Από ποιά χώρα μας έρχεσαι κι' από ποιά βασιλεία;

— Αφέντη μου, τόπο δικό μου δεν έχω, τού αποκρίθηκε η βασίλισσα. Πλανιέμαι από δω κι' από εκεί και διασκεδάζω τους ανθρώπους παίζοντας την άρπα μου... Τότε μείνε κοντά μου δυο-τρεις μέρες κι' εγώ θα σε πληρώσω βασιλικά!...

Ο νέος με την άρπα έμεινε στο παλάτι κι' όλη τη μέρα έπαιζε σκοπούς. Ακούγοντας ο ειδωλολάτρης τη γλυκειά του μουσική, ξεχνούσε να πει, να μεθύσει, να βασανίσει τους σκλάβους του.

Τι ώραίη μουσική! Έλεγε. Μ' αυτήν ξεχνάω κάθε στενοχώρια και κάθε λύπη!... Πέρασαν όμως οι τρεις μέρες κι' ο νέος παρουσιάστηκε στον ειδωλολάτρη για να τον απαγορεύσει.

— Τι θέλεις να σου δώσω για τον κόπο σου; τόν ρώτησε εκείνος. — Αφέντη μου, δώσε μου έναν σκλάβο σου για να τον έχω στο δρόμο μου για συντροφιά... Μου χάρισες τόσο ωραίες στιγμές, τού είπε ο βασιλιάς, που μπορείς να διαλέξεις α-

πό τους πολλούς που έχω, όποιον έσύ θέλεις!...

Ο νέος μπήκε τότε στο κελλί, διάλεξε τον αιχμάλωτο βασιλιά, τον πήρε μαζί κι' έφυγαν.

Περπάτησαν χώρες, πέρασαν θάλασσες και σαν έφτασαν στα σύνορα, εκείνος γνώρισε την πατρίδα του.

— Παλληκάρη μου, είπε τότε ο αιχμάλωτος με δάκρυα στα μάτια, δός μου την ελευθερία μου! Εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους σκλάβους. Είμαι ο βασιλιάς της χώρας αυτής. Ζήτησε μου ό,τι θέλεις για εξαγορά και δεν θα σ' αρνηθώ!...

— Ο Θεός μαζί σου! τού είπε ο νέος. Δεν θέλω τίποτε για πληρωμή!...

— Τότε έλα να μείνεις στο παλάτι μου!...

— Ίσως νάρθω μία μέρα... είπε ο νέος. — Ύστερα χωρίστηκαν και καθένας πήρε άλλο δρόμο.

Η βασίλισσα όμως έτρεξε πιο γρήγορα, μπήκε στο παλάτι, φόρεσε τη βασιλική της φορεσιά και περίμενε.

Όταν έφτασε ο βασιλιάς, πήγε να τον υποδεχτεί. Εκείνος όμως χαίρεται όλους, μά σ' αυτήν δεν είπε λέξη!...

Ύστερα κάλεσε τους συμβούλους του. — Είπατε, τού είπε, τι άπονη γυναίκα που έχω; Ένώ εγώ βασανίζομαι στο κελλί της αιχμαλωσίας, περιμένοντας την νάρθη να με εξαγοράσει, εκείνη με ξέχασε!...

— Πολυχρονιέ μου, αποκρίθηκαν εκείνοι, η βασίλισσα μόλις ήρθε το μήνυμα, κρυφτηκε και μόλις τώρα τη βλέπουμε!...

— Δικαίως την! φώναξε ο βασιλιάς. Αν δεν ήταν ο νέος με την άρπα θα σάπιζε στη φυλακή!...

Ένώ μιλούσε όμως, η βασίλισσα έτρεξε στην κάμαρή της, φόρεσε τα ρούχα του νέου κι' άρχισε να παίζει την άρπα της.

Κι' έπαιζε τόσο γλυκά, μ' ένα τέτοιο αίσημα, που γοήτευε την καρδιά όποιου την ά-

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Το εύλογημένο καράβι

Που πιάς, καραβάκι, με τέτοιον καιρό; Σε μάχεται ή θάλασσα, δεν ή φοβάς (σαι);

Ανέμοι σφυρίζουν και πέφτει νερό, που πιάς, καραβάκι, με τέτοιον καιρό;

— Για χώρα πηγαίνω πολύ μακρινή. Θα φέξουνε φάροι πολλοί να περάσω. Βοριάδες, νοτιάδες θα βρω, μά θα φτάσω με πρώτο άγεράκι, μ' ακέριο πανί.

— Κι' οι κάθοι άν σου στήσουν τη νύχτα (καρέρι);

Απάνν σου άν πείσο το κύμα θεριό και πάρη τους ναυτές και τόν τιμονι- (έρη);

Που πιάς, καραβάκι, με τέτοιον καιρό;

— Ψηλά στο έκκλησάκι τού βράχου που (άσπριζει)

για μένα έχουν κάμει κρυφή λειτούρ- (γία)

όρθος ο Χριστός το τιμόνι μου άγγίζει, στήν πλώρη μου στέκει ή Παρθένα (Μαρία!)

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

κουγε να παίζει έτσι μαγευτικά!...

Ο βασιλιάς, νομίζοντας πως ήταν ο μουσικός, πήγε να υποδεχτεί τον σωτήρα του.

Τόν πήρε από το χέρι, τόν ώδηγησε στη σκάλα και δείχνοντάς τον στους αολικούς του, τούς είπε:

— Νά, ο νέος που παίζει την άρπα! Τότες μ' έλευθέρωσε από την αιχμαλωσία. Λιμήστε το σωτήρα μου!...

Τη στιγμή εκείνη η βασίλισσα πέταξε το μανδύα και την περούκα, που φορούσε και παρουσιάστηκε με τα βασιλικά της φορέματα.

Όλοι αναγνώρισαν τότε τη βασίλισσά τους!

Ο βασιλιάς τρελλάθηκε από τη χαρά του, που η γυναίκα του ήταν ο νέος μουσικός, και κάλεσε όλους σε τραπέζι, που κράτησε μία εβδομάδα.

Κι' από την ημέρα εκείνη ο βασιλιάς έπαψε να είναι άγαμος.

Την ευτυχία, την στοργή, τη γαλήνη, την αγάπη, εύρισκε τώρα κοντά στην αγαπημένη του γυναίκα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

Δάσκαλος: Δεν μου λές εσύ, Νικό, τι τόκο δίνουν εκατό χιλιάδες δραχμές επί έξη μήνες προς τρία τοις εκατό;

Νίκος: Με συγχωρείτε, κύριε, άλλ' είναι περριτό να σας απαντήσω.

Δάσκαλος: Και γιατί; Έσύ έπρεπε να ξέρεις, άφού ο μπαμπάς σου δουλεύει στο χρηματιστήριο.

Νίκος: Γιατί σήμερα, κύριε, κανένας ούτε και οι Τραπεζές, δεν δανείζουν με τρία τοις εκατό!...

Πατέρας: Πώς μπορούμε, Κική, να μιράσουμε τέσσερα πορτοκάλια σε έξη παιδιά; Κική: "Αν τά κάνουμε πορτοκαλάδα!"

Μαμά: Δεν ντρέπεσαι, Τοτό, να χτυπήσης τόν άδελφό σου, έπειδή τόν χτύπησα κι' εγώ; Τι πράξις είν' αυτή; Τοτός: Πρόσθεσις, μαμά!

Μητέρα: Γιαννάκη, δεν ντρέπεσαι να γλειφής τόν τούρτα; Γιαννάκης: Είνε καθαρή ή γλώσσα μου, μαμά!

Ο δάσκαλος: Γιατί είσαι έτσι; Έλενίτσα: Μάλασσες με καμιά φίλη σου και σε γρατζουνίσεις!...

Έλενίτσα: "Όχι, κύριε. Αλλάξαμε σπιτί χτες και κουβάλησα τη γάτα!"

Ο Τοτός, που δεν μπορεί να διαβάσει ακόμη, φωνάζει:

— Μπαμπά, πάρε μου και μένα γυαλιά!

— Γιατί, παιδί μου;

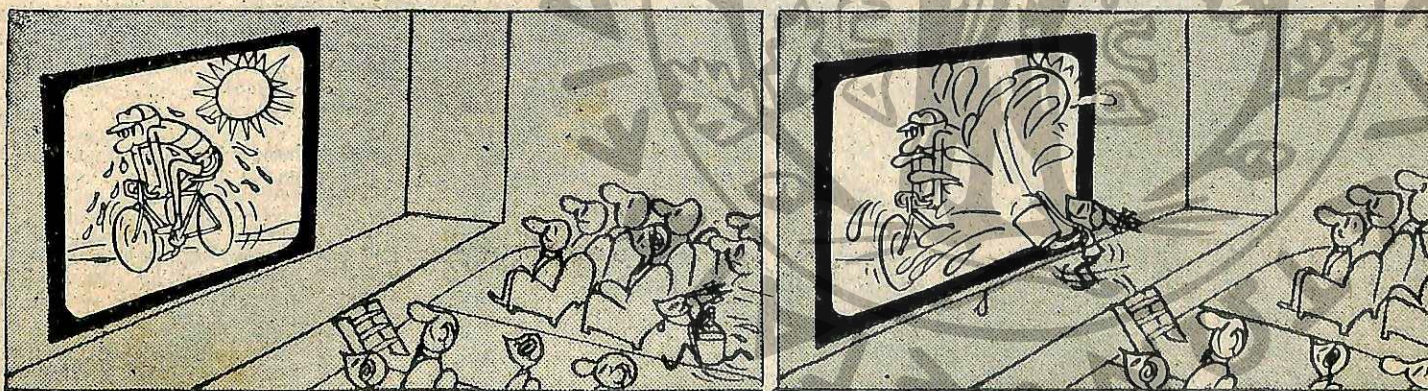
— Για να μάθω να διαβάσω σαν και σένα χωρίς να πηγαίνω στο σχολείο!

Ο Γιαννάκης περνάει με τόν πατέρα του από τόν Όικον τών Τυφλών.

— Πατέρα, ποιά είνε αυτό το κτίριο; ρωτάει.

— Είνε το σπιτί τών τυφλών, παιδί μου.

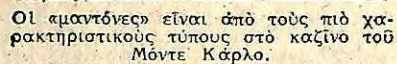
— Μά τότε γιατί έχει παράθυρα;

Η ΖΩΪΤΣΑ ΣΤΟ ΣΙΝΕΑΚ

Μπα!... Οι γείτονές μας με το γυνίκα τους γύρισαν από την έξοχή;

75

Ἀπατεῶνες, πλαστοὲς μάρκες
καὶ «μαντόνες»

Εἶναι οἱ «συστηματικοί», ὅπως
τοὺς λένε, οἱ τακτικοὶ θαμῶνες, ποὺ
— καὶ ἔτσι — ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἔχουν

ΟΙ «συστηματικοί» ποντάρουν άφου πρώτα συμβουλευθούν πίνακες

Αὐτοὶ εἶναι οἱ φανατικοὶ τοῦ Μόν-
τε Κάρλο. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ

Στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ὅταν οἱ σειρήνες ἐσήμαιναν συναγερμό,

Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, ἕνα παίκτης, πού τρελλάθηκε ξαφνικά, ὁ-

³Επακολούθησε πανικός. Οί πε-
ρισσότεροι κατατρομαχμένοι από

ψύχραιμοι, ἐκάλυψαν τὶς μίζες τοὺς
 μὲ τὰ χέρια τοὺς γιὰ νὰ τὶς προσ-

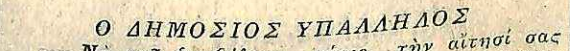
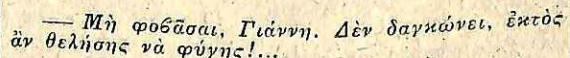
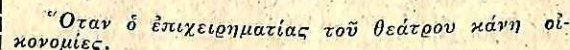
Το Καζίνο διαθέτει ένα μικρό στρατό από έποπτες και αστυνομικούς που παρακολουθούν τους παίκτες.

καζίνο γνωρίζει περίφημα όλους τους παίκτες, που δὲν ἐπισκέπτονται.

συνήθειές τους, τὰ γούστα τους, τὴν
οἰκονομικὴ κατάστασί τους, τὴν ὥρα

«Τι τα κάνει παίκτη—λέγει ο προ-
ϊστάμενος της υπηρεσίας αυτής—
έξομε τί περιουσία έχει, τί κά-

πέτυχε τους 42, κερδίζοντας 5 περίπου δισεκατομμύρια σημερινών δραχμών!

— Να μοῦ ὑποβάλετε, κύριε, τὴν ἀντί-
 εφ' ἀπλοῦ χάρτου, καὶ νὰ ἐπισυνάψετε πιστοποιη-
 τικά ἐργασίας, μισθοῦ, καὶ κατοικίας...

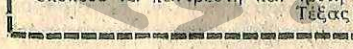

περπατάς, άκομα και να... χορεύεις) και να μην έκτιμούν κυρίως τα τα όποιασδήποτε άλλα προσώπα σας και την αξιόπνησας να δημιουργήστε οικογένεια και να την συντηρήσετε. Συνεπώς, θα έμεινε στην ελίκρινελα σας την όποιαν, πιστεύω, θα βρεθόμια γνώστική γυναίκα να την έκτιμήσας και να σας θελήσας για όλο ζυγο της. Δεν πρέπει δέ να απογοητεύεσας!

για να είστε εν τάξει και με τη
συνειδησί σας και με τὸ αἶσθη-
μα τῆς ἀγνῆς φιλίας!

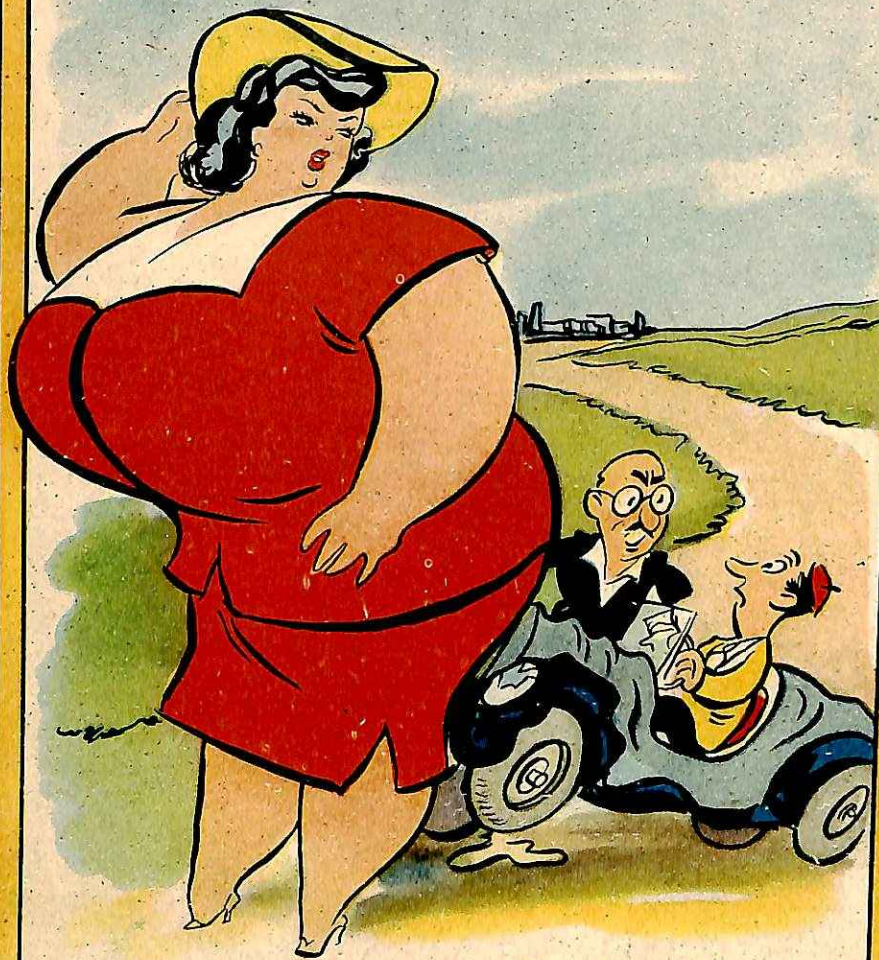
3 Α Β Γ Δ 4 4 4 (Λευκωσία Κ
 4 πρὸς) Ὅπως καταλαβαίνετε
 5 ἐγὼ δὲν μπορῶ τίποτε νὰ ὑποθέ
 6 γῶ τὴν κοπέλλα, ἀφοῦ δὲν τὴ
 7 εἶδα ποτὲ ὅτιν ἐστὼν... Ὑπομ
 8 Ἄλλα καὶ δὲν πρέπει, πάντως,
 9 αἰς νὰ παίρνετε «τοῖς μετρητο
 10 καὶ κουτομπολιάς πού σας ἐ
 11 βάρω πρῶς, γιατί ἡ κακία καὶ
 12 πθόνος τοῦ κόσμου
 13 πάντως σὲ τέτοιες περιπτώσεις.
 14 Ἐπειτα, δὲν πρέπει νὰ παραγ
 15 ρίσετε, ὅτι ἡ ἀγάπη, ὅταν εἶναι

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
 'Ιατρός
 Δερματολόγος—Αισθητική
 Δέχεται 11—1 και 5—7
 Σέκρη 4, α' όροφος. Πάρο-
 δος Κανάρη. Τηλ. 612-450.

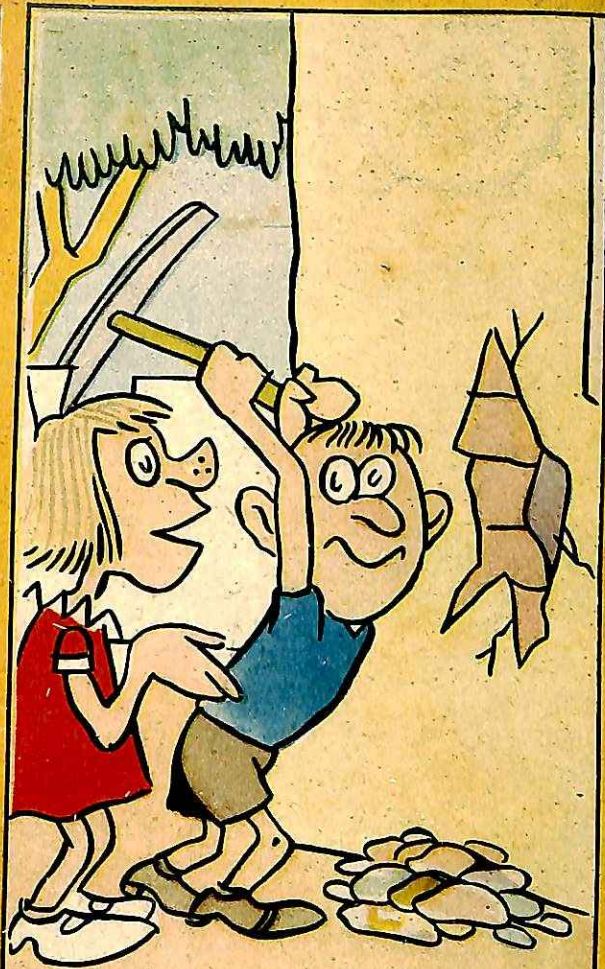

28 χρόνια συνελήθη από ημερών κατηγορούμενος επί διγα-
μίας. Το 1952 παντρεύτηκε την κυρία Ντολφιν. Σήμερα, ηλικίας
27 χρόνων (χρόστρα στη φωτογραφία μας). Το 1949 όμως
είχε ήδη παντρευτεί την Λωρήν Βεσφόλ 24 χρόνων (κέντρον),
την οποία ούτε σκέφτηκε καν να χωρίσει για να μπορεί να
παντρευτεί για δεύτερη φορά. «Η ανακρίσις απέκλυσε ότι οι
δύο γυναίκες, εγγονόταν ή μία την υπαρέι της άλλης, δεν διε-
μορφύοντο όμως γιατί φοβούνταν μήπως χασή τον Ροντόλφ
ή μία προς όφελος της άλλης. Άλλα αποφάσισαν και οι δύο ν
αποκαλύψουν το μυστικό τους, μόλις έμαθαν πως ο άντρας τους
σκόπευε να παντρευτεί και τρίτη γυναίκα: για να νοσοκόμα από το
Τέξας!...

— Μὰ δὲν ἔχεις τὴ λεπτότητα, βρὲ παιδί μου, νὰ ζη-
τήσης τοῦλάχιστον συγγνώμη ἀπ' τὴ γυναῖκα μου, πού
λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὴν ἔκοβες!...

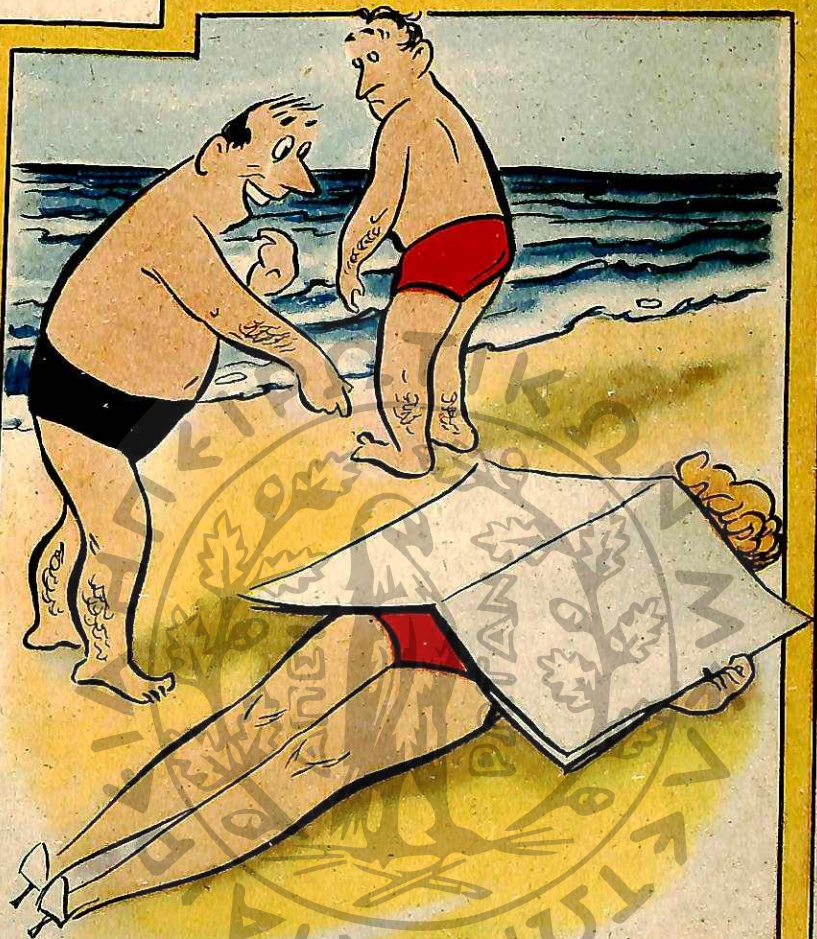

— Εἶσαι βέβαιος πὼς ἐδῶ ἀπὸ
πίσω ἀκριβῶς βοίσκεται τὸ ντου-
λάκι μὲ τὴ μαρμελάδα;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Δὲν μοῦ λέτε, μαντάμ;... Δὲν τὸ ἔχετε
ὅτι ἀπαγορεύονται τὰ... μοτέρ τὶς μεσημβρινὲς
ὥρες;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἐγὼ θὰ καθήσω λίγο ἐδῶ, νά... δια-
βάσω!